

NO.6

#7

ASANO ATSUKO

Vũ Hải Hà dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

NO.6 vol.07

Tác giả: Asano Atsuko

Người dịch: Vũ Hải Hà

Phát hành: IPM

Xuất bản: NXB Hồng Đức

Ebook: Hà Du, Bích Lộc, Xù Kute

ebook©hotaru-team

Tập 01

Đột nhập thành công. Lao mình vào trận đấu với cái nơi đã biến chất!
Người đang chìm trong mê man vẫn chờ trên tầng cao nhất.

Còn sống chứ, Safu!

Vượt qua cánh cửa cấm đã đóng im ỉm bao lâu nay, vượt qua cả hệ thống an ninh cẩn mật, Shion và Nezumi đã đột nhập được vào Trại Cải tạo. Đón chờ họ là những họng súng đen ngòm, là trùng trùng chướng ngại, là cả nỗi ân hận sâu xa nhất khi người mở đường cho họ phải gục ngã.

Nhưng kinh hoàng nhất, là thứ đang chờ họ ở phòng đầu não của Thành phố Thánh NO.6, ở căn phòng giam giữ cô bạn của Shion.

Cha sẽ về chứ?

Đương nhiên rồi!

1

Cái ôm cuối cùng

Đây sẽ là mảnh đất tôi yên nghỉ vĩnh viễn.

Tôi hi vọng cuộc đời đây hết mọi này của mình

Có thể thoát khỏi gông cùm của số mệnh khổ cực từ đây.

A... a... đôi mắt tôi, hãy nhìn trọn cảnh này một lần cuối!

A... a... tay của tôi, hãy cảm nhận cái ôm cuối cùng này đi nào!

— *Romeo và Juliet, William Shakespeare*

Ánh sáng trắng chói lòa đến hoa cả mắt.

Thứ ánh sáng mạnh mẽ khôn cùng, rực rỡ khắp bốn phương.

Không nghi ngờ gì nữa, phía trước chính là thế giới của NO.6.

Phải. NO.6 là vậy, luôn ngập tràn ánh sáng, soi rọi khắp chốn.

Tôi đã về đây.

Shion siết chặt bàn tay.

Có ai đó vỗ vào lưng cậu.

“Hít thật sâu vào!”

Nezumi nói.

“Hãy để cảm xúc của cậu thoát ra cùng không khí, vì chỉ cần một giây do dự hay kích động, cả hai chúng ta đều sẽ mất mạng. Phải hành động thật tỉnh táo!”

“Tôi biết rồi. Cậu mới phải theo sát tôi ấy chứ!”

Shion chợt thấy buồn cười, liền bật cười thành tiếng.

“Sao thế?”

Nezumi nghiêm mặt hỏi.

“Cậu cười gì vậy?”

“Cảm giác có thể bảo cậu ‘Phải theo sát tôi’ thật là tuyệt, vì từ trước đến giờ đều là cậu nói với tôi câu này.”

“Shion, cậu...”

Định nói gì đó nhưng lại thôi, Nezumi chỉ khẽ lắc đầu.

Cửa đã mở toang.

Ánh sáng ủa vào.

“Đi thôi Nezumi!”

Buông lỏng nắm tay, Shion sải bước vào thế giới ngập tràn ánh sáng.

Cười rồi?

Nezumi lắc đầu, cắn chặt môi, thở không ra hơi.

Tại sao lúc này mà cậu còn cười được?

Hơn nữa còn là tiếng cười vui vẻ xuất phát từ tận đáy lòng.

Không phải gượng cười hay làm bộ làm tịch. Trước thời khắc đặt chân vào Trại Cải tạo, Shion đã cười. Cậu có thể cười nổi cơ đấy.

“Cảm giác có thể bảo cậu ‘Phải theo sát tôi’ thật là tuyệt...”

Gì đây? Chúng ta là những cậu học sinh đang tán dóc sao? Hay là đang đàm đạo nhân sinh? Tại sao cậu chẳng căng thẳng tí nào vậy? Cậu không biết mình đang ở trong hoàn cảnh nào ư?

Mắng cậu té tát cũng không quá đáng chút nào.

“Nhưng mà...”

Nezumi lẩm bẩm.

Nhưng mà, thật lợi hại!

Còn chưa kịp mắng, Nezumi đã thấy khâm phục rồi.

Tôi cười không nổi, chẳng thể nào mỉm cười thoải mái như thế được. Tại thời điểm này, khi đang đặt chân vào chốn hiểm nguy tựa như bước vào một bãi mìn, tôi không còn sức để cười nữa.

Không phải hoảng hốt hay sợ hãi, chỉ là căng thẳng mà thôi. Bởi cả thể xác lẫn tinh thần đều phải sẵn sàng nghênh chiến, để tránh né đòn công kích của kẻ địch, rồi trong khoảnh khắc giáp nhau sẽ tung đòn hạ gục kẻ thù. Vậy mà ở Shion không hề có sự sẵn sàng đó, thậm chí cậu còn chẳng có ý thức về việc chiến đấu.

Đã mấy lần nó muốn hỏi “Nanh vuốt của cậu đâu hết rồi?”.

Thậm chí nó đã từng thẳng tay tát cậu.

Nezumi vốn cho rằng Shion gầy gò, mong manh, yếu ớt, không có tí sức lực nào, như một chú chim non mới nở, hoàn toàn không biết cách sinh tồn trong hiện thực tàn khốc này. Dẫu thế, nó chưa từng coi thường cậu.

Trái lại, nó cảm thấy cần phải bảo vệ Shion. Nếu như nó không dốc toàn lực bảo vệ Shion, cậu sẽ không thể sống tiếp, sẽ bị hạ đo ván. Nó thực sự đã từng nghĩ như vậy.

Thật là một nhận định sai lầm hết sức ngu xuẩn.

Trước đó rất lâu, nó đã nhận ra điều này

Shion không hề yếu đuối. Thế nên cậu mới có thể đến đây. Shion chẳng những không gục ngã mà còn sống thật hiên ngang. Cậu tự leo lên

bằng chính sức mình, vượt qua hiện thực tàn khốc bi thảm, đứng ở đây và mỉm cười.

Cười... ư? Phải! Cậu cứ theo cách của cậu, tôi làm theo cách của tôi, chúng ta cùng nhau đột phá vòng vây!

Đi đâu chinh lại hơi thở nào!

Kịch hay chỉ vừa mở màn thôi, Shion.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây? Phía trước có gì đang đợi chờ? Chúng ta không thể dự đoán được.

Là địa ngục?

Hay phép màu?

Là sống sót? Hay sẽ một đi không trở lại?

Chẳng ai biết cả.

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Khi đến đích liệu cậu còn cười được nữa không? Cậu vẫn sẽ là cậu, với nụ cười như trước kia chứ?

“Đi thôi, Nezumi.”

Shion bước vào ánh sáng.

Phải theo sát Shion, không được tụt lại phía sau.

Nezumi gật đầu, theo Shion đi vào vùng sáng đó. Điểm X.

Theo sơ đồ cấu trúc, đó chính là cánh cửa ở vị trí P01-Z22, điểm tiếp xúc duy nhất giữa khoảng trống dưới lòng đất và trên mặt đất.

Cánh cửa mở ra, khai thông con đường nối giữa thế giới dưới lòng đất và Trại. Có lẽ do chênh lệch áp suất khí nên mới có cảm giác như gió lùa vào.

Shion chạy về bên phải.

Trong đầu cậu hiện rõ mồn một sơ đồ mà Fura đã vẽ.

“Rẽ phải mười lăm bước, từ đây tới đó rất an toàn, không có thiết bị cảm ứng. Kế đó sẽ là cầu thang.”

“Trên cầu thang có thiết bị cảm ứng không?”

“Trên bậc thứ hai, ở góc 45 độ có một cái. Chỗ chiếu nghỉ cách mặt đất 15 centimet có một cái. Bậc thứ mười một, góc 60 độ cũng có một cái, tất cả đều có sóng điện từ, nhưng nếu không chạm đến chúng thì camera sẽ không khởi động.”

“Ồ, canh phòng tương đối lỏng lẻo nhỉ.”

“Đến chỗ này thì là vậy.”

Đây là tầng thấp nhất của Trại, chủ yếu là kho và phòng lưu trữ tài liệu, ngoài điểm X ra thì nó hoàn toàn biệt lập với bên ngoài. Tất nhiên ở đây cũng không có cửa sổ và cửa ra vào. Ngoài những cán bộ, nhân viên của Trại Cải tạo hoặc các vị khách mang theo thẻ được cài chip nhận diện có thể mở khóa thiết bị cảm ứng, cứ thế đường hoàng xuống đây bằng cầu thang hoặc thang máy ra, kẻ khác sẽ chẳng thể vào đây nếu không đi qua thế giới dưới lòng đất kia.

Xét về phương diện bảo mật, nếu không phải khu vực quan trọng, khả năng người ngoài xâm nhập gần như bằng không, thì canh phòng tất nhiên sẽ tương đối lỏng lẻo.

Không ai ngờ rằng điểm X, P01-Z22 sẽ mở...

“Nezumi.”

“Hử?”

“Theo cậu thì chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa?”

“Một phút, à không, hai phút nữa.”

Hai phút ư? Liệu có lâu được như thế không?

Hệ thống an ninh có lẽ đã phát hiện sự bất thường của điểm X r ấ... Từ lúc người quản lý phát hiện cho đến lúc tiến hành giải quyết, có đến hai phút không?

Inukashi sẽ xử lý ổn thỏa. Bây giờ bên trên chắc đang loạn cào cào lên r ấ.”

“Loạn cào cào?”

“Bạn sẽ biết nhanh thôi. Bên trên đang tổ chức lễ hội rất náo nhiệt đấy. Tóm lại, chúng ta chắc chắn có hai phút.”

“Hai phút...”

“Hai phút nhưng tưởng chừng như dài vô tận.”

“Cũng phải.”

Ở bậc thứ hai, chỗ chiếu nghỉ cách mặt đất 15 centimet, góc 60 độ ở bậc thứ mười một.

Sắp leo hết c ầu thang r ấ. Vì không thể một hơi leo lên trên nên đã tốn không ít thời gian. Chỉ còn một phút sáu giây nữa.

Bắt đầu từ đây là phần trên mặt đất của Trại Cải tạo.

Ở đây có đại sảnh, là nơi người ra vào tập nập nhất. Tù nhân và nhân viên phải qua các cổng kiểm soát khác nhau, tập trung tại t ầng này, sau đó mới đi tới nơi mình c ần tới. Ở cổng lớn, người ra vào sẽ bị kiểm tra gắt gao, tuy nhiên một khi đã vào được bên trong, việc kiểm tra sẽ nới lỏng hơn. T ầng càng cao, mức độ kiểm soát càng nghiêm ngặt.

Mục tiêu là t ầng cao nhất.

Đó là tận cùng của Trại Cải tạo, nơi được lắp đặt chằng chịt hệ thống an

ninh, chứ không phải là khu nhà giam nhô ra từ tháp chính.

Safu đang ở đó, ở nơi tận cùng của Trại.

Shion tin chắc như vậy.

Safu là nhân tài được chọn lọc từ khi còn nhỏ, được đào tạo trong môi trường giáo dục tốt nhất. Một trong những chính sách quan trọng của NO.6 là đầu tư tiền của, thời gian, sức lực cho việc bồi dưỡng nhân tài.

Một nhân tài được bồi dưỡng như vậy không thể nào bị liệt vào hàng tội phạm bình thường. Nếu Safu vì dính líu đến cậu nên mới bị bắt thì mẹ Karan không thể nào bình an vô sự được.

Không phải Karan, mà là Safu.

Vậy thì không phải vì dính líu đến Shion, mà do chính bản thân Safu ư? Nhân tài ưu tú, không có người thân, thậm chí việc cô là nữ cũng có khả năng là một trong những yếu tố khiến cô bị bắt...

“Tình hình thu thập mẫu vật. Tôi nhớ trong dữ liệu của Cục Dịch tễ có một mục như vậy.”

Fura từng nói thế.

Mẫu vật, mẫu thử, tiêu bản.

NO.6 muốn chọn tiêu bản trong thành phố, trước hết là tiến hành thu thập mẫu, hơn nữa việc này cực kì bí mật. Đã có người bị bắt làm mẫu vật mà cư dân không hề hay biết. Việc này chắc chắn có liên quan đến những vụ việc kì quái xảy ra trong thành phố.

Shion tin là vậy.

Nếu Safu là mẫu vật phù hợp với mọi điều kiện, vậy cô là một mẫu vật quý giá. Để xử lý một mẫu vật quý giá cần phải có các thiết bị tương xứng.

Vì thế, dứt khoát là Safu đang ở tầng cao nhất, trong phòng ban đặc

biệt nằm ở tận cùng Trại Cải tạo. Mặc dù Shion không dám quả quyết 100% nhưng tỉ lệ chính xác rất cao.

Shion chợt thấy ớn lạnh.

Không phải vì NO.6, mà vì chính bản thân mình.

Nếu là mình, mình sẽ xử lý mẫu vật quý giá như thế nào?

Shion run lên vì suy nghĩ máu lạnh của chính mình. Cái suy nghĩ coi Safu là mẫu quý, khiến cho cậu sởn hết da gà.

Cần phải bình tĩnh lại. Đang ở chốn nguy hiểm, điều quan trọng nhất là tâm thế. Không được hoảng loạn, không thể hoang mang, không được lạc mất phương hướng của mình!

Nezumi từng dạy cậu như thế. Bình tĩnh sẽ kiềm chế mạch cảm xúc cuộn trào dâng, đè chặt mọi kích động xuống tận đáy lòng. Bởi vậy, nếu không còn suy nghĩ và tình cảm thì sẽ biến thành một kẻ lạnh lùng.

Mình có phải là kẻ lạnh lùng không? Trong tim mình phải chẳng đang tồn tại một góc khuất lạnh nhạt vô tình, mà mình luôn nhầm tưởng đó là bình tĩnh?

Nghiến chặt răng.

Không được hoảng loạn, không thể hoang mang, không được lạc mất phương hướng, càng không được bối rối!

Đây không phải là lúc bối rối.

Có tiếng bước chân dồn dập vọng lại. Là hai người. Một người bước bình bịch nặng nề. Người còn lại có vẻ nhẹ nhàng hơn.

“Tại sao lại thối thế nhỉ? Thật chịu không nổi!”

Hai người đàn ông mặc áo trắng từ trên lầu chạy xộc xuống, cả hai đều dùng khăn mùi xoa bịt kín mũi. Một người đàn ông hơi béo tằm bốn mươi

tuổi và một cậu thanh niên rất gầy.

Shion và Nezumi nấp sau tay vịn cầu thang.

Hai người đàn ông dừng ngay trước Shion, thở hắt ra.”Váng hết cả đầu, cái mùi thối kia từ đâu ra vậy nhỉ?” Người đàn ông trung niên than vãn.

“Nghe nói bọn robot dọn dẹp bị trục trặc, đã không quét tước lại còn vứt rác khắp nơi.”

Cậu thanh niên trả lời, lấy tay lau mồ hôi trên trán. Gã trung niên xem ra rất khó chịu, mặt cắt không còn giọt máu.

“Thật là! Thế này thì làm việc làm sao được? Mũi cũng co giật luôn rồi.”

“Đúng vậy, thật là chịu không nổi. Cháu thấy chắc do chuyện kia.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay không phải là ngày lễ Thánh sao? Ngày này mà còn bắt chúng ta làm việc nên gấp quả báo đó. Nhất định là như vậy!”

“Đành chịu thôi, chúng ta làm nghiên cứu mà, làm gì có chuyện được nghỉ theo lịch. Mà cháu nói quả báo gì chứ, phản khoa học quá.”

“Chú nói phải... Nhưng gần đây, cháu thường có cảm giác này.”

“Cảm giác? Cảm giác gì cơ chú?”

“Nói không chừng... Thực sự sẽ có quả báo. Nếu chúng ta tiếp tục làm việc này, phải chăng quả báo sẽ tới thật?”

“Cái gì? Ai dám làm gì chúng ta chứ? Có phải mùi hôi thối làm cháu mù đầu rồi không? Cháu nghe đây, mấy chuyện phản khoa học như thế, nếu có nghĩ đến cũng không được nói ra. Bằng không đừng nói là nghiên cứu, có khi cháu còn bị tước tư cách công dân đấy.”

Cậu thanh niên nhún vai, không nói thêm gì nữa.

Shion quay lại nháy mắt ra hiệu với Nezumi. Gần như cùng lúc, Nezumi cũng hành động. Nó quặt tay gã trung niên, kềm dao vào sát cổ gã. Shion cũng xông ra, không chế cậu thanh niên.

“Mấy người... làm gì vậy?”

“Đứng yên và im đi, mày chỉ cần ho một tiếng, tao sẽ giết mày ngay.”

Giọng Nezumi khàn khan, trầm và lạnh lùng. Đây là âm thanh của một sát thủ, khiến đối phương càng thêm sợ hãi, không dám chống cự.

Shion một lần nữa phải công nhận, Nezumi đúng là một thiên tài diễn xuất.

“Mày cũng vậy.”

Shion ghé sát tai cậu thanh niên và nói. Mặc dù không thể diễn đạt như Nezumi, nhưng chỉ cần giọng nói của Nezumi cùng lưỡi dao sáng choang là đủ rồi. Hai người họ chẳng mấy may chống cự, đứng trơ ra như hai con rối vô tri, chỉ có thân thể là khẽ run lên.

“Đi tới cửa bên phải, áp thẻ tên trước ngực vào máy cảm ứng.”

Nezumi hất hàm, đẩy gã trung niên đang bị vịn tay tới trước cửa.

Thiết bị cảm ứng lắp trên cửa khởi động, đèn sáng.

Cửa mở ra, không một tiếng động.

“Phòng để quần áo và đồ dùng hằng ngày?”

“Đúng vậy.”

“Ra vậy, một nơi thích hợp cho hai vị đây nghỉ ngơi.”

Chưa dứt lời, Nezumi đã nhẹ nhàng quay người, đâm vào bụng gã trung niên. Shion đẩy cậu thanh niên một cái, Nezumi vung tay đánh xuống cổ anh ta.

Hai người đàn ông ngã dúi dụi xuống đất.

Áo trắng trên người họ bị lột ra, sau đó cả hai bị nhét sâu vào trong phòng chứa đồ. Thật giống như bọn cướp, Shion đột nhiên nghĩ, vậy mà, Shion hoàn toàn không hề có cảm giác tội lỗi, hay cảm xúc tương tự. Để có thể tiến lên phía trước, họ buộc phải làm vậy. Shion khoác áo choàng trắng lên người.

“Thế nào?”

Nezumi khoác áo trắng, vừa hỏi vừa xoay một vòng.

“Rất đẹp.”

“Cảm ơn nhé, trang phục diễn chất lượng tốt nhất tôi từng mặc, dù số đo hơi to một chút. Vậy, cái thẻ tên này có con chip nhận diện ư?”

“Phải. Nếu đã mở được cửa thì chắc không thể sai được.”

Chính phủ NO.6 không thể cấy con chip nhận diện vào cơ thể mỗi nhân viên của Trại, bởi cấy vào cơ thể người khi cần thu hồi sẽ rất khó khăn, họ sẽ chỉ làm vậy đối với những đối tượng không cần thu hồi con chip, chẳng hạn như tù nhân, những nhân viên cần tiếp xúc với các dữ liệu tuyệt mật, hoặc những người có thể đi lên tầng cao nhất.

Các nhân viên khác có lẽ chỉ sử dụng những vật dễ mang theo và dễ dàng nhận dạng.

Shion đoán hoàn toàn chính xác. Với hai thẻ tên này, cậu và Nezumi có thể đến nơi cần đến.

Shion bắt gặp ánh mắt Nezumi. Đôi mắt màu xám không chút cảm xúc và dao động, khiến Shion cảm thấy yên tâm. Bất kể trong hoàn cảnh nào, đôi mắt bình tĩnh đó luôn ở bên cậu, là chỗ dựa vững chắc giúp cậu vượt qua chặng đường dài.

Cánh cửa phòng chứa đồ được đóng lại.

Sai rồi, Shion, con đường tiếp theo, cậu phải tự mình khai phá. Cậu không còn là đuôi tàu nữa, cậu phải là đầu tàu.

Cả hai đi ra hành lang. Ngoài đó nồng nặc mùi hôi thối khác thường, giống như mùi đồ ăn thừa, thối rữa trong nhà bếp.

“Này này, có chuyện gì vậy nhỉ? Mùi gì vậy?”

“Khắp nơi nồng nặc mùi này!”

“Tôi váng hết cả đầu, buồn nôn quá!”

Một đám người dùng khăn tay hoặc tay bịt chặt miệng, lao ra ngoài hành lang, có người chạy xuống từ cầu thang tầng trên, có người mặt xanh mét, có người trán đầm mồ hôi, thậm chí có người còn chảy cả nước mắt.

Shion cau mày, không phải vì mùi thối, mà vì sự hoảng loạn của đám người kia.

Mùi này đúng là hôi thối thật, nhưng có cần kinh hãi đến mức đó không?

Mùi ở khu chợ West Block còn nồng nặc và tanh tưởi hơn mùi này nhiều. Thế nhưng, mọi người đều sống trong môi trường như thế. Ngày qua ngày, họ phẫn nộ, chửi bới, đánh chén cùng nhau, cười rồi lại khóc.

Mới chỉ thế này thôi mà...

“Vì họ không có sức miễn dịch.”

Có lẽ đoán được suy nghĩ của Shion, Nezumi lên tiếng.

Không có sức miễn dịch. Đúng vậy, đúng là như thế!

Sử dụng công nghệ tiên tiến để sát khuẩn, loại bỏ mùi thối, điều hòa nhiệt độ và độ ẩm, tạo môi trường sống dễ chịu cho con người, đồng nghĩa với việc loại bỏ tất cả những thứ gây khó chịu cho con người. Chính vì không còn rác rưởi, vi khuẩn, mầm bệnh, mùi hôi thối, tiếng ồn, nên NO.6

mới trở thành một thành phố Thánh tựa thiên đường.

NO.6 đặt ra một khung tiêu chuẩn, và sẵn sàng loại bỏ những thứ vượt ngoài tiêu chuẩn mực của nó.

Không chỉ mùi thối, tiếng ồn, vi khuẩn, ngay cả con người cũng sẽ bị đào thải. Phần lớn tù nhân bị giam tại Trại Cải tạo này đều chưa từng gây ra tội ác nào, họ chỉ đi ngược lại tiêu chuẩn do thành phố Thánh đề ra mà thôi. Không tuyên thệ trung thành với chính quyền thành phố, đưa ra ý kiến khác biệt, nảy sinh nghi ngờ, thế nên họ bị kết tội, bị giam giữ. Số ít còn lại đều là những người vì quá nghèo đói mới phạm tội, và dưới lòng đất kia còn có vô số cư dân West Block đang than khóc.

Không có ngoại lệ, mọi thứ “khác biệt” đều sẽ bị đào thải.

Đây chính là thế giới của NO.6.

Và một trong những hậu quả, chính là cảnh tượng ngay lúc này đây.

Chỉ một chút mùi hôi đã khiến những người ở đây dị ứng, loạn cào cào hết cả lên. Điều này chứng tỏ sức chịu đựng của họ cũng thấp như NO.6.

Thật yếu đuối làm sao!

Nezumi liệu có nhận ra sự yếu đuối này không? Sự yếu đuối này tựa như một vết nứt nhỏ xíu, rất dễ bị bỏ qua. Nhưng chính vết nứt nhỏ xíu ấy cũng có thể trở thành nguyên nhân dẫn tới sự sụp đổ.

Sự yếu đuối và sức chịu đựng kém cỏi này, sẽ trở thành vết thương chí mạng của NO.6.

Nezumi liệu có thể nhìn xa vậy không?

Không biết nữa.

Cậu hoàn toàn không hiểu Nezumi, dù đã bắt đầu tìm hiểu về quá khứ và quá trình trưởng thành của nó nhưng vẫn không sao nắm bắt được. Vẫn

giống như lần đầu gặp nhau, cậu chẳng hiểu gì hết.

Nezumi giống như một khu rừng rậm rạp.

Cho dù có vào sâu đến đâu cũng không thể nhìn được toàn cảnh.

Chỗ này có hoa nở, chỗ kia có quả sai trĩu trĩ, bên kia có suối chảy róc rách. Suốt một chặng đường, cậu được chiêm ngưỡng những cảnh vật ấy, nhưng tất cả chỉ là một phần của cánh rừng sâu thẳm thẳm. Xuyên qua rừng cây rậm rạp, có lẽ là vách núi dựng đứng, có thể là mảnh thú đang lần khuất đâu đây, hoặc cũng có thể là một phong cảnh chưa từng được khám phá.

Không thể đoán trước được.

Cho dù cậu có vào sâu đến đâu, nó cũng không phơi bày toàn bộ bản thân.

Cậu đã lạc đường trong khu rừng sâu thẳm thẳm.

Mang theo cảm giác đau đớn đan xen với ngọt ngào, cậu ngơ ngẩn trong khu rừng đó.

Trong túi áo khoác trắng có chiếc khăn mùi xoa vải bông, Shion rút ra che kín nửa mặt. Không phải để tránh mùi thối mà là để che mặt, làm như vậy sẽ tránh được khả năng bị kiểm tra. Nezumi cũng dùng khăn mùi xoa trắng che miệng.

Leo lên cầu thang phía trên, mùi thối kia càng nồng nặc, vậy mà thiết bị báo động lại không hoạt động.

Tiếng chuông vang lên, Shion bất giác dừng chân lại, mồ hôi rịn ra hai bên thái dương.

“Bắt đầu khử trùng! Bắt đầu làm sạch không khí! Chỉ số làm sạch là 8,5, khoảng hai phút mười sáu giây sau, không khí trong toàn tòa nhà sẽ

bình thường trở lại. Xin nhắc lại. Chỉ số làm sạch là 8,5, khoảng hai phút mười sáu giây sau, không khí trong toàn tòa nhà sẽ bình thường trở lại.”

Loa phát ra một giọng nữ trầm. Người đàn ông hơi béo đi bên cạnh Shion thở phào nhẹ nhõm, Shion cũng thở phào qua khăn mùi xoa.

“Ôi, tốt quá rồi. Thật tình, cứ như cực hình ấy, thối thế.”

“Còn phải chịu đựng hơn hai phút nữa. Làm sao mà chịu nổi đây!”

Người phụ nữ đẩy đà đi đằng sau người đàn ông nhăn mặt nói. À có làn da mịn màng, đôi môi mọng đỏ hồng, trông rất xinh đẹp. Shion và Nezumi định bụng sẽ lặng lẽ đi qua.

“À, này, hai cậu.”

Bị gọi lại, trống ngực hai người đập dồn.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!

Sợ thót tim, mồ hôi nhễ nhại.

Nezumi vẫn dùng khăn mùi xoa che mặt, quay đầu lại hỏi.

“Chuyện gì vậy?”

“Các cậu đi đâu?”

“Ờ tằng ba à?”

“Đúng vậy... tằng ba.”

Nezumi ho nhẹ và đáp.

“Trên kia thối lắm, dưới này đỡ hơn một chút. Tôi khuyên hai cậu tạm thời nên lánh đi, thối như thế cũng không làm việc được, đúng không nào?”

“Không được, chúng tôi có việc gấp...”

“Việc gấp ư? Ở tằng ba?”

“Đúng...”

“Nhưng tầng ba là nơi sắp xếp dữ liệu và quản lý hệ thống liên quan mà? Hai cậu làm việc ở phòng ban nào trên tầng ba?”

“Phòng quản lý vệ sinh”.

Shion đáp. Cậu nhớ lại sơ đồ của Trại.

Theo sơ đồ bố trí mạch điện, tầng ba vẫn là một tầng bình thường, từ tầng bốn trở lên mới là những tầng đặc biệt với các mạch điện phức tạp khủng khiếp. Các phòng giam tù nhân nối liền với tầng bốn, trên hành lang có tường ngăn cách, số lượng thiết bị cảm ứng cũng nhiều gấp ba lần nơi khác.

Hơn phân nửa số nhân viên của Trại đều làm việc tại tầng ba chứ không phân bố ở các tầng trên. Trên tầng ba có những phòng ban nào nhỉ? Shion nhớ lại sơ đồ cấu trúc, phòng quản lý vệ sinh nằm tại góc trong cùng của tầng ba.

“Nguyên nhân của mùi thối này vẫn chưa được làm rõ. Hiện tại phòng quản lý vệ sinh hơi hỗn loạn. Không có thông tin nào về việc có vật thể lạ từ bên ngoài lọt vào đây, vì vậy, rất có khả năng là bên trong đã xảy ra sự cố gì đó.”

“Á? Thật không? Nghe phòng quản lý hệ thống nói là do việc bảo trì có vấn đề khiến bọn robot dọn dẹp trục trặc nên chúng mới vứt rác bừa bãi, không phải vậy sao?”

“À, ừ, cái đó...”

Shion nhất thời ngắc ngứ, lúc này Nezumi ở bên cạnh mới cất giọng khàn khàn trả lời.

“Nếu chỉ như vậy thì không thể bốc mùi kinh thế này được. Chúng tôi

hiện đang gấp rút đi đầu tra xem liệu trong rác có lẫn thứ gì không, vì từ trước đến nay chưa hề xảy ra việc này, do đó tiến độ đi đầu tra có phần chậm chạp.”

“VẬY à, ra là vậy. Mà phòng đó có nhân viên trẻ như hai cậu à?”

“Cũng chẳng trẻ lắm đâu...”

Người đàn ông thò cổ ra đánh giá Shion.

“Tóc của cậu làm sao vậy? Cả đầu bạc trắng.”

Shion lại ghen hòng. Cậu quên mất mái tóc bạc gần như trong suốt của mình rất nổi bật. Nếu nói là bẩm sinh thì chắc chắn sẽ bị nghi ngờ, vì trước giờ chưa từng thấy ai có màu tóc như thế trong Trại.

Làm thế nào bây giờ?

“Cái này... tôi nhuộm đấy...”

“Ái chà, chất thế!”

Ả nọ cười.

“Trông ngầu thật đó, sáng lấp la lấp lánh. Cậu em dùng thuốc nhuộm hiệu nào mà được màu này thế? Mách cho chị với.”

“Sarah, đừng có đứng đó liếc mắt đưa tình.”

“Cái gì, sao lại nói tôi liếc mắt đưa tình! Thật bất lịch sự! Anh chỉ được thế là giỏi thôi chứ gì? Hừ! Thối chết đi được! Tôi chán cái mùi này lắm rồi, cả anh nữa!”

Ả bước vội xuống tầng dưới.

“Á? Này, Sarah, em có ý gì vậy? Này, đợi anh một chút! Sarah! Đợi anh đã!”

Người đàn ông lau mồ hôi trên trán, vội đuổi theo ả nọ.

“Nguy cơ đổ vỡ tình yêu rồi đây. Không ngờ gã đó lại dám buông lời

đường mật với ả kia giữa thanh thiên bạch nhật, lại còn ngay tại nơi làm việc nữa chứ.”

Nezumi nhún vai.

“Nhưng nhờ vậy mà chúng ta thoát được.”

Nếu họ tiếp tục truy hỏi, có lẽ chúng ta sẽ bị lộ.

Cả người Shion đâm đĩa mồi hôi, dưới nách cũng cảm thấy lạnh.

“Cậu càng ngày càng biết nói dối, mặc dù còn kém lắm.”

“So với cậu vẫn thua xa, tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa. “

“Đáng khen!”

Tường và sàn nhà tầng ba đều là màu trắng, mặc dù nhìn rất sạch sẽ, nhưng lại có cảm giác trống trải lạ lùng.

“Phòng quản lý hệ thống ở đâu nhỉ?”

“Bên trái, căn phòng có kính. Nezumi, ngay phía trên chỗ cậu đứng có camera, cậu đừng nhìn về phía đó, cẩn thận đấy. Góc phải trần nhà bên trong cũng có một cái camera nữa, là loại có thể quay 360 độ.”

“Hiểu rồi.”

Việc xử lý mùi thối và làm sạch không khí xem ra rất có hiệu quả, mùi thối mỗi lúc một giảm, gần như không còn rõ rệt nữa, tình hình cũng bớt hỗn loạn hơn.

Cửa kính tự động mở sang hai bên, một người đàn ông gầy gò mặt lười cày xách máy hút bụi đi ra. Dường như gã không được khỏe, hai mắt đỏ đần, sắc mặt rất kém.

“Mình làm rồi... Cuối cùng mình cũng làm.”

Khi đi ngang qua, họ nghe thấy gã lầm bầm như thế.

“Mình làm rồi... Nhưng mà... đáng đời... cho đáng đời...”

“Chạy ngay đi!”

Nezumi nói khẽ với bóng lưng của gã.

Người đàn ông dừng bước, nhìn Nezumi rồi hỏi.

“Cậu vừa nói gì à?”

“Tôi nói anh chạy ngay đi, đừng chần chừ nữa.”

“Cậu...”

“Anh làm rất tốt, vất vả cho anh rồi.”

Giọng điệu hết như một vị vua đang khen thưởng bậc công thần. Người đàn ông chớp mắt, nuốt nước bọt.

“Cậu... là ai?”

“Tôi rất biết ơn anh. Cho nên, anh phải chạy thoát nhé.”

Sau khi cười rất tươi với người đàn ông đó, Nezumi chậm rãi bước vào phòng quản lý hệ thống, không chút vội vã, hết như một nhân viên chăm chỉ trở lại phòng làm việc.

Hệ thống cảnh báo vẫn chưa khởi động.

Vẫn còn thời gian.

Shion nắm chặt tay, lòng bàn tay vã mồ hôi.

Mọi việc diễn ra thuận lợi hơn dự tính, nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ sẽ thành công.

Không, không được đắc ý, chỉ cần hơi lơ là thôi là mất mạng như chơi.

Shion bắt chước Nezumi, thông thả bước vào phòng.

Trong phòng rất rộng, được ngăn bởi các bức vách nhựa trong suốt. Nơi Shion và Nezumi bước vào, gian gần với cửa nhất, không một bóng người. Gian phía sau cũng chẳng có ai, có lẽ tất cả mọi người đều không

thể chịu được mùi thối nên đã chạy hết ra ngoài.

Tuy nhiên, mùi thối gần như đã được xử lý, mọi người chắc sẽ nhanh chóng quay lại.

“Đây là bộ phận quản lý thiết bị đi đầu hòa không khí, hơn nữa...”

“Công tắc đóng mở điểm X cũng ở đây, phải không?”

Nezumi nhìn về phía đầu bên phải của bảng đi đầu khiển.

Ở đó có một nút nhấn hình tròn được sơn màu xanh lá lòe loẹt, có lẽ là dùng sơn rẻ tiền. Trông nó khác biệt hoàn toàn với các công tắc và màn hình cảm ứng xung quanh.

Shion đứng trước bàn đi đầu khiển.

“Không sai. Cũng có nghĩa là, việc giám sát và quản lý cửa ra vào ở đại sảnh đầu ở phía sau bức tường này, chỉ có cánh cửa điểm X không bị giám sát.”

“Thật khó tin, đúng không?”

“Không. Nếu đúng như những gì cậu nói, đó là cánh cửa không bao giờ mở, vậy thì NO.6 sẽ không lường đến tình huống có người mở cánh cửa đó để đột nhập vào, tất nhiên ở phía này cũng chẳng ai buồn mở nó. Như vậy, sự tồn tại của cái nút này chẳng có ý nghĩa gì cả, cho nên đặt nó ở đâu cũng thế cả thôi, vì không cần phải giám sát.” Shion vừa nói vừa chạm vào màn hình lớn ở trung tâm bàn đi đầu khiển. Dù có thể bị phát hiện dấu vân tay, nhưng vì hệ thống an ninh đã khóa bàn đi đầu khiển, nên bàn đi đầu khiển chỉ phản ứng với da thịt thôi.

“Đúng vậy, một suy nghĩ rất ngây thơ nảy sinh từ lòng ngạo mạn. NO.6 cho rằng trên thế giới này không có thứ gì uy hiếp được nó, thật nực cười.”

Cánh cửa điếm X được tạo ra khi Lão bị giam c ần dưới lòng đất.

Bấy giờ nơi ấy chỉ là một cái hang rất lớn. Cái hang dưới lòng đất chính là một nhà ngục.

Sau này, Trại Cải tạo được xây lên như hiện nay, mới hơn, kiên cố hơn. Cái hang dưới lòng đất cùng những người bị giam c ần bên dưới đầu đã bị lãng quên từ lâu. Hoặc giả, họ bị vứt đi như những thứ chưa từng t ồn tại.

Chỉ còn cánh cửa vẫn được giữ lại.

Màn hình thay đổi, hiện ra sơ đồ lắp đặt hệ thống đi ều hòa của Trại.

“Nezumi, ở đây.”

Từ tầng bốn đến tầng năm, và một cầu thang dẫn lên tầng cao nhất.

Bậc thang rộng 120 milimet, độ cao một bậc là 240 milimet. Tương đối dốc, chiều rộng chỉ đủ cho một người lớn đi lại. Nói là cầu thang nhưng kì thực, trông nó giống một cái thang đứng hơn.

Nezumi quay sang hỏi, “Đây là?”

“Cầu thang chuyên dụng để thi công, sửa chữa, ở đây hầu hết đều do máy tính đi ều khiển, tuy nhiên đôi khi vẫn phát sinh những tình huống c ần đến nhân công. Có thể vì tính đến khả năng này nên họ mới xây cầu thang, nhưng xem chừng nó chưa từng được sử dụng.”

Nezumi than khẽ.

“Nơi này còn có thứ như thế cơ đấy, cậu vốn đã biết chỗ này có cầu thang ư?”

“Không biết, tôi chỉ suy đoán thôi. Lúc đầu nhìn sơ đồ, tôi còn thấy hơi lạ với phần để trống nho nhỏ này cơ.”

“Tôi chả nhận ra tí nào cả.”

“Trong bức tường này có một kẽ hở rất nhỏ giữa bên ngoài và bên

trong, chỉ có phần này rộng hơn so với các chỗ khác.”

“Cũng có nghĩa là cậu nắm được thông tin mà tôi không biết?”

“Đúng vậy!”

Chắc! Nezumi tắc lưỡi.

“Đó là công viên đang chào đón chúng ta phải không? Không lắp đặt thiết bị chống xâm nhập đấy chứ?”

“Không biết nữa, màn hình này chỉ có thể nhìn thấy thiết bị liên quan đến đi đầu hòa, những thứ khác không thấy được.”

“Cậu nói phần đề trống... nghĩa là không có thứ gì hiển thị trên màn hình ư?”

“Đúng thế!”

“Còn cửa thì sao? Đã có cầu thang thì phải có cửa thông với nó chứ.”

“Cũng không thấy nốt, trên này không thể hiện thứ gì giống như cái cửa cả.”

“Vậy thì, về cơ bản, chúng ta hết cách rồi.”

Hết cách rồi, nên chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Nếu như không thể đi bằng cầu thang chính và thang máy, vậy thì đây là con đường duy nhất để lên tầng cao nhất.

Shion đã dốc sức phân tích sơ đồ và ghi nhớ nó. Đây là kết luận mà cậu có được.

Thế tên không còn tác dụng khi lên tầng trên nữa, vì vậy bằng mọi giá phải leo lên cầu thang này. Giá mà có thể lao một lèo lên tầng trên cùng... tầng cao nhất có máy chủ, mình cần đến đó, bất kể thế nào cũng phải đến đó.

Chỉ có cách này thôi.

Trại Cải tạo giống như nền móng của NO.6. Mọi thông tin, hoạt động, chức năng, quản lý của NO.6 đều được tập trung tại hệ thống máy chủ. Nói cách khác, Trại giống như một kẻ thống trị, có thể thao túng máy chủ, nắm trong tay tất cả quyền lực.

Trại Cải tạo chính là một kim tự tháp hoàn hảo, giúp đế chế cai trị của NO.6 vững vàng hơn bao giờ hết.

NO.6 ôm tham vọng xây dựng một xã hội như vậy, một tham vọng lớn lao và ngu xuẩn.

Con người có thể thao tác, điểu khiển máy móc, có thể phát minh, sửa chữa và sử dụng thiết bị, nhưng con người không thể thống trị con người.

Cho dù là đế quốc nghìn năm lịch sử, trải qua nghìn năm, chẳng phải vẫn bị diệt vong sao? Con người không thể thống trị con người. Kẻ ôm tham vọng đó sẽ chỉ hứng chịu thất bại ê chề thôi.

Shion đã học được đạo lý này ở bên ngoài NO.6. Nhưng những người ở trong NO.6, những người đứng đầu NO.6 lại không học được điểu này, vì vậy mới giữ rịt ảo tưởng đó.

Ảo tưởng có thể thống trị tất cả.

Ngu xuẩn!

Thế nhưng cũng chính vì sự ngu xuẩn của bọn họ, cậu mới có cơ hội hành động. Chỉ cần tiếp cận được máy chủ, chỉ ít cậu sẽ biết được Safu đang ở đâu. Hơn nữa, dù chỉ là nhất thời, nhưng ở đó sẽ có thể dùng mọi chức năng của Trại. Với một hệ thống theo lối tập quyền trung ương, chỉ cần công phá đây là đủ.

Đây cũng chính là điểm yếu mà NO.6 đã lộ ra.

Shion không ngừng di ngón tay trên bàn điểu khiển, liên tục chuyển

màn hình.

Nhất định phải vượt qua tường ngăn cách trên tầng bốn.

Trước khi mấy bức tường này chắn hết lối đi, nhất định phải nghĩ cách thoát khỏi nơi đó.

Bởi vậy...

Đầu óc mỗi lúc một tỉnh táo hơn, ngón tay không ngừng thao tác, xử lý từng thứ một.

“Này, lạ quá.”

Ngay sát vách, có giọng một người đàn ông vang lên. Đã có vài nhân viên quay lại rồi.

“Đèn khởi động của điểm X đang sáng.”

“Điểm X ư?”

“Tại vị trí P01-Z22 có ghi nhận việc đóng mở.”

Cậu thanh niên cao cao gầy gầy kêu rối rít

“P01... chẳng phải là tầng hầm sao? Làm gì có cửa? Liệu có phải máy tính ghi nhận nhầm không? Hay là thối quá đến máy tính cũng chập mạch rồi? He he...”

“Đừng có đùa nhạt nhẽo kiểu đó.”

Bị quát, cậu thanh niên ngậm miệng lại.

“Vào hai phút bốn mươi giây trước, chỉ mới đây thôi, ngay lúc hỗn loạn, cửa ở điểm X đã mở.”

“Cánh cửa đó không được mở à? Có cửa phải mở là đi đâu dĩ nhiên mà?”

“Nhưng đó không phải là cánh cửa bình thường. Không phải cửa thoát hiểm, cũng không phải cửa ra vào cho nhân viên.”

“Thế ư? Vậy nó là cửa ra vào nơi nào?”

“Không biết, tôi chưa hề nghe nói. Tóm lại, cái cửa không thể mở lại mở...”

Thiết bị cách âm dường như đã tắt, cuộc đối thoại của hai người nọ loáng thoáng vọng sang chỗ Shion và Nezumi.

“Mất bao lâu vậy?”

Nezumi mở cúc áo trắng, Shion cũng đứng dậy.

Hai phút bốn mươi giây. Lâu hơn so với dự kiến. Xem ra may mắn vẫn mỉm cười với chúng ta.

“Ừa? Các cậu là ai?”

Một tên to béo đứng chắn trước mặt họ.

“Các cậu đang làm cái gì vậy? Các cậu là ai?”

Nezumi cởi phăng áo, ném lên đầu hấn. Hấn vung vẩy hai tay, hai chân loạng choạng liền bị Nezumi gạt chân. Hấn ngã oạch xuống sàn, miệng rên khe khẽ.

“Xin lỗi nhé.”

Nezumi bước qua tên đó, ra ngoài hành lang. Shion cũng nhảy qua người hấn.

“Chuyện gì vậy?”

“Mau đuổi theo! Có kẻ khả nghi, mau đuổi theo!”

“Ông nói gì? Chuông cảnh báo có reo đâu?”

Đằng sau bắt đầu hỗn loạn.

“Nezumi, hãy đi lên từ cầu thang.”

“Hiểu rồi.”

Nếu máy cảm ứng phát hiện có kẻ đột nhập, cửa bảo vệ bằng sắt sẽ tự động cuộn xuống. Không biết có thể xông lên tầng bốn trước khi cửa đóng hoàn toàn không? Ánh sáng trên cầu thang biến thành màu đỏ, cửa cuốn hợp kim đặc biệt lặng lẽ hạ xuống.

Nhanh quá.

“Shion, mau cúi xuống rồi xông qua.”

Khi chỉ còn lại chút khe hở, cả Nezumi và Shion đã trườn được vào trong.

2

Trái tim con người

Nếu như trái tim trong cơ thể con người hoàn toàn biến mất, thì người đó chắc sẽ hạnh phúc hơn. Thế nhưng, chính bên trong cơ thể con người lại sợ hãi điều này. A a, sợ hãi, buồn bã và đau đớn biết bao! Người ấy sợ sẽ đánh mất kí ức về việc mình từng là con người.

— Sơn nguyệt kí, Nakajima Atsushi

Tỉnh rã!

Safu đã tỉnh lại, nhận biết được mọi chuyện.

Cô biết mình đã gặp phải chuyện gì.

Tại sao lại đối xử với tôi như vậy, tại sao lại đối xử với tôi như vậy...
Tại sao???

“Ôi chao, Safu, sao vậy? Sao tâm trạng em lại thất thường thế? Em muốn kích động đến khi nào nữa đây? Thật là một cô bé khiến người ta phải đau đầu, lãng phí vẻ đẹp của em. Ha ha ha, không, không, tôi chỉ đùa thôi, chẳng buồn cười chút nào nhỉ? Em đừng để bụng nhé. Em rất đẹp, thực sự rất đẹp, rất thành công! Cho đến giờ mọi thứ đều rất thành công, sau này cũng không thể thất bại được. Ha ha ha...”

Người đàn ông bên cạnh Safu cười.

Ác quỷ!

Ông đúng là ác quỷ!

Tại sao, tại sao lại làm thế với tôi...?

“Em không chỉ đẹp, mà còn rất kiên cường, thực sự rất lý tưởng, em chính là lý tưởng của tôi. Safu, nói thật với em, vì tôi không thể nói dối em được. Ban đầu tôi chỉ đưa em về làm mẫu vật, định xếp em chung với các mẫu khác. Ôi, hãy thứ lỗi cho tôi, xin em đấy, đừng trách tôi, lúc đó tôi không biết em vừa đẹp vừa kiên cường đến thế.

“Safu à, tôi say mê em mất rồi, cần tôi nói lại điều này hàng triệu lần cũng không sao, em chính là lý tưởng của tôi, là điều tôi khao khát, vì thế tôi muốn em trở thành nữ hoàng, à không, tôi muốn em trở thành nữ thần. Một nữ thần hoàn mỹ đấy, em có vui không? Hãy cùng tôi thống trị thế giới này nhé. Thế nào? Thật tuyệt phải không!”

Ác quỷ!

Ông chính là ác quỷ!

Đừng có lại gần tôi, đừng lại gần tôi!

Người đàn ông không nghe thấy những gì Safu nói.

Ông ta giống như bị ma nhập, nói không ngừng nghỉ. Hai má ông ta đỏ ửng, cúi đầu về phía trước, đi đi lại lại, đi tới đi lui.

Giống như con cá trong máng nước, quay đi quay lại, xoay tới xoay lui, chỉ có thể bơi lội trong một không gian chật hẹp. Quay đi quay lại, xoay tới xoay lui...

Bước chân của người đàn ông rất khẽ. Ông ta vẫn thao thao bất tuyệt. Có lẽ không phải nói để cho Safu nghe, mà chỉ nói cho chính mình nghe.

“Tôi đã có được em, một nguyên liệu tuyệt vời nhất. Hừm, tôi không phải là người theo thuyết định mệnh, từ trước đến nay tôi không hề tin có sức mạnh nào vượt trội hơn con người, tôi thậm chí còn cười nhạo mấy

thứ như số phận được định sẵn. Vậy mà, em đừng cười tôi nhé, Safu, kể từ khi gặp em, tôi bắt đầu hơi tin vào định mệnh đấy. Có lẽ thực sự có thần thánh muốn ban tặng sức mạnh tuyệt đối cho tôi. Nếu không, làm sao giải thích việc tôi gặp được em, phải không nào? Bởi vậy, tôi muốn em trở thành nữ thần, tôi có khả năng đó. À, đúng rồi, hôm qua tôi nói em không cần tên nhỉ? Ừ, không sai, không sai một tí nào. Em cần bỏ cái tên cũ đi, đổi sang một cái tên mới hợp với nữ thần hơn.”

Bước chân của người đàn ông không ngừng nghỉ, giống như cái mồm của ông ta.

Ông ta không ngừng đi, không ngừng nói.

“Giả dụ như...”

Ông ta đột nhiên dừng lại, nụ cười sáng bừng trên mặt.

“Giả dụ như, Elyurias.”

Elyurias?

Người đàn ông lại bắt đầu đi lại, nở nụ cười hạnh phúc.

“Cái tên nghe rất hay đấy chứ? Đây chính là tên gọi của nữ hoàng, đúng, đây có lẽ mới là cái tên phù hợp với em.”

Con người này...

Safu nhìn chăm chăm vào người đàn ông đó, đây là lần đầu tiên cô dán mắt vào ông ta.

Khuôn mặt hơi dài, thoát nhìn ngũ quan có vẻ là người ôn hòa. Tuổi tác rất khó đoán, do ánh sáng trong phòng không đều nên có lúc trông ông ta rất trẻ, có khi lại rất già. Ông ta nhìn trân trân vào khoảng không, miệng tuôn ào ào những suy nghĩ của mình, cách biệt với thế giới bên ngoài, đắm chìm vào thế giới của riêng mình.

Rất say sưa.

Con người này say đắm bản thân mình, cho rằng năng lực của mình sánh ngang thần thánh, mọi thứ đều nằm trong tay mình, muốn làm gì thì làm. Bởi vậy... bởi vậy ông ta mới dám hành động thế này.

“Chỉ thiếu một bước nữa, một bước nữa thôi là kế hoạch của tôi hoàn thành rồi. Em chính là mảnh ghép cuối cùng, nhờ có em mà tất cả mảnh ghép đã đầy đủ. Hoàn thành rồi, không sai, chỉ còn vấn đề thời gian thôi, tôi chỉ cần chút thời gian nữa thôi. Hiện giờ em cảm thấy thế nào? Tôi mong em được thoải mái. Vì vậy, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì cho em, vì giờ đây, đối với tôi, em là một trong những thứ quan trọng nhất.”

Tôi muốn...

“Sao? Safu, em muốn nói gì?”

Tôi cần tự do, hãy biến tôi trở lại như ban đầu, để tôi gặp người đó.

Cảm xúc trào dâng như cơn cuồng phong thổi vù vù. Rất muốn hét thật to lên! Rất muốn khóc!

Rất muốn nhìn thấy cậu ấy.

“Ồ, sao vậy? Các chỉ số tăng cao thế này. Vẫn không thể thích nghi được với môi trường hiện tại sao? Hừm, tôi cứ cho rằng sẽ tiến hành thuận lợi cơ, à không, tôi không trách em đâu. Tôi làm sao trách em được?! Em là báu vật của tôi mà. Hay em chớp mắt một lát nhé? Như vậy sẽ tốt hơn?”

“Hừm? Cơ thể mẹ cũng nghi vậy, nó nói phải cho em một ít thuốc an thần. À à, đúng rồi, tôi cần giới thiệu em với cơ thể mẹ, vì em và nó đang liên kết trực tiếp với nhau. Để em có môi trường thoải mái và thích hợp nhất, cơ thể mẹ sẽ thay em quản lý bất cứ lúc nào. Bởi vậy, em thấy đấy, nó cũng nói là bây giờ em cần phải nghỉ ngơi.”

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên. Người đàn ông nhú mào.

“Gì vậy? Thật là, nhầm lúc này mà liên lạc khẩn cấp, thật chả biết đi ầu gì cả... A lô, tôi đây, sao cơ? Hôm nay không phải là ngày lễ Thánh sao? Anh bận lắm mà... Cái gì? Anh nói cái gì? Trong thành phố ư? Trong thành phố xảy ra chuyện đó? Sao lại thế được? Không thể nào. Tôi biết rồi, gửi hình ảnh cho tôi. Cả mẫu nữa, tất cả các mẫu được thu hồi. Đúng, ngay bây giờ... Sao? Đã có ba mươi vụ? Trong vòng một ngày ư? Có chuyện này sao? Tôi biết rồi, thôi được rồi, tôi sẽ qua đó. Phải, ngay bây giờ, tôi sẽ qua ngay bây giờ!”

Người đàn ông mặt cắt không còn giọt máu, môi cũng trắng bệch, không cong và không ngừng run rẩy.

“Nhầm lẫn rồi, nhất định là nhầm rồi. Chuyện đó... không thể xảy ra, làm sao có thể xảy ra được chứ!”

Người đàn ông cứ đọc thoại như vậy, rồi rời đi ngay sau đó. Trông ông ta thảm hại một cách nực cười, hoàn toàn khác với vẻ ung dung trước đó.

Trong thành phố xảy ra chuyện đó...

Người đàn ông nói thế. Trong thành phố NO.6 rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì có thể vượt ngoài dự đoán của ông ta...

NO.6, nơi mình sinh ra, nhưng nơi đó lúc nào cũng bao trùm một không khí căng thẳng, bất an. Một nơi vừa thoải mái, vừa đẹp đến như vậy, tại sao lúc nào cũng có vẻ như đang chao đảo, như thể sắp có chuyện gì đó ập tới. Mình đã nghĩ như thế đấy.

Safu dần bình tĩnh trở lại.

Buồn ngủ quá. Buồn ngủ tới mức toàn thân như muốn tan chảy. Ông ta đã tiêm thuốc ngủ cho mình sao? Kết nối với cơ thể mẹ là sao? Cơ thể

mẹ... A a, buồn ngủ quá!

Ý thức Safu bắt đầu mơ hồ, không thể suy nghĩ tiếp nữa. Trong đầu cô chợt hiện lên một bóng hình.

Shion.

Cô thử gọi tên cậu. Shion mỉm cười, khẽ gật đầu. Không phải ảo giác, dường như Shion đang đứng ở ngay đây. Rất rõ ràng. Rất thật.

Đúng rồi. Shion. Là khi nào ấy nhỉ? Là lúc hoàng hôn, trời hơi se lạnh? Trước đó một ngày, mới có trận tuyết đầu tiên, mặt đường ẩm ướt, chúng ta đi cạnh nhau. Cậu còn nhớ không? Hay đã quên rồi?

Mình đã gọi tên cậu.

Shion.

Gọi một lần nữa, Shion vẫn mỉm cười đứng đó.

“Safu, cậu sao vậy?”

“Không sao... chỉ là...”

“Sao?”

“Chỉ là muốn gọi tên cậu thôi. Nghĩ kĩ thì, Shion là một cái tên rất đẹp, là tên một loài hoa.”

“Không nghĩ kĩ thì không thấy đẹp sao?”

“He he. Phải rồi, Shion là loài hoa như thế nào nhỉ?”

“Để mình nhớ xem. Đó là cây dài ngày họ cúc, thân có thể cao tới mét rưỡi, hoa màu tím nhạt...”

“Shion, đi đâu mình muốn biết không phải là thông tin của hoa. Máy thứ đó mình dễ dàng tra được.”

“Vậy cậu muốn biết gì?”

“Những điều không dễ dàng biết được.”

“Những điều không dễ dàng biết được... Sao giống như cậu đang đánh đố mình vậy? Nếu cậu không muốn biết những thông tin về hoa shion thì mình chịu rồi. Cậu muốn biết chuyện gì hả Safu?”

Chuyện liên quan đến cậu, Shion.

Mình muốn biết mọi chuyện liên quan đến cậu. Ai đã đặt tên cho cậu? Cậu có thích không? Lần đầu tiên mình gọi tên cậu là khi nào nhỉ? Còn nữa, lần đầu tiên cậu gọi mình là ở...

Shion, chuyện của cậu, mình vẫn chưa biết gì cả.

Sở thích của cậu, món ăn khoái khẩu của cậu, cách cậu nói chuyện, ưu điểm và sự mạnh mẽ của cậu, những điểm này mình đều biết rất rõ, thế nhưng...

Shion à, cậu đang tìm ai vậy? Cậu mong mỏi được đứng cạnh ai? Cậu lo lắng cho ai vậy? Cậu vươn tay ra phía trước cho ai thế? Mình không được ư? Nhất định phải là người kia ư?

Mình chẳng biết gì cả.

Bởi vậy cậu hãy nói cho mình biết, mình muốn cậu nói cho mình biết, Shion.

Shion.

Safu.

Cô nghe thấy giọng nói. Ý thức mơ hồ chợt lóe lên, những đóa hoa đỏ thắm nở rộ, giống như làn sương mù dày đặc tan ra, để lộ phong cảnh đẹp đẽ. Safu dần hồi tỉnh. Giọng nói ấy đã đưa Safu trở lại thực tại.

Safu.

Ai? Ai đang gọi tôi thế?

Không phải Shion, không phải người bà đã khuất, cũng không phải cha hay mẹ. Là giọng nói xa lạ. Không phải. Là tiếng vọng ư? Giai điệu? Tiếng gió thổi qua ngọn cây, tiếng nước chảy róc rách, tiếng nước mưa rơi xuống đất... Rất giống, nhưng đều không phải, là thứ âm thanh cô chưa từng nghe thấy.

Đây là tiếng hát ư... Có vẻ là một bài hát rất hay.

Safu.

Ai? Ai đang gọi tôi thế?

Là ta, Safu.

Ai? Ai thế?

Ta là Elyurias.

Elyurias...

“Nhóc Shion, đừng làm loạn nữa!”

Inukashi vừa đặt đứa trẻ sơ sinh vào nôi nước nóng to, vừa lẩm bẩm than thở.

Đứa bé cười khanh khách, tay chân khua loạn xạ. Nước nóng bắn tung tóe ra ngoài, làm ướt vạt áo khoác của Inukashi.

“Nhóc vui ghê nhỉ! Mà công nhận nhóc mũm mĩm ghê!”

Tay, chân, bụng của đứa bé béo mũm mĩm, da thịt rất mềm mại, đến cả một sợi tóc cũng căng tràn sức sống.

Một đứa trẻ thật lạ lùng, hoàn toàn khác với những đứa mà Inukashi từng thấy, đặc biệt đến mức khiến nó phải giật mình.

Những đứa trẻ Inukashi từng thấy đều bị tử thần bủa vây, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Chúng được sinh ra ở những nơi chẳng khác gì bãi

rác, bị suy dinh dưỡng, mắc bệnh truyền nhiễm, phải giờ người ra chịu cái rét thấu xương.

Tỉ lệ sống sót đến năm tuổi của những đứa trẻ sinh ra ở West Block là bao nhiêu nhỉ? 50% à? Không, có thể không đến 30%, thậm chí, có trường hợp vừa mới chào đời, để bót miệng ăn trong nhà, cha mẹ chúng đã giết chúng đi. Sinh ra chỉ để chết, những đứa trẻ như thế đâu đâu cũng có.

Inukashi từng đảm nhận công việc mai táng cho những đứa trẻ sơ sinh. Nói là mai táng, nhưng cũng chỉ là đào một cái hố rồi chôn vào đó mà thôi, chả khác gì mộ của lũ chó.

Những đứa được tiễn đưa trong niềm tiếc thương của cha và sự đau khổ của mẹ vẫn coi là may mắn.

Không hiếm trường hợp chỉ mình Inukashi tiễn đưa đứa trẻ, trước phần mộ chỉ đặt một hòn đá, trên một đồng đất, đừng nói là chấp tay cầu nguyện, thậm chí còn không ai muốn cặm hoa đến viếng.

Cuối cùng, ngay cả việc nó từng là một nấm mộ cũng sẽ bị lãng quên.

Trẻ sơ sinh khi chết đa phần đều mở mắt. Đôi lúc trong những đôi mắt không thể khép lại ấy ánh lên vẻ thánh thiện, chong chong nhìn Inukashi.

Dương nhiên thôi, lũ trẻ sơ sinh còn chưa tự đứng được bằng đôi chân của mình thì làm sao bị vấy bẩn được? Thế nên mắt chúng mới thánh thiện đến thế.

Khi vùi thi hài bé nhỏ xuống đất, Inukashi chưa một lần đau lòng, thậm chí ngay cả cảm giác thương xót hoặc rơi nước mắt cũng chưa từng có.

Chết sớm một chút không phải rất tốt hay sao? Nhóc may mắn đấy, không phải tiếp tục chịu đựng đau khổ nữa.

Nó chỉ biết nói vậy với đứa trẻ đã chết.

Này nhóc, nhóc sống được mấy tháng rồi? Hai tháng? Ba tháng? Được nửa năm không?

Sống đủ rồi nhỉ, đừng có nghĩ đến việc đầu thai nữa nhé, bởi vì số mệnh vẫn như nhau thôi. Nếu như nhóc nhất định muốn đầu thai, thì đầu thai thành cỏ dại bên đường hoặc cún con ấy, như vậy sẽ hạnh phúc hơn gấp trăm lần.

Nghe cho rõ nhé, cho dù thế nào cũng đừng đầu thai thành người nữa.

Nó nói thêm như vậy. Vừa nói, vừa chôn lấp thi hài.

Đây là lời từ biệt của Inukashi tới người chết.

Nếu mà là Nezumi, chắc tên đó sẽ hát, hát một bài hát để tặng linh hồn không nhiễm bụi trần đã khuất. Mặc dù Inukashi không biết có bài hát kiểu đó không. Nhưng mà Nezumi này, người chết rồi thì không cần nghe hát nữa, có lẽ người sắp chết mới cần nghe.

Tất cả người chết đầu sẽ trở về với đất mẹ, hóa thành bùn đất, bất kể là trẻ con, mày hay tao.

Phát hiện ra mình đang nghĩ tới Nezumi, Inukashi lắc đầu quây quây, ngón giữa và ngón trỏ tay trái quắp vào nhau.

Đây là thần chú trừ tà.

Đối với Inukashi, Nezumi chính là ác ma, còn đáng sợ hơn cả tử thần.

Chỉ cần đề cao cảnh giác thì có thể ngăn chặn tử thần, không ít thì nhiều, thậm chí thao túng và lừa phỉnh được.

Nhưng với Nezumi thì đừng hòng. Nezumi sẽ dẫn người ta vào đường cùng, lôi vào vòng nguy khốn mà chẳng mảy may đắn đo, lo ngại cho hoàn cảnh của họ, thậm chí cả phân chó cũng có thể lợi dụng.

Nezumi xảo quyệt, tính toán chặt chẽ, chỉ vài chiêu đơn giản đã dễ dàng

đùa giỡn kẻ khác trong lòng bàn tay.

A, đáng ghét! Mình ghét tên đó chết mất! Nếu Nezumi không có khả năng ca hát, mình tuyệt đối không thềm dây dưa với hắn, tuyệt đối không! Á! Nguy rồi, lại nghĩ đến hắn nữa rồi.

Không muốn nghĩ tới hắn chút nào, nếu không mình sẽ trúng tà mất. Đã biết vậy rồi mà sao còn...

Đầu óc mình làm sao thế này?

“Này, nhóc Shion, nhóc cũng niệm chú đi, cầu nguyện cho tao không bị ma ám nữa. Chẳng may tao mà bị mê hoặc giống cha của nhóc thì nguy to. Thế này này, hai ngón tay quắp vào nhau...”

“Bụp bụp... bụp bụp...”

Nhóc Shion quấy trong làn nước ấm, phát ra thứ âm thanh vui tai.

Không thể tin được, đúng là đứa trẻ đáng kinh ngạc.

Tử thần hoàn toàn không dám đến gần.

Đây là một góc của khách sạn bỏ hoang, tường đổ, cửa kính vỡ nát, gió lùa lạnh buốt, điều kiện chỉ khá hơn bên ngoài một chút mà thôi. Sữa bò toàn nhờ Rikiga nghĩ nát óc để kiếm về, chẳng bỏ dính răng, phải dùng sữa chó và xúp rau bù thêm vào.

Dù hoàn cảnh khắc nghiệt như thế, nhóc Shion vẫn luôn vui vẻ, vung vẩy chân tay cười khanh khách, ề a nói chuyện với Inukashi. Da nó căng bóng, người béo tròn mập mạp, rất có sức sống. Không biết có phải là ảo giác không, hình như hai ba hôm nay nhóc Shion lại lớn thêm rồi.

Đôi mắt nó đầy ắp sức sống, da dẻ căng mượt, tông giọng khỏe khoắn. Dường như có một lớp bảo vệ vô hình, che chở nó khỏi mọi nguy hại của thế giới này.

Đúng là đứa trẻ đáng kinh ngạc.

“Này, Inukashi!”

Một giọng nói khàn đục thô kệch vang lên.

Thật tình. Bộ mặt lão đó đã hết thuốc chữa rồi, giọng nói không thể êm tai hơn được sao?

“Mày đang làm gì vậy? Dừng lại!”

Tiếng bước chân hấp tấp. Nhóc Shion trong tay Inukashi bị bế đi. Cái nôi lắc lư, nước nóng văng tung tóe.

“Ông làm gì vậy?”

“Đùa kiểu gì đấy, đừng làm như vậy!”

Rikiga ôm chặt đứa bé trên lưng, liên tục lùi về phía sau.

“Inukashi, lần này mày quá đáng lắm rồi, đây không phải là việc mà con người có thể làm.”

“Hả?”

“Mày không thấy hồ thẹn sao? Đúng vậy, mày rất giống chó, không giống người, nhưng mày còn có lý trí mà.”

“Lý trí? Toàn thứ vô bổ. Nhưng mà có khi tôi nhiều lý trí hơn ông đấy.”

Khuôn mặt đỏ gay vì rượu nhả nhó, Rikiga lại lùi một bước.

Ông chú này bị gì vậy?

“Mày... tao không ngờ mày lại vô lương tâm như vậy. Inukashi, có đôi tới mức nào cũng không được ăn thịt trẻ con chứ? Mày là ác quỷ sao? Mày đã vứt bỏ trái tim của con người rồi sao?”

“Cái gì? Ông đang nói cái quái gì vậy?”

“Đừng có vờ vịt nữa! Không phải mày đang định nấu nhóc Shion lên để

ăn hay sao?”

Inukashi nhìn chăm chăm vào Rikiga một lúc rồi bật cười ngặt nghẽo.

“Có gì đáng cười đâu, mà đúng là đồ vô nhân tính!”

Sau khi phá lên cười một trận, Inukashi lấy tay quệt miệng, nói.

“Cười quá khích quá, nước bọt văng cả ra rồi. Ôi ôi, ông chú thật không có phúc, ông mà đến muộn khoảng ba mươi phút nữa, tôi đã nấu xong rồi xúp thịt trẻ con ngon lành, có thể mời ông một bữa no rồi.”

“Ai, ai thèm ăn cái thứ đó! Có chết đói tao cũng không ăn! Tao nói mà...”

“Tắm.”

“Hả?”

“Tôi đang tắm cho nhóc Shion mà.”

“Dùng rồi để tắm?”

“Đúng vậy, đây là rồi nấu đồ ăn cho lũ chó, kích thước vừa đủ để làm chậu tắm cho thằng bé. Tất nhiên, nếu ông có thể mang về đây một cái chậu tắm trẻ em cao cấp, thì tôi sẵn lòng sử dụng.”

“Ừm... thế thì còn nghe được...”

Inukashi nhún vai một cách khoa trương.

“Nhưng mà, tôi ngạc nhiên vì ông lo cho nhóc Shion tới mức đó đấy. Tôi tưởng ông chỉ dụi dằm với ti ền, rượu và phụ nữ thôi chứ. Ái chà chà, chuyện lạ đó nha.”

“Đương nhiên rồi, tao khác bọn mà, tao vẫn còn trái tim của một người bình thường, đừng có đánh đồng tao với bọn mà.”

“Ông nói ‘bọn mà’ là những ai đấy?”

“Mà và Eve đó, còn phải hỏi hay sao?

Inukashi lại nhún vai lần nữa.

“Được thôi, nếu ông đã nói như vậy, đưa bé này ông đem đi đi.”

“Hả?”

“Ông cứ mang nó về nhà ông đi! Dưới sự chăm sóc của ông chú nhân từ, nó nhất định sẽ trở thành một người đàn ông đường đường chính chính, giống như Shion ấm đầu mà ông yêu quý ấy.”

Rikiga lắc đầu.

“Không được, tao không thể mang nó về Inukashi, tao sai rồi, mày không phải là ác quỷ, tao không nên đánh đùng mày với con hồ ly Eve xấu xa đó. Tao xin lỗi, tao xin lỗi, chắc tao bị văng đầu rồi. Ha ha ha... hóa ra là đang tắm à, trẻ con thích tắm nhất mà. Tốt quá rồi, nhóc Shion, con được một người tốt như vậy nhận nuôi là có phúc lắm đấy.”

Rikiga véo má của nhóc Shion, thằng bé lập tức khóc ầm lên. Cái miệng nó há to, chân tay vung loạn xạ. Con chó đang nằm ngủ dưới gầm bàn ngóc đầu lên, nheo mắt nhìn chằm chằm.

“Á! Này, đừng có khóc to như thế chứ, con đừng có quấy, ngã bây giờ...”

Thằng bé vẫn không ngừng khóc. Nó vừa khóc vừa giơ hai tay về phía Inukashi. Cho đến khi Inukashi ôm chặt lấy thân thể bé bỏng của nó, tiếng khóc mới im dần.

“Đúng thật là, tay chân cóng hết rồi đây này, nó mà bị cảm là tại ông đấy. Tiền thuốc ông nhất định phải trả! Nhóc Shion lạnh phải không, tao cho nhóc vào nước nóng cho ấm nhé.”

Cánh tay mập mạp giơ ra, sờ lên má Inukashi.

“Mẹ.”

Trên đôi má m ền mại nhẵn nhụi của nó vẫn còn lưu lại vệt nước mắt.

“Mẹ.”

Inukashi cảm thấy ngực thắt lại, tận cùng tâm khảm có gì đó vẩn vít, là thứ tình cảm vừa ấm áp vừa dữ dội, khiến cho nó nhất thời quên cả thở.

“Mẹ.”

Ừ ừ, tao biết r ồi, Shion bé bỏng, tao chỉ đùa thôi, đừng để bụng nhé. Nhóc đừng sợ, tao không giao nhóc cho lão bọm kia đâu... À không, tao sẽ không giao nhóc cho bất kì ai. Tao th ề thật lòng đấy.

Rikiga ngó Inukashi, nói bằng cái m ồm n ồng nặc mùi rượu.

“Mẹ cơ đấy.”

“Cái gì? Ông muốn tìm mẹ ông à?”

“Mẹ tao đã được chôn vùi dưới tấm bia mộ từ lâu r ồi. Khi tao 10 tuổi, bà đã chui vào trong đó, và không bò ra l ần nào nữa.”

“Thế thì tốt, chắc là bà ấy ở đó rất thoải mái đấy. Nhưng mà, tôi nghĩ mẹ ông nhất định không muốn nhìn thấy bộ dạng bê tha này của ông, vì vậy mới cố tình không ra nữa.”

“Mày nói ai bê tha... Chúng ta bây giờ đang nói v ề nhóc Shion.”

“Nhóc Shion làm sao?”

“Nó gọi mày là mẹ.”

“Vậy hả?”

“Tại sao lại là mẹ?”

“Ai mà biết.”

“Mẹ.”

“Thấy chưa, lại gọi r ồi đấy.”

Inukashi đặt nhóc Shion vào trong nước nóng để thằng bé bớt lạnh. Có lẽ rất thoải mái nên nhóc cười rạng rỡ.

Những thứ đẹp dễ nhất, trong sáng nhất, khiến người ta vui sướng nhất đầu từ nụ cười rạng rỡ này mà ra.

Trẻ con đáng quý như thế sao?

“Tại sao lại là mẹ, Inukashi?”

“Trẻ con bạ ai cũng gọi là mẹ mà, tuy rằng rất khó tin, nhưng cách đây mấy mươi năm ông cũng khóc gọi mẹ đấy. Chắc lúc đó mẹ ông lấy tiền ra dỗ cho ông nín chứ gì?”

“Mày không có tư cách nói tao đâu. Nói tới mẹ tiền thì hai chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân thôi.”

“Chep! Lắm chuyện.”

Đáng quý như vậy sao? Trước đây mình chưa từng biết.

Lần đầu tiên Inukashi nhớ đến những đứa trẻ nó từng chôn cất mà chẳng may may xúc động, nhớ tới những thi hài nho nhỏ được chôn dưới lớp đất hoặc lạnh băng, hoặc nứt nẻ, hoặc ẩm ướt do cơn mưa kéo dài.

Không chỉ mình nhóc Shion, đứa này, đứa kia, cả đứa kia nữa, đều là những báu vật quý giá. Nếu vậy... chúng chết như thế thật phi lý. Đáng về khi chết đi của chúng gầy gò ốm yếu, da nhăn nheo, giống như ông bà lão, mang theo ánh mắt trong veo, không phải không oán hận, mà là còn chưa biết oán hận là gì đã tắt thở rồi.

Chuyện này thật phi lý.

Đứa trẻ mình chôn dưới cây kim ngân hoa, đứa được mình đào cho một mộ phần trên nền đất đỏ, đứa được mình bọc một mảnh vải quanh người, đứa kia, cả đứa kia nữa, đều phải được trân trọng mới đúng, không nên bị

tước đoạt mạng sống như thế.

Shion bé bỏng, nhóc không được chết, nhóc phải sống, phải lớn lên, phải học cách oán hận, cũng phải học cách tôn trọng người khác.

“Mẹ.”

Inukashi bế đứa trẻ lên, nhanh chóng mặc quần áo cho nó. Một con chó mực cái đang nằm trên tấm đệm đã lòi bông ra ngoài, cứ như đang đợi thay ca vậy.

Đó là tấm đệm mà Inukashi tìm thấy trong đồng đồ nát ở chợ, tuy đã phai màu, thùng lỗ chỗ, chẳng khác gì tấm giẻ rách, nhưng bên trên có hình gà con rất đáng yêu, có lẽ là tấm đệm thuộc về một em bé giống như nhóc Shion, vào cái ngày cuộc săn người diễn ra, đứa bé đó đang chìm trong mộng đẹp trên tấm đệm này.

“Giao cho mày này.”

Vừa được đặt xuống bên cạnh con chó, nhóc Shion lập tức mút vú nó, bú ừng ực.

“Vú em này lắm lông quá.”

“Nếu ông muốn tìm phụ nữ lắm lông thì ở đây rất nhiều, lông đen, lông đỏ, lông trắng, lông đốm, có cần tìm một em vừa ý ông để ngủ cùng một tối không?”

Rikiga không thèm quan tâm tới lời trêu chọc của Inukashi, thở dài và nói.

“Không ngờ con người có thể uống sữa chó để lớn lên, khao khát sống thật mạnh mẽ. Nhưng mà, sẽ không có vấn đề gì chứ? Sau này thằng nhóc liệu có sữa gâu gấu không đấy?”

“Vừa nãy chẳng phải nó gọi mẹ đó sao?”

Rikiga cúi đầu nhìn nhóc Shion, lại thở dài lần nữa.

“Ông chú.”

“Gì?”

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Rikiga nhìn sang Inukashi, nói.

“R ấ.”

Rikiga chỉ về phía chiếc túi màu đen trên bàn.

“Thật sao? Thế thì, xuất phát thôi.”

Inukashi nhấc túi lên. Tương đối nặng. Rikiga cau mày, ngập ngừng nói.

“Inukashi... có cần dừng lại không?”

“Dừng lại?”

“Dừng lại, đừng làm việc này nữa.”

“Thế sau khi dừng lại thì sao?”

“Cứ việc rúc trong ổ của mình, an phận thủ thường. Như thế rất ổn định... mày không thấy vậy sao?”

“Tôi cũng thấy vậy.”

Tôi còn muốn như vậy gấp trăm lần ông, tôi cũng muốn dẹp hết mấy chuyện này đi và rúc vào ổ của mình.

Đêm nay cũng sẽ rất lạnh, nhưng chưa đến mức cóng. Chỉ cần ở cùng với lũ chó, cái lạnh này chẳng thấm vào đâu. Vừa nãy mình đã ăn bánh quy ướt nhẹp và xúp rau, ngon tuyệt cú mèo. Nếu giờ có thể nằm xuống cùng lũ chó đánh một giấc ngon lành...

Thì thật quá tuyệt vời.

“Này, cứ thế đi nhé. Mà có nhóc Shion, mà phải nuôi dưỡng nó, nếu như mà có mệnh hệ gì, nó phải làm sao? Mà nghĩ mà xem.”

“Có lẽ chớ, cho dù tôi không trở về, chúng cũng sẽ thay tôi nuôi lớn nó, giống như mẹ tôi đã nuôi tôi lớn vậy.”

“Nhưng mà, Inukashi này, tao nói thật với mà nhé, tao cũng rất sợ chết, không muốn làm việc gì nguy hiểm cả. Vì vậy, hãy thôi đi.”

“Thế Nezumi và Shion thì sao? Bỏ mặc hai đứa nó à?”

“Hai đứa nó chắc đã chết rồi, không thể nào còn sống được, cái lúc bị bắt ở cuộc săn người thì đã chẳng còn mạng nữa rồi. Mà cũng biết mà. Vì vậy việc chúng ta đang làm bây giờ hoàn toàn vô ích, chúng ta đang liều mạng để làm những việc vô ích. Thôi, dừng lại thôi, đó mới là sáng suốt.”

“Ông chú.”

Ánh mắt Inukashi khiến Rikiga phải cúi đầu.

“... Gì?”

“Đừng lải nhải nữa, tới giờ rồi, xuất phát thôi.”

“Inukashi!”

“Tôi muốn đi, nếu ông muốn bỏ cuộc thì kệ ông. Cái túi này tôi sẽ mang đi.”

“Inukashi, tại sao vậy? Tại sao mà lại hết lòng hết sức với hai đứa đó vậy? Từ trước đến nay chẳng phải mà đầu cô độc một mình sao? Tao cũng vậy. Không nói đến Shion, vì cái thằng như Eve mà làm những việc này...”

“Bởi vì là bạn.”

“Cái gì?”

“Họ là bạn, nên tôi không thể bỏ mặc họ được.”

Rikiga đảo mắt, mồm méo xệch như thể đang ngậm một đồng thảo được đắng ngắt vậy. Ông ta liên tục xoa sát cái quai hàm mọc vài nốt chàm.

“Mày kém quá, kể chuyện hài chẳng buồn cười gì hết, còn làm tao thấy buồn nôn.”

“Đấy là do ông uống quá nhiều nên dạ dày biểu tình. Mặc dù đã muộn rồi, nhưng tôi khuyên ông nên cai rượu đi thôi. He he, thế nào? Inukashi này nói năng nghe ngầu đấy chứ?”

“Ngu ngốc. Sao mày lại thản nhiên phun ra lời thoai sển súa như thế được? Tao thấy mày thừa sức làm diễn viên như Eve rồi đấy. Đùa cái kiểu gì vậy, một con hồ ly tinh là quá đủ rồi.”

Inukashi nhe răng, cố ý cười nham nhở. Miệng Rikiga càng méo hơn.

“Bạn của mày chỉ có lũ chó thôi, rõ ràng mày cóc tin con người, còn dám huyền thuyên mấy lời giả tạo nữa, coi chừng lưỡi bị lở loét đó.”

“Tôi không muốn lưỡi bị lở loét đâu. Thôi thì chúng ta đều nói lời thật lòng đi. Ông trước đi.”

“Tao? Chẳng phải tao đã nói là muốn dừng lại rồi ư?”

“Đó là lời thật lòng của ông à?”

“Tao là người thành thật, không nói dối.”

“Chẳng buồn cười chút nào cả, đừng nói là lưỡi, coi chừng của quý của ông rữa ra đấy. Chú Rikiga à, những thứ ông mua trong cái túi này đã tiêu hết bao nhiêu tiền? Đương nhiên, tôi biết ông thu được một món tiền lớn từ chỗ Nezumi, nhưng bấy nhiêu đã đủ chưa? Tôi nghĩ là chưa đâu. Nếu như bây giờ dừng lại, ông sẽ bị lỗ. Ông có chấp nhận kết quả đó không?

Không chứ gì? ông đâu phải loại người không tranh với đời, chịu thiệt rồi chỉ cần sờ cái mũi là xong chuyện... Không thể nào, ngay cả một người trong sáng như tôi đây còn chẳng tin nổi.”

Inukashi huýt sáo. Mấy con chó đang nằm sấp bên góc tường đứng phắt dậy. Nó tiếp tục huýt một đoạn ngắn trầm hơn vừa rồi.

Lũ chó lập tức bao vây Rikiga, nhanh chóng và không một tiếng động.

“Đừng tưởng chúng chỉ là những con chó to bình thường thôi nhé, khi chúng vừa được sinh ra thì đã được tôi huấn luyện thành chó trông nhà rồi. Tôi đã mất rất nhiều công sức đấy, nên đừng có mà coi thường chúng. Chúng giống như bộ đội đặc chủng chuyên tấn công. Đừng nói là người, ngay cả lũ hổ chúng cũng có thể cắn đứt cuống họng. Tôi luôn thấy tiếc vì vùng này không có hổ, nhưng con người thì chỗ nào cũng có.”

Rikiga sờ vào cổ họng mình, lùi về phía sau, trong đôi mắt đỏ ngầu hiện rõ sự sợ hãi.

“Inukashi... đừng có đùa nữa.”

Rikiga có lẽ rất rõ đây không phải là trò đùa, nên giọng nói ông càng lúc càng kích động, sự sợ hãi trong con người càng lúc càng rõ rệt.

Inukashi kiềm chế lại cảm xúc của mình, tiếp tục nói với giọng bình thản. So với giọng điệu uy hiếp dữ dằn, thì khẩu khí bình thản không cảm xúc đáng sợ hơn nhiều. Inukashi đã học đi đâu này từ Nezumi.

“Chỉ có Nezumi là miễn cưỡng đối chọi được với lũ chó này, nhưng mà vai của tên đó cũng đã lãnh trọn một cú tấp khá sâu đấy. Tuy tên đó không rên một tiếng, nhưng rõ ràng là rất đau.”

“Cắn cả Eve sao... Thế thì lợi hại thật.”

“Ha ha ha, nếu như ông nhanh nhạy hơn Nezumi thì có thể thoát được

đấy, bằng không thì...”

“Tao làm sao nhanh nhẹn hơn Nezumi được? Nói không phải khoe chứ đạo g ãn đây tao leo c ãu thang còn thở dốc nữa là.”

Rikiga thở dài, bỏ cánh tay trên cổ họng ra.

“Được r ãi, Inukashi, tao thua r ãi, đây là vương quốc của mây, tao hoàn toàn không có cửa đối địch với mây, hơn nữa tao đang bối rối, càng không thể bằng mây được.”

“Muốn nói lời thật lòng r ãi à?”

Rikiga nhìn Inukashi r ãi nói.

“Mây càng ngày càng giống Eve đấy. Tao khuyên mây đừng nên lún sâu quá. Nhưng có lẽ lời khuyên này muộn r ãi.”

“Từ lúc quen biết ông đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi nghe được một lời khuyên có ích, cảm ơn nhé. Nhưng mà, ông không c ãn lo lắng cho tôi, sau khi giải quyết xong việc này, tôi sẽ vạch rõ ranh giới với Nezumi, không gặp lại nữa.”

Đây là lời thật lòng. Inukashi thực sự nghĩ vậy. Inukashi rất ngại giao tiếp với Nezumi, bởi vì không nắm bắt được Nezumi, cũng không biết lai lịch của nó. Cho dù như thế, nó lại có sức hút kì lạ. Chẳng biết từ lúc nào, Inukashi đã bị nó hấp h ãn. Rikiga nói đúng, Inukashi đang d ãn lún sâu vào cái bẫy của Nezumi. Nguy hiểm, nguy hiểm, phải vạch rõ ranh giới với tên đó mới được.

“Không gặp lại nữa? Mây muốn rời khỏi đây hay sao?”

“Đùa à, đây là vương quốc của tôi, làm sao tôi bỏ đi được, cho dù quân đội của NO.6 có đến đây, tôi cũng quyết không nhượng bộ. Người rời khỏi không phải là tôi, mà là Nezumi.”

“Eve sao?”

“Đúng vậy, tên diễn viên lừa đảo đó.”

Inukashi liếm đôi môi khô không khốc. Con chó cái đang cho nhóc Shion bú sữa khế ngập một cái.

“Nezumi là một kẻ lưu lạc, chẳng biết tới đây sống từ lúc nào. Nếu vậy thì tên đó sớm muộn gì cũng sẽ lại ra đi, bởi vì tên đó giống như đám mây hững hờ, chỉ cần một trận mưa thì sẽ biến mất trên đỉnh núi.”

“Hóa ra mày nghĩ như vậy.”

“Tôi mong mọi chuyện sẽ diễn ra như thế.”

Tôi sẽ sống cả đời trên mảnh đất này, vì vậy tên đó sẽ ra đi thôi. Đây là do giác quan thứ sáu mách bảo chứ chẳng có căn cứ gì cả, cũng không phải là nghe được gì từ chỗ Nezumi. Đây chỉ là cảm giác của Inukashi mà thôi. Nhưng chắc là vậy. Không sai đâu.

Giống như đám mây trôi theo ngọn gió, giống như cánh hoa nổi trên mặt nước, Nezumi sẽ biến mất khỏi tầm mắt chúng ta.

Chẳng phải rất nhiều người mong chờ cái ngày đó đến sao?

“Đừng nói Nezumi nữa, cũng đừng nói tôi nữa, vấn đề là ở bản thân ông. Ông nói đi! Tại sao lại xúi tôi dừng lại? Còn sử dụng thứ diễn xuất kém cỏi đó để lừa tôi nữa.”

Nghe những lời Inukashi nói, Rikiga bĩu môi, nhóc Shion cũng thường hay làm như thế. Đứa trẻ mồm mĩm làm như thế thì rất đáng yêu, nhưng người đàn ông trung niên nghiện rượu làm thế thì chẳng ra thể thống gì hết. Inukashi không thèm nhìn Rikiga nữa.

“Mày hiểu lắm rồi, là do tao sợ chết, đột nhiên cảm thấy sợ hãi thôi. Sau khi tao uống rượu đã suy nghĩ rất nhiều, bỗng nhiên cảm thấy những

việc mình làm thật đáng sợ, sợ đến mức không chịu nổi nữa. Tao không muốn chết, trong đầu tao chỉ có ý nghĩ này, thực sự không thể kiểm soát được mình nữa... Đạo gầy đây không biết có phải vì uống rượu hay không mà lần nào suy nghĩ cũng thấy đầu óc trì trệ, cảm giác càng nghĩ càng tuyệt vọng. Inukashi, có lẽ tao muốn sống cũng không sống được bao lâu nữa...”

Rikiga gục đầu chán nản, ánh mắt buồn rầu giống cún nhỏ ướt sũng vì mưa. Inukashi từng cảm thấy lũ cún con toàn thân ướt sũng rất đáng thương, nó cũng từng đưa chúng về nhà. Nhưng mà con người thì miễn đi, đặc biệt là những người có toan tính, càng không nên dây vào.

Inukashi búng tay.

Đứng trước mặt Rikiga là một con chó mực rất to lớn, với tư thế tấn công. Nó nhe răng, gầy gù đe dọa, ánh mắt xoáy vào cổ họng Rikiga.

“Á!... Này, dừng tay lại.”

“Tôi không có thời gian xem ông đóng phim suốt mướt. Tôi bận rồi đấy. Ông mau trả lời câu hỏi của tôi đi, nếu như cổ họng bị cắn nát thì ông muốn nói cũng không được nữa đâu.”

“Tao đang nói rồi còn gì...”

“Rikiga, trước đây, một ngày sau cuộc săn người, tôi nói muốn rút khỏi chuyện này, là ông ép tôi phải ở lại. Hôm nay ông lại nói với tôi là chúng ta đừng can thiệp vào nữa. Sao ông lật mặt nhanh thế hả?”

“Tao bẩm sinh đã chẳng có lòng trung trinh kiên định gì hết.”

Con chó đen há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, nước dãi nhỏ xuống dưới đất, phát ra tiếng tí tách nho nhỏ.

Rikiga tắc lưỡi.

“Chep! Bị một thằng nhóc được chó nuôi uy hiếp, tao già thật rồi. Thôi được, tao nói, tao nói là được chứ gì. Đáng ghét, thằng nhóc chết tiệt.”

Rikiga lấy từ trong túi áo khoác ra một chai Whisky nhỏ, nốc một hơi hết sạch, sau đó nấc liên hồi.

Hãy thứ lỗi cho sự thất lễ của tôi, quốc vương bề hạ. Inukashi này, sự thay đổi bất thường trong NO.6 là sự thật, hơn nữa gần đây còn bùng nổ một loạt sự kiện. Tao hoàn toàn không ngờ được mọi chuyện sẽ tiến triển tới mức này.”

“Một loạt?”

“Hình như rất nhiều người dân bên trong bức tường kia đã chết.”

“Cư dân của thành phố Thánh sao?”

“Đúng vậy. Hôm nay là ngày lễ Thánh gì đó, nói tóm lại là ngày kỉ niệm của thành phố đó. Nghe nói nhiều người dân đổ ra đường ăn mừng bỗng dưng ngã vật ra, vô phương cứu chữa, đầu chết cả rồi.”

“Đó là sự cố chăng? Rò rỉ khí độc hoặc khí gas gì đó...”

“Nếu là như thế, thì phải có một lượng lớn người chết tập trung tại một điểm, đằng này người chết lại rải rác khắp nơi trong thành phố.”

“Thế thì là khủng bố?”

“Khủng bố? Trong NO.6 có tổ chức khủng bố ư? Đó là một thành phố được quản lý nghiêm ngặt, ngay cả một con gián cũng bị loại bỏ, làm sao có tổ chức khủng bố trong đó được?”

“Thế thì nguyên nhân là gì?”

“Không biết. Tao chỉ lấy tin về NO.6 thông qua bên thứ ba mà thôi. Theo thông tin, trong lúc diễn ra lễ kỉ niệm thì có cư dân thiệt mạng, vì vậy buổi lễ cũng bị hủy bỏ.”

“Thế tại sao lại biến thành rất nhiều người chết? Hay là ông đang hoang tưởng đấy?”

Rikiga nhếch mép, cười đắc ý.

“Tao đã qua lại với thành phố đó rất lâu rồi, có trong tay vài mạng lưới thông tin, hừm, tất nhiên không phải mạng lưới nào cũng đáng tin. Nếu như thành phố đó phát bản tin nói có vài người chết, thì số người thiệt mạng hẳn phải là mấy chục người. Không thể nói rõ nguyên nhân tức là không thể giải thích được. Ở đó là NO.6 đấy. Xảy ra một sự việc khiến cái nơi tập trung các thành tựu khoa học bậc nhất cũng không thể giải thích, rốt cuộc là chuyện gì?”

Đã xảy ra chuyện gì?

Inukashi suy nghĩ một lát, nhưng chỉ thấy mờ mịt, chẳng có chút manh mối nào hết.

“Ông biết đáp án không?”

“Tao? Tao làm sao biết được. Nếu tao có bản lĩnh như thế thì đã không bị lũ chó uy hiếp ở đây rồi. Chỉ có đi đâu, Inukashi này, cái thành phố Thánh vĩ đại kia bất lực trước những biến cố xảy ra ngay trong lòng thành phố, loay hoay nháo nhác y như con ruồi mất phương hướng, mà không thấy hưng phấn sao?”

“Ừ thì...”

Rikiga cười sung sướng, biểu cảm y hệt lũ chó lúc ngọam được miếng sườn lợn.

“Inukashi, đây là lần đầu tiên NO.6 hỗn loạn đến mức này, đúng không? Có lẽ đúng như Eve nói, dù chẳng có gì chắc chắn, nhưng ngày tàn của NO.6 đang đến, và nó sẽ sụp đổ từ bên trong.”

“Đúng vậy...”

“Tao chưa từng suy nghĩ nghiêm túc về những lời mà thằng nhóc diễn viên bịp bợm đó nói, mày cũng vậy phải không?”

“Đúng vậy... chưa từng nghiêm túc.”

“Nhưng có lẽ lần này thằng nhóc không bịp chúng ta. Xem chừng đúng như dự đoán của Eve, thành phố Thánh sẽ sụp đổ và biến mất. Trước đây đã có đi ền báo r ấ, cho đến gần đây thì đi ền báo lại càng rõ rệt. Tiếp theo chắc sẽ xảy ra chấn động lớn...”

Rikiga bẻ các khớp ngón tay kêu răng rắc, siết chặt hai nắm đấm như muốn bóp vụn cái gì đó.

“Và sẽ hủy diệt mọi thứ.”

“Ồ ồ, cuối cùng tôi cũng hiểu r ấ. Ông tin lời Nezumi, tin rằng thành phố Thánh sẽ bị hủy diệt, Trại Cải tạo sẽ sụp đổ. Tất cả sẽ thành hiện thực chứ không phải mộng tưởng. Và như vậy thì chuyện chiếm lấy số vàng thỏi cất giấu dưới tầng hầm Trại Cải tạo cũng không còn xa vời nữa, tỉ lệ thành công bỗng chốc tăng vọt.”

Inukashi chỉ tay lên trần nhà, nhưng Rikiga lại lảng tránh ánh nhìn của nó.

“Như vậy là, ông không muốn chia sẻ một nửa số vàng đó với tôi nữa. Vì muốn độc chiếm số vàng nên ông mới tới đây diễn một màn kịch sụt mướt chứ gì? Ông đúng là hết thuốc chữa r ấ. Tôi thấy không phải rệu mà là lòng tham đã khiến ông mù mị, não nhũn ra hết r ấ.”

“Mày có tư cách nói tao sao? Mày cũng ham muốn số vàng đó còn gì? Thèm muốn chết đi được ấ chứ!”

“Đúng vậy, tôi rất thèm muốn số vàng đó, thèm đến chảy cả nước dãi.

Chỉ có đi đâu cho đến tận một phút trước tôi vẫn bán tín bán nghi. Dưới tầng hầm Trại có vàng thật hay không? Tôi thực sự rất nghi ngờ. Nhưng ông vì muốn độc chiếm kho vàng đó mà không ngại đóng màn kịch suốt mấy rế ti ền với tôi, ha ha, bây giờ tôi lại thấy độ tin cậy rất cao. Tin tức đến từ ả Sulli đúng không?”

“Đúng vậy, cô ta rất thân với các quan chức trong NO.6. Tin tức các gái điếm nghe được trên giường có độ tin cậy rất cao.”

“Hóa ra là vậy, cùng với sự sụp đổ của NO.6, chúng ta sẽ trở nên giàu sụ, đúng không? Tuyệt vời! Tuyệt đến mức trên đầu sắp nở hoa luôn rồi.”

“Nếu như thuận lợi thì...”

“Làm gì vậy, tự nhiên lại thiếu não thế, ông đừng có diễn kịch nữa.”

“Không phải.”

Rikiga đến bên cửa sổ, lữ chó ngoan ngoãn nhường đường.

“Inukashi...”

“Gì nữa? Nếu còn không xuất phát thì sẽ không kịp đâu.”

“Thực sự sẽ sụp đổ sao?”

Rikiga ngơ ngẩn hỏi.

“NO.6 đó thực sự sẽ biến mất ư?”

“Ai mà biết.”

Inukashi chỉ có thể đáp lại như thế.

Rikiga nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngừng lẩm bẩm, hình như không nghe thấy câu trả lời của Inukashi.

“Nhưng mà... nếu thực sự như thế... sau đó sẽ xuất hiện thứ gì?”

“Hả?”

“Sau khi NO.6 biến mất... sau khi thành phố đó biến mất... thế giới này sẽ ra sao... Thứ gì sẽ xuất hiện?”

Đột nhiên có cảm giác bị đẩy vai một cái. Inukashi hít một hơi, trái tim cứ như đang bị vô số mảnh vụn thủy tinh li ti đâm vào.

Thế giới sau khi NO.6 biến mất... sẽ ra sao...

Nó chưa từng nghĩ đến đi đâu này. Cũng không thể tưởng tượng nổi.

Sẽ xuất hiện cái gì?

Inukashi nắm chặt quai túi.

“Tôi không biết gì hết, chỉ chắc chắn một đi đâu...”

Rikiga quay đầu lại, chớp mắt nhìn Inukashi.

“Tiền chính là tiền, cho dù NO.6 có biến mất hay là tồn tại nghìn vạn năm. Bất kể sẽ xuất hiện cái gì, vàng là kho báu lớn, việc này chắc sẽ không thay đổi.”

“Ra thế.”

Rikiga lắc đầu, nở một nụ cười.

“Mày được lắm, ha ha, xem chừng mày còn đáng gờm hơn cả Eve. Đúng là cần đề phòng chó hơn là hồ ly.”

Giọng điệu của Rikiga đã không còn do dự, hiện nguyên hình là gã bợm rượu mà Inukashi quen biết. Bộ mặt tham lam, thận trọng, mê tiền, rượu và phụ nữ của Rikiga cũng giống như bộ mặt của những con người cố vật lộn để sinh tồn trong hiện thực. Inukashi chợt thở phào nhẹ nhõm.

“Xuất phát thôi, ông chú.”

“Được.”

Lần này Rikiga ngoan ngoãn trả lời, chuẩn bị bước ra ngoài. Mấy con chó nghe thấy tiếng búng tay của Inukashi, liền vượt qua Rikiga xông ra

bên ngoài.

“Mày định mang bọn này theo à?”

“Đúng vậy, bọn chúng có ích hơn những thứ trong cái túi này đây.”

Nhóc Shion bắt đầu quấy. Con chó cái quay đầu lại, liếm người cậu bé một cách cẩn thận. Inukashi vẫn còn nhớ cái cảm giác ấm áp, mềm mại ấy. Thằng bé chắc chắn sẽ nhanh chóng đi vào giấc ngủ thôi.

Tạm biệt, Shion bé bỏng, nhóc ở đây đợi nhé, ngoan ngoãn ở lại trông nhà với lũ chó nhé.

Tao sẽ trở về

Tao nhất định sẽ trở về bên cạnh nhóc.

Nhóc đợi nhé.

“Mẹ, mẹ, mẹ.”

Trước khi ra khỏi cửa, Inukashi nghe thấy tiếng gọi của nhóc Shion. Nó nhắm mắt, chậm chậm đóng cửa lại.

3

Vũ khí mang tên lý trí

Bị sỉ nhục lăng mạ nặng nề, tổn thương đến tận xương cốt, tuy cảm phần tốt cùng, nhưng vẫn có thể cầm chắc thứ vũ khí mang tên lý trí, đối đầu với lòng thù hận dữ dội, sau cuộc đấu tranh khốc liệt, cuối cùng đã chế ngự sự bất bình trong lòng. Rõ ràng, người đó đã làm được một điều rất vĩ đại.

— Những bài luận của Montaigne

Cửa cuốn bằng sắt sập xuống hoàn toàn.

Shion nhảy bật lên và nhìn xung quanh.

Xung quanh là những bức tường màu ngọc lam và dãy hành lang trải dài bất tận. Sàn nhà bằng chất liệu sáng bóng, được lau sạch đến mức không dính chút bụi nào, trông giống như một bệnh viện sạch sẽ vậy.

Chỉ có đi ầu, không có cửa sổ, cũng không nhìn thấy cửa.

Cảm giác như đang bị giam giữ trong một cái hộp kiên cố, không phải, đây chính là một cái hộp, một cái hộp đóng kín. Từ đây tới khu nhà giam phía trước có ba bức tường ngăn cách. Nếu chúng được hạ xuống thì cái hộp này sẽ càng nhỏ và ngột ngạt hơn.

Đây là nơi để ngăn chặn tù nhân trốn chạy, hoặc là nơi để thực hiện hành hình tại chỗ.

Bức tường ngăn cách không chỉ là một bức tường, nó có chức năng

phóng ra dòng điện cao áp. Bức tường màu ngọc lam tuyệt đẹp, nhưng lại là màu của chết chóc. Tiếng chuông reo lên.

Bức tường bắt đầu hạ xuống.

“Nezumi, mau chạy đi, xông qua đi.”

Nezumi đạp chân xuống sàn nhà.

Vượt qua bức tường đầu tiên.

Bức tường thứ hai vừa hạ xuống được một nửa, bức tường thứ ba đã hạ xuống một phần ba.

“Tại sao lại như thế?”

Khi bức tường thứ ba hạ xuống, Shion và Nezumi đã xông đến phía trong cùng của hành lang.

“Tại sao vậy, Shion?”

Nezumi hỏi.

“Tại sao tốc độ của các tường ngăn cách lại chậm như thế? Với tốc độ như thế này, muốn xông qua thì quá là đơn giản.”

“Đối với cậu mà nói... có thể rất đơn giản... nhưng mà...”

Chạy một lèo không nghỉ đến hết hành lang, trái tim co bóp dồn dập, thở không ra hơi. Như thế này mà đơn giản gì, là cực hạn thì có. Chỉ cần tốc độ của mấy bức tường kia nhanh hơn một giây thôi, Shion sẽ bị chẹt ở giữa, xương sống gãy làm đôi.

“Tốc độ như thế làm gì tới mức phải thở dốc. Tại sao lại thế nhỉ?”

“Nhờ... vụ... hỗn loạn... ban nãy...”

“Là sao?”

“Máy tính trên tầng ba chuyển tín hiệu bất thường ghi nhận được... đến... hệ thống quản lý ở tầng bốn. Tầng bốn ghi nhận rồi hủy ghi chép

về tín hiệu đó. Ngay sau đó lại nhận được tín hiệu từ thiết bị cảm ứng về sự hiện diện của chúng ta... cũng được liệt vào tín hiệu bất thường. Thế là máy tính ghi nhận, hủy ghi chép rồi lại ghi nhận...”

“Ra vậy, do đó thời gian mới bị chậm lại. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy lại có thể xử lý được chừng đó thông tin, mạch của tầng ba và tầng bốn đâu có đồng bộ với nhau?”

“Ừ, nhưng cũng coi như là qua ải thành công rồi.”

Không ngờ lại thuận lợi như thế. Vốn chỉ là cuộc một ván, nào ngờ chiến thuật nhiễu loạn đơn giản này lại có thể khiến hệ thống phòng ngự tiên tiến nhất mắc sai lầm, bản thân Shion cũng rất kinh ngạc.

Giống như là có thánh thần trợ giúp vậy.

Thánh thần trợ giúp?

Có ai đó đang âm thầm giúp đỡ ư?

Vớ vẩn, làm sao có chuyện đó được. Nhưng mà...

Shion.

Cậu nghe thấy có người gọi tên mình. Chỉ trong thoáng chốc thôi. Giọng nói này là...

Safu?

Không thể nào. Chắc mình nghe nhầm rồi.

Nezumi nheo mắt, ánh lên sự sắc bén.

“Cánh cửa chúng ta cần tìm ở đâu?”

“Ở phía bên phải trong cùng của bức tường phía trước”.

Nezumi nhẹ nhàng vượt bức tường.

“Tìm thấy rồi, chính là ở đây.”

Trông nó chẳng khác gì những bức tường màu ngọc lam khác, nhưng quả thật có một kẽ hở nhỏ.

“Không có tay cậ̀n cũng không có bộ phận cảm ứng, làm sao mở cửa đây?”

Đúng vậy, không có tay cậ̀n cũng không có bộ phận cảm ứng, hơn nữa, sau khi hệ thống sửa chữa tự động hoàn thành thì cánh cửa này đã trở nên vô ích.

“Có thể có khóa kiểu cũ.”

“Thế thì thật bất cậ̀n.”

Nếu không có thẻ nhận diện hợp lệ thì không thể đến được đây. Mà nếu có người thực sự xông được vào đây, cũng sẽ không chú ý đến cánh cửa này. NO.6 nhận định như vậy. Đó chính là sơ suất của chúng.

“Tức là rất có thể không cậ̀n phải phí công sức gì cũng mở được cánh cửa này rồi. Ồ, cậu nói không sai, ở đây có lỗ khóa này. Ừm, muốn phá khóa này rất đơn giản.”

“Cậu làm được không, Nezumi?”

“Chắc là được. Làm sao tôi để cậu ra oai một mình được? Nhưng mà, trước khi làm việc đó, xem ra tôi phải dọn dẹp bọn này đã.”

“Hả?”

Shion vừa định quay đầu lại thì bị đẩy mạnh vào bả vai một cái, cậu suýt chút nữa thì đứng không vững. Vụt!

Trước mắt Shion lóe lên một tia sáng.

Phát đó trúng vào tường, lưu lại vết cháy sém nho nhỏ.

“Ôi trời, khó khăn lắm mới lau chùi được bóng loáng như thế này, các người lại tặng cho một vết cháy ở đây, cho dù có viết kiểm điểm thì nhân

viên vệ sinh cũng không tha thứ cho mấy người đâu.”

Nezumi nhún vai nói.

Có ba người đàn ông cầm súng đứng đó, mặc quân phục màu vàng đất, đi ủng quân đội, là đồng phục binh lính.

Hai khẩu súng chĩa vào Nezumi, một khẩu súng chĩa vào Shion.

“Không được động đây, tay giơ lên cao!”

Tên cầm đầu sai bước lên phía trước, giơ súng lên ngắm bắn.

“Cái gì vậy? Này, đợi một chút, các người muốn xử bắn chúng tôi ngay tại chỗ sao? Sao hấp tấp thế? Có thể gọi giúp luật sư của chúng tôi tới đây không?”

Tên đó vẫn lặng lẽ giữ chặt cò súng.

“Anh không định cân nhắc thật đấy à? Chúng tôi là mẫu vật quan trọng đấy.”

Tên lính dừng lại khi nghe thấy từ “mẫu vật”.

“Mày nói... mẫu vật?”

“Không sai, các người chẳng phải cần thu thập mẫu vật phục vụ cho kế hoạch nghiên cứu của ngài thị trưởng vĩ đại sao?”

Ba tên lính đồng loạt chần chừ. Chúng nhìn lẫn nhau, và đó chính là cơ hội.

Tsukiyo nhảy ra từ lồng ngực của Nezumi, chạy lên cây súng, vọt lên cào vào mũi một tên lính.

“Ồi!”

Tên đó nghiêng người tránh. Đúng lúc đó, con dao nhỏ của Nezumi đã cắt vào cổ tay hắn, máu tươi chảy xuống sàn, vẽ nên hoa văn màu đỏ trên hành lang. Nezumi cướp súng từ tay tên lính ngã xuống, bóp cò trước khi

hai tên phía sau kịp ra tay.

Một tên bị bắn trúng vai, tên còn lại bị bắn xuyên qua lòng bàn tay, rên rỉ đau đớn. Giống như đang khiêu vũ, Nezumi vùng chân, tay cầm súng laser bắn về phía bức tường, rồi đập vào tường. Lúc này Tsukiyo cũng trở về trên vai Nezumi.

“Mở rãnh.”

Sau bức tường là một không gian chỉ vừa cho một người đàn ông trưởng thành lom khom đi qua, bên trong tối đen như mực.

“Hu hu... đau quá.”

“Ai đó, ai đến cứu tôi với.”

“Cứu với... cứu tôi với.”

Ba tên lính ré lên. Từ xa lập tức truyền tới tiếng bước chân vội vã. Là một toán lính cầm súng khác.

Phía trong cánh cửa có một tay cầm cong cong. Kéo mạnh một cái, cánh cửa phát ra âm thanh nặng nề rồi đóng lại.

Xung quanh tối đen như mực.

Shion đoán không sai, ở đây có một cầu thang, dựng đứng như thang treo.

Shion cởi áo ngoài, buộc hai ống tay lên tay nắm cửa và tay vịn cầu thang. Tuy biết sẽ chẳng có mấy tác dụng, nhưng ít nhất cũng có thể tranh thủ được chút thời gian.

Nezumi vác súng trên vai, nhẹ nhàng chạy về phía trước. Shion cũng bèn gót theo sau. Cầu thang dốc đứng, kéo dài thẳng tắp trong không gian tối tăm.

Hơi thở gấp gáp, mồ hôi chảy vào mắt, chân cũng sắp nhũn ra rồi.

Shion đang dốc hết sức bình sinh, bởi vì chỉ một thoáng do dự thôi, cũng có thể mất mạng, không chỉ mình cậu mà còn liên lụy đến tính mạng của Nezumi. Cậu không muốn vì mình mà Nezumi gặp nguy hiểm. Mặc dù cậu luôn là gánh nặng của nó, nhưng chí ít vào lúc này, cậu không muốn nó gặp nguy hiểm.

Nezumi dường như nói gì đó.

“Cái gì? Tôi không nghe thấy.”

“Không có gì. Tôi chỉ cảm thấy lần này cậu bình tĩnh hơn.”

“Bình tĩnh?”

“Bọn lính chảy bao nhiêu máu như thế, nếu là cậu trước kia, nhất định sẽ rao giảng một tràng về chủ đề đừng làm hại người khác.”

“À...”

Hóa ra là nói cái này.

Bên tai cậu văng vẳng tiếng kêu ai oán, không phải tiếng của toán lính kia mà là tiếng của những người bị tước đoạt sinh mạng một cách phi lý dưới tầng hầm của Trại.

Đau quá, rất khó chịu, cứu tôi với.

Thần linh ơi, thần linh ơi, tại sao lại bắt tôi phải chịu nỗi đau như thế này...

Làm ơn cứu lấy đứa trẻ này, nó còn chưa đến ba tuổi.

Hãy giết tôi đi, nhanh lên, giải thoát cho tôi khỏi nỗi đau này...

Cứu tôi với, cứu tôi với, cứu tôi với, cứu tôi với, ai đến cứu tôi với.

So với sự tàn bạo vô tình đó, máu bắn tung tóe trên sàn nhà màu ngọc lam nào có sá gì! Toán lính đó sẽ được đồng đội cứu giúp thôi.

Nhưng những người dưới lòng đất thì...

Họ biến thành vật hi sinh của cuộc săn người, những người bị sát hại thậm chí chẳng thể nào xoa dịu nỗi đau của mình trước lúc lìa đời.

Tiếng rên rỉ, hơi thở gấp, tiếng than ai oán, còn có cả tiếng gào thét.

Chúng luôn văng vẳng sâu trong tai Shion.

“Đành chịu thôi.”

Sau lưng Nezumi, trong bóng tối, Shion nói.

“Chúng ta phải giải quyết kẻ địch mà, nếu như cậu không làm thế thì chúng ta sẽ bị giết.”

Nezumi dừng lại.

Shion nhìn thấy đôi mắt xám.

Lòng cậu chột rối loạn.

Dù ở giữa một không gian tăm tối như thế này, mắt cậu vẫn sáng rực đến thế ư?

“Cậu thực sự nghĩ như vậy sao?”

“Thật mà.”

“Vậy sao?”

Nezumi lại bắt đầu chạy. Động tác rất nhanh, Shion khó khăn lắm mới đuổi kịp.

“Shion.”

“Hả?”

“Vừa nãy bởi vì chỉ là bọn tép riu nên tôi đã nương tay. Nhưng tiếp theo đây sẽ không có chuyện đó đâu. Cũng giống như cậu nói, nếu không giải quyết kẻ địch thì người bị giết chính là chúng ta.”

“Ừ.”

“Đến lúc đó...”

Không nghe thấy. Shion mở to mắt trong bóng tối.

“Nezumi, tôi chẳng nghe gì cả, cậu nói to lên một chút.”

“Không sao... không có gì.”

Trong bóng tối, Nezumi thẫn thờ dài.

Thở dài.

Nhưng nó lập tức ngậm miệng lại.

Không được thở dài.

Người bà đã cứu nó từ trong ngọn lửa hung tợn và nuôi dưỡng nó cho đến khi nó năm tuổi từng nói, nếu muốn thở dài, thì thà cắn rách môi, ngẩng đầu lên từ trong đau khổ. Tuyệt đối không được cúi đầu, phải nhìn về phía trước. Còn nữa...

Tuyệt đối không được tin tưởng bất cứ ai, tuyệt đối không được mở lòng với bất cứ ai. Nhớ kĩ, nếu con muốn tiếp tục sống thì phải ghi nhớ những lời bà nói.

Bà đã không ngừng nhắc nhở mình.

Mình không bao giờ quên, từng câu từng chữ bà nói mình đầu ghi lòng tạc dạ, xem chúng như bùa hộ mệnh, như câu thần chú để trấn tĩnh bản thân.

Thở dài sẽ trở thành sơ hở, nếu như con muốn tiếp tục sống, thì phải ngậm miệng lại, đừng để cho người khác nhìn thấy sơ hở của mình! Tuyệt đối không được mở lòng với bất cứ ai! Tuyệt đối không được tin tưởng bất cứ ai!

Ít ra còn có con... ít ra con còn sống... ít ra còn có con...

Nezumi nắm chặt tay vịn.

Bà ơi, hãy tha thứ cho con, con đã làm trái lời dặn của bà. Con đã nhiều lần thờ dài vì người khác, con đã tin tưởng cậu ấy, con đã mở lòng với cậu ấy, con đã tự đeo gông vào chân mình. Nhưng mà, con thực sự không thể bỏ mặc cậu ấy được.

“Nezumi...” .

Shion cất tiếng gọi. Thở gấp như vậy, chắc là đã thấm mệt rồi.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Cậu hỏi tôi bây giờ đang nghĩ gì á? Tôi hi vọng có thể thuận lợi leo hết cầu thang này. Sau khi leo lên trên rồi thì còn gì đang chờ đợi chúng ta nữa không? Đại khái là như vậy.”

Tôi đã nghĩ đến cậu, Shion à.

Tôi đang suy nghĩ về cậu.

Đành chịu thôi. Chính cậu đã nói như vậy.

Bởi vì là kẻ địch, nên phải bắn chúng đổ máu cũng đành chịu thôi. Nếu không ra tay thì sẽ bị giết, vì vậy phải tiêu diệt chúng trước.

Chiến đấu chính là như vậy đấy. Giết người hoặc bị người giết, chỉ có hai con đường này mà thôi, và giết nhau thì không có chính nghĩa cũng không có đạo lý gì hết.

Tôi biết, tôi rất rõ đi đâu đó, chỉ có đi đâu, Shion à, cậu có chấp nhận được không? Cậu có thể chấp nhận để tôi làm thế không? Hay là cậu đã chấp nhận rồi?

Cậu luôn phân định rạch ròi, không phải yêu thì là hận, không phải kẻ địch thì là bạn, không phải bên trong bức tường thì là bên ngoài, hơn nữa cậu còn cho rằng nhất định phải chọn một trong hai.

Cậu chưa từng nghĩ rằng có con đường thứ ba sao?

Cậu đã nói với tôi như thế đấy, nhưng tôi lại cười nhạo cậu, cười nhạo cậu toàn nói lời mơ mộng hão huyền. Nhưng tôi cũng thấy sợ. Bởi vì sự kiên cường khi nói ra những lời hão huyền ấy của cậu dường như đã áp đảo tôi. Khi nghe cậu nói thế, trong một khoảnh khắc, tôi đã trông thấy một con đường màu trắng.

Con đường thứ ba.

Không phải báo thù mà là tìm con đường cùng nhau tồn tại?

Không phải báo thù mà là khoan dung?

Thứ đó thực sự tồn tại, chứ chẳng phải là huyền hoặc ư? Nó tồn tại trong trái tim con người sao?

Tôi vẫn luôn suy nghĩ. Mặc dù tôi không muốn nghĩ chút nào, nhưng những lời của cậu luôn chiếm lĩnh đầu óc tôi, thôi thúc tôi suy nghĩ về con đường này, không được kháng cự hay trốn tránh, phải không ngừng suy nghĩ về con đường này.

Tôi vẫn chưa tìm được đáp án, vì vậy bây giờ tôi vẫn đang suy nghĩ. Tôi để ý những lời cậu nói, suy nghĩ không ngừng về điều đó.

Shion, người như cậu lại có thể nói ra điều đó sao?

Đành chịu thôi.

Nếu như đi tiếp và tôi lại giết một ai đó... Không, có thể là chính cậu sẽ phải làm ai đó đổ máu, liệu cậu có thốt ra những lời kia được không?

Đành chịu thôi.

Trèo hết cầu thang là một nơi rất chật hẹp, nhỏ đến mức không thể đứng được.

“Shion, không có lối ra.”

Đừng nói là tay cùm, ngay cả một nút nhấn cũng không có, chỉ có bức

tường phẳng lì.

Đoán sai rồi sao?

Tim đập mạnh, sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Nếu đây là ngõ cụt thì chẳng có con đường nào có thể thoát ra nữa rồi, cũng chẳng có cách gì cản đường bọn lính đang đuổi theo phía sau.

“Phía trên.” Shion nói, “Đẩy trần nhà lên!”

Nezumi làm theo lời Shion.

Rắc! Mảnh trần nhà mở ra giống như bật lò xo. Hóa ra cửa ở đây. Nezumi nhún chân, nhảy lên trên. Đúng lúc đó, phía dưới vọng lên những âm thanh rất lớn.

Cửa đã bị phá.

“Ở phía trên, chuẩn bị bắn.”

Âm thanh bóp cò khô khốc truyền tới.

“Shion!”

Shion nắm chặt bàn tay chìa về phía mình, leo lên trên.

“Ồi!”

Shion khẽ kêu.

“Có bị bắn trúng không?”

“Không sao, chỉ sượt qua thôi.”

Khi mảnh trần được khép lại, ngăn cách âm thanh, tứ phía yên tĩnh đến đáng sợ.

Shion thở một hơi thật sâu.

“Đau không?”

“Không... không sao hết.”

“Đây là lần đầu tiên phải không?”

“Gì?”

“Lần đầu tiên cậu bị súng bắn trúng phải không? Hơn nữa còn là súng bắn tia bộ binh. Đó là loại vũ khí cổ. Bên ngoài đẹp đẽ, lực sát thương lớn, là một cô nàng ngon nghề đấy.”

“Ồ, vậy hả? Có đi đâu chẳng ai muốn giao lưu với cô nàng đó lâu đâu.”

Shion vừa băng bắp chân, vừa cười nhẹ nhàng nói

Có lẽ cậu đang găng gượng. Cũng có thể nói, cậu vẫn có thể găng gượng với vết thương đó, chưa đến mức không thể động đậy được. Cho dù có bị thương nghiêm trọng hơn nữa, cậu vẫn phải tiến về phía trước, bởi vì nơi đây không thích hợp để nán lại.

Vì vậy, Nezumi không hỏi nữa, cũng không chú ý nữa, chỉ cùng Shion tiếp tục tiến bước.

“Shion, nơi đây là?”

“Một phần của lỗ thông gió cũ. Tòa nhà này khi mới xây xong chắc đã thiết kế lỗ thông gió ở đây, chỉ có đi đâu ngay sau đó lại xây thêm lớp bao bọc kiên cố bên ngoài, lắp đặt thiết bị lọc không khí tuần hoàn, vì vậy nơi này bị bỏ hoang luôn.”

“Nghĩa là nơi này trở nên vô ích sau khi Trại được gia cố? Lỗ thông gió... là đây phải không?”

Nezumi chỉ vào một cái lỗ hình chữ nhật.

“Thế nó dẫn đến đâu?”

“Chắc là ngõ cụt thôi, nhất định là bị bịt lại giữa đường rồi.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Làm gì có chuyện chúng ta xông vào tận cùng Trại dễ dàng vậy được.”

“Ừ, nhưng mà chúng ta cũng chỉ có thể đến đâu tính đến đấy thôi.”

Đúng vậy, không có đường lùi nữa rồi, đành được đâu hay đấy.

“Shion, tôi sẽ đẩy cậu lên, cậu đi trước đi.”

“Được.”

Shion trườn nhẹ vào cái lỗ nọ. Khi nâng chân của Shion, Nezumi cảm nhận được máu ươn ướt. Nhưng nó chỉ siết chặt nắm tay.

“Này, ở đây mở nè.”

Bọn lính đã tìm ra mảnh trần mở. Đúng lúc tên lính bò lên, Nezumi đập vào cằm hắn, dùng báng súng phang thẳng vào huyệt thái dương của hắn. Nó kéo thân thể đã ngất lịm lên phía trên, bắn quét xuống phía dưới. Có tiếng rơi trượt khỏi cầu thang vọng lên. Sau đó, nó khép mảnh trần lại rồi đặt tên lính ngay trên đó.

“Cái bụng bia hoành tráng đấy. Vậy thì yên phận làm đá chèn cửa đi nhé.”

Nezumi moi móc túi của tên lính, bộ dạng hớn hờ như thể sắp huýt sáo đến nơi.

“Nezumi, cậu đang làm gì vậy! Mau lên đây đi.”

Shion gọi.

“Đừng giục tôi mà, cái gì có thể lấy thì cứ mang đi, đúng không?”

Nezumi chui đầu vào trong lỗ.

Quá hẹp.

Hóp cả ngực vào mới lách qua được. Tsukiyo nhảy khỏi người nó, vọt lên.

“Cứ như hang ổ của bọn chuột đồng ấy nhỉ.”

Shion thản nhiên nói.

Vẫn rất ung dung.

Trong đầu Nezumi lóe lên suy nghĩ này.

Shion vẫn rất bình tĩnh.

Đó không phải là sự ung dung không biết trời cao đất dày. Shion nắm rất rõ tình hình, cho nên đó là sự ung dung khi đối mặt với nguy cơ và căng thẳng.

Tại sao vậy?

“Hai chúng ta nếu như béo hơn một chút, thì đã không thể qua được rãnh.”

“Đúng vậy.”

“Inukashi thì qua được, nhưng chú Rikiga thì sẽ có chút khó khăn.”

“Rikiga? Lão bọm ấy hả? Nói gì đến chui qua, lão ấy có cỡ mấy cũng không đến được đây. Cái lúc vượt qua hành lang thì lão ấy đã nằm bẹp dí rãnh.”

“Tức là nếu chú ấy tới được đây...”

“Thì đã bị nướng chín lâu rãnh. Tưởng tượng cảnh lão ấy bị nướng như heo sữa đã thấy tởm.”

Chít chít chít!

Tsukiyo trả lời thay cho Shion.

Shion dừng chân lại.

“Ngõ cụt sao?”

“Đúng.”

Ngõ cụt. Chỉ đến đây thôi sao...

“Là ngõ cụt, tuy nhiên...”

Shion dùng bàn tay sờ soạng trên bức tường.

“Rắc” một tiếng, bức tường rơi ra một mảnh, có sáng lọt qua.

“Là lỗ thông gió, bị bịt lại từ bên này.”

“Nhìn thấy gì không?”

Shion xoay nghiêng mình, chừa ra một khoảng trống. Từ chấn song bằng nhựa có thể trông ra bên ngoài.

Đó là một căn phòng sạch sẽ.

Khá rộng rãi, trông nhang nhác một phòng nghiên cứu. Phía trước có vách kính rất lớn.

Một nhóm nam nữ, dường như là các nhà nghiên cứu, vừa nhìn vách kính vừa thảo luận sôi nổi. Trong số đó có một người đàn ông đang xoa chân múa tay nói liên miên, một phụ nữ tóc dài đang cặm cộc sứ còn bốc khói, miệng cười toe toét.

Ngoài ra còn có một số trợ lý chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính và một người đàn ông lưng gù tất tưởi đi đi lại lại.

“Xem ra là một căn phòng rất thoải mái, có khi có thể xin họ cho nhờ chỗ tắm rửa. Chúng ta vào trong làm phiền họ một lát đi.”

“Hả? Cái lỗ này nhỏ quá, có gậy cỡ nào cũng không chui qua được đâu.”

“Nhỏ thì làm nó to ra.”

“Cái gì?”

“Cậu lùi ra sau, Shion, lùi ra đằng sau đi.”

“Nezumi, cậu muốn làm gì vậy?”

“Cậu nhìn thì biết.”

“Cái đó là... quả bom mini?”

Shion hít một hơi.

“Không sai, bom cực nhỏ hình đồng xu, hơn nữa còn có chức năng đếm ngược và điểu chỉnh mức độ tàn phá. Một món hàng tốt đấy.”

“Cậu mua nó ở đâu thế? Tại sao tôi không biết?”

“Đừng có giả ngốc như thế, tôi làm gì có thời gian mà sắm sửa? Cái này tho được của tên lính bụng bia đấy. Thôi, lùi ra sau đi, Shion, lùi thêm một chút nữa. Còn nữa, Tsukiyo giao cho cậu đấy.”

Shion bò về phía sau.

“Như thế này được chưa?”

“Rất tốt. Hai tay ôm lấy đầu. Sau khi nó nổ, phải lập tức xông qua nhé, chuẩn bị sẵn sàng nào!”

Cài đặt xong.

Nezumi cởi bỏ chiếc áo choàng bằng vải siêu sợi ra, trùm lên đầu Shion, sau đó lùi về phía sau. Gót chân nó chạm vai Shion.

“Nezumi.”

“Cái gì?”

“Như thế thì cậu thành lá chắn cho tôi rồi còn gì? Tôi rất an toàn, nhưng cậu thì...”

“Ngu ngốc, trong hoàn cảnh này, vị trí không quan trọng, đừng có lắm lời nữa.”

Thật tình. Cậu ngốc đến mức nào vậy chứ!

Ngốc nghếch! Nhưng đây chính là Shion, bất kể ở tình huống nào đều quan tâm đến người khác, đây mới chính là việc mà Shion sẽ làm.

Nezumi chột thấy an tâm.

“Àm!”

Tiếng nổ, còn có tiếng gió. Chấn động do vụ nổ ập vào không gian chật hẹp. Tsukiyo rít lên sợ hãi.

“Shion, cậu không sao chứ?”

“Ừ, tôi và Tsukiyo đều không sao hết.”

“Rất tốt.”

Không biết có phải vì bức tường là vật liệu đặc biệt hay không, mà gần như không có bụi mù. Sức tàn phá của vụ nổ tương đối mạnh, tuy đã cài đặt lực công phá ở mức nhỏ nhất vậy mà bức tường vẫn bị thủng một lỗ to tướng.

Nhảy xuống.

Vang lên tiếng kêu la the thé.

Toàn bộ nhân viên xông ra khỏi phòng.

“Các người là ai?”

Một người đàn ông cao lớn rút khẩu súng từ trong túi áo trắng ra. Nezumi xông tới đánh vào cổ hắn, hắn liền ngã xuống đất.

Tiếng chuông cảnh báo vang lên.

Cứ xông lên như vậy sao?

Không thể lưu lại nơi này nữa, sau mấy chục giây nữa sẽ có một đám lính đuổi đến đây.

Chỉ có thể chạy, nhưng mà, chạy về hướng nào?

“Shion, làm sao bây giờ? Mau ra chỉ thị đi.”

Không có câu trả lời.

Shion làm sao vậy? Chẳng lẽ?

Mồ hôi lạnh túa ra.

Nezumi quay đầu lại thì thấy Shion đứng trước vách kính, nhìn xuống giống như những nhân viên nghiên cứu. Ánh sáng xuyên qua tấm kính lớn được lau chùi sạch sẽ.

“Cậu đang làm gì vậy? Mau đi thôi!”

Shion chần chịt quay mặt về phía Nezumi. Sắc mặt nhợt nhạt, biểu cảm cứng nhắc, trông giống như tượng gỗ vậy. Lần đầu tiên Nezumi thấy Shion như thế.

Sao vậy?

Lúc này Nezumi mới phát hiện ống quần của Shion đã bị nhuộm đỏ.

Vết thương do súng bắn rất sâu, dẫn tới thiếu máu. Nezumi cho rằng Shion đang gặp tình trạng đó.

“Shion, cậu vẫn ổn chứ?”

Đôi môi trên khuôn mặt trắng bệch run run nói.

“Nezumi... đây là...”

Shion nói đến đây, rồi nuốt nước bọt, hỏi tiếp.

“Đây là... cái gì?”

“Cái gì?”

Không có thời gian nán lại.

Nezumi biết rất rõ, nhưng biểu hiện bất thường của Shion khiến nó phải dừng chân.

Nó lại gần Shion.

Nó giẫm phải cái gì đó.

Là một khung ảnh bằng gỗ, bên trong có một bức ảnh chụp một phụ nữ trẻ đang bế một em bé cùng một cậu bé khoảng mười tuổi. Có lẽ nó được đặt trên bàn của nhân viên nào đó, là một bức ảnh kỹ thuật số cũ, người phụ nữ có lẽ là mẹ cùng cậu bé đều đang cười thẹn thùng.

Nezumi ngẩng mặt lên, nhìn vào vách kính.

Sàn bên trong thấp hơn ở phòng này, cảm giác cả không gian như trũng xuống, nhưng trần nhà thì rất cao, là một căn phòng với bức tường trắng xóa.

“A!”

Nó bất giác lùi lại.

Đây là... cái gì?

4

Có đau lòng không?

Có đau lòng không?

Đau lòng.

Thật ra, bạn chẳng đau lòng chút nào nhỉ?

Thật ra, tôi chẳng đau lòng chút nào đâu.

— *Người Trái Đất cuối cùng, Hoshi Shinichi*

Hai băng tải đang chuyển động, trên đó lù lù cái đầu người.

Đầu người được đặt bên trên.

Không phải người sống.

Qua các vách kính, có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Là các thi thể. Mấy chục hoặc hơn trăm thi thể được chuyển vào trong, phía trước có một cỗ máy hình bán nguyệt đang vận chuyển những thi thể này.

Các thi thể được chuyển vào một lỗ hổng hình vuông. Không hiểu có phải do được làm từ loại thủy tinh đặc biệt không mà hoàn toàn không nghe thấy tiếng ở phía bên kia.

Những thi thể được vận chuyển trong câm lặng.

Có đàn ông, phụ nữ, trẻ nhỏ, người lớn. Có người mặc quần áo, có người trần truồng, đủ mọi hình dáng, độ tuổi đến giới tính.

“Tại sao đầu của mọi người đầu...?”

Lời nói ghen lại nơi cổ họng.

Nửa trên của phần đầu các thi thể đều đã bị cắt bỏ, thay vào đó là bình chứa bằng nhựa bán trong suốt. Bất kể già trẻ gái trai, từ phần trán trở lên đều biến thành bình chứa hình cái bát.

“Là vật mẫu.”

Shion lẩm bẩm, vai run bần bật.

“Đây chính là vật mẫu.”

“Sao?”

“Não... Não người... Là vật mẫu thiết yếu.”

“Vậy, não của những thi thể này đều bị lấy đi rồi à?”

“Đúng... Chắc vậy. Chắc vậy... Đã không còn tác dụng nữa... nên...”

“Nên?”

“Phải được xử lý.”

Lần này tới lượt Nezumi nuốt nước bọt.

Chiếc máy hình bán nguyệt phía trước băng chuyền.

Đó có phải là nơi để xử lý những thi thể này? Thiêu hủy bởi nhiệt độ cao trong chớp mắt? Hay là nghiền nát thành bột rồi sấy khô? Hay là dùng hóa chất làm tan chảy đến cạn cũng không còn?

Bị đưa vào trong đó.

Những con người mấy phút trước còn sống sờ sờ, còn biết nói, còn biết khóc, còn biết yêu, giờ đây lại bị xử lý như rác thải.

NO.6... vô tình đến mức này? Vô nhân tính đến mức này.

“Không phải người.”

Giọng nói của Shion đập vào tai. Không phải tiếng thì thầm mà là tiếng

nói rất rõ ràng.

“Con người không thể nào làm ra chuyện như thế này được.”

Shion nắm chặt bàn tay, đấm lên tấm kính.

Người bình thường không thể làm ra chuyện này được.

Nhưng, chẳng phải vừa rồi các nhân viên mặc áo trắng vẫn đứng đây nói cười vui vẻ, tay còn cầm cốc đồ uống nóng hôi hổi đấy sao? Chẳng phải họ đang chăm chú với công việc của mình sao?

Những người đó lẽ nào đều là ác quỷ?

Nezumi nhìn bức ảnh dưới chân.

Người phụ nữ và cậu bé cười thẹn thùng, em bé đang say ngủ.

“Nào, nhìn sang đây, cười cái nào, cười cái nào.”

“Cha à, chờ chút để con chụp cho.”

“Mình ơi, chụp cả con nữa nhé.”

Bên tai dường như văng vẳng những lời nói này. Cuộc đối thoại hết sức bình thường của một gia đình, thế nên mới vô cùng đáng quý.

Người đặt những thứ này trên bàn làm việc... Phải chăng cũng là ác quỷ?

Có động tĩnh. Kẻ địch đang đến gần.

Má như hứng trọn một bạt tai. Tỉnh rồi. Nezumi nắm tay Shion xông ra hành lang.

Chúng ta phải trốn, Shion.

Sao có thể bỏ xác tại nơi này được?

Vì sinh tồn, dây thần kinh toàn thân như căng cả lên. Tư duy, cảm giác, các đầu ngón tay, mỗi một sợi tóc dường như cũng căng cả lên. Chỉ để

được sống tiếp, chỉ vì được sống tiếp.

Không thể chết.

“Bên trái.”

Mệnh lệnh bình tĩnh từ Shion.

“Sang trái 30 mét.”

Sang trái 30 mét, không còn thời gian để nghĩ xem đi đâu gì đang chờ ở đó. Không hiểu sao tường chắn chưa được hạ xuống, nhưng cũng chẳng còn hơi sức để cân nhắc nữa rồi.

Xông qua! Không, không được!

Phía trước có rất nhiều binh lính.

“Khom xuống! Co người lại!”

Nezumi ném quả bom đồng xu xuống đất, rồi nổ súng vào nó. Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, mảnh kính vỡ văng tung tóe.

“Chuẩn bị xông qua.”

Một khi đã bị bao vây thì sẽ là đường cùng, nếu chúng nổ súng, chúng ta sẽ tan xác, vì thế chỉ còn cách xông qua thôi.

“Đừng rời khỏi tôi!”

Hệ thống báo cháy bị hủy, nước bắt đầu phụt ra.

Hai người xông vào đám lính ướt như chuột lột. Nezumi dùng dao đâm vào cổ họng kẻ trước mặt, rồi đâm vào kẻ sau lưng. Nó cúi xuống, rút dao găm quân dụng ở eo của những tên ngã rạp trên sàn, đâm vào tay những kẻ địch đang lao tới. Súng rơi lạch cạch lăn lóc dưới sàn, máu và nước hòa vào nhau, không ngừng chảy.

Bọn lính câm lặng. Chúng không chỉ cầm trong tay súng laser mà còn mang theo cả những trang bị quân sự với lực sát thương mạnh nhất, có thể

giết người một cách êm thấm, nhanh chóng và chính xác. Chúng đã được huấn luyện như vậy.

Chỉ có đi đầu, luận về dùng dao thì Nezumi này quen tay hơn nhiều.

Một khi đánh đấm ở cự li gần thì những thứ vũ khí thô sơ lại hữu dụng hơn các thứ hiện đại rất nhiều. Trong nhiều trường hợp, dao găm lợi hại hơn các loại súng đời mới nhiều. Nếu có thể vung dao linh hoạt như sử dụng tay chân thì còn lợi hại hơn nữa.

Chỉ trong chớp mắt, ba tên lính đã bị hạ gục. Có lẽ việc đối mặt với sự phản kháng nhanh bất ngờ khiến chúng lúng túng. Đó chính là thời cơ để Nezumi ra tay. Nó vịn tay của một tên lính trước mặt, kềm dao vào cổ hắn từ phía sau.

“Không được động đây.”

Nezumi liếm môi, ra lệnh cho đám lính.

“Bỏ súng xuống, nếu không tên này sẽ đi đời.”

Toàn bộ binh lính đều lùi xuống một bước.

Có thoát thân trót lọt không?

Có thể bắt giữ người này để thoát thân an toàn không?

“Shion.”

“Hả?”

“Vẫn còn sống chứ?”

“Còn. Cậu ra tay nhanh quá nên chẳng ai thèm để ý đến tôi.”

“Tốt lắm, chúng ta sẽ bắt tên này làm con tin...”

Tiếng vỗ tay vang lên.

“Xuất sắc lắm, nhưng chỉ có thể tới đây thôi.”

Câu nói này giống như một ám hiệu. Đám lính vội vàng dạt ra thành một lối nhỏ. Một người đàn ông bước ra, đứng trước mặt Shion và Nezumi, thông dong nhắc tay trái lên, nói.

“Trò chơi kết thúc rồi, VC103221, cả Shion nữa.”

Shion kinh ngạc.

“Bạn quen hẳn ta à? Không phải họ hàng nhà cậu đấy chứ?”

“Rashi, nhân viên của Cục Trị an.”

“Bạn vẫn còn nhớ đến tôi, thật vinh hạnh cho tôi quá, có đi đâu quả thật chúng ta rất có duyên với nhau. Lâu rồi không gặp, cậu khỏe lên nhiều, không ngờ cậu lại đột nhập vào Trại, tôi thật lòng khâm phục cậu đấy. Tất nhiên, được gặp lại cậu, tôi vui mừng khôn xiết.”

“Cảm ơn. Tôi cũng không ngờ sẽ được gặp anh ở đây, bất ngờ quá.”

“Về việc này, thật ra chức vụ chính thức của tôi là giảng viên huấn luyện quân sự, lần trước chưa giới thiệu đầy đủ cho cậu biết. Thật ngại quá.”

“Shion, xin tạm danh thiếp đi, sau tìm việc sẽ có ích đó.”

Rashi nhếch môi.

“Vẫn nhanh mẽ nhanh miệng như xưa. Có đi đâu kỹ năng dùng dao của cậu lanh lẹ hơn mẽ miệng nhiều, khá lắm, thật không ngờ bọn lính lác của tôi lại bị cậu đánh bại dễ dàng như vậy. Tôi muốn cậu làm cấp dưới cho tôi rồi đấy.”

“Cảm ơn, nhưng tôi từ chối. Các anh huấn luyện thế nào vậy? Lấy tù nhân ra làm bia tập bắn hả?”

“Ha ha, đúng là có mục luyện tập này. Thỉnh thoảng sẽ có mấy con chuột ngọc ngếch tự ý xông vào đây nên tiện thể tập luyện luôn.”

Nezumi siết chặt tay tên lính con tin, nói.

“Bỏ súng xuống, nhường đường.”

Rashi lắc đầu.

“Các cậu rất cừ khi vào được đến đây, không phải ai cũng có thể làm được đi đâu này. Nhưng các cậu còn trẻ người non dạ lắm.”

Rashi nhẹ nhàng nâng tay trái lên.

“Đòn phản kháng của các cậu chỉ là trò trẻ con thôi.”

Rashi nâng súng.

Sao??

“Dừng tay!”

Tên lính con tin vùng vẫy. Nezumi vừa buông tay, viên đạn đã xuyên thẳng vào người tên lính còn chưa đứng vững. Tên lính ngã nhào xuống đất. Lúc này nước trên trần nhà phun ào ạt như mưa. Tên lính nhìn lên, ánh mắt mờ màng, dường như đang cố kiếm tìm thứ gì đó, rồi kêu lên, “Mẹ ời.”

Âm thanh lọt tới tai Nezumi.

Sao có thể bắn thuộc hạ của mình một cách vô cảm như vậy?

Ngay sau đó, vai và chân của Nezumi nhói lên cơn đau thấu xương.

“Nezumi!”

Shion lao ra đỡ Nezumi từ phía sau, chân giẫm vào nước trơn trượt, cả hai ngã nhào xuống đất. Toàn thân đau ê ẩm.

“A...”

Cẩn chặt răng. Mồ hôi đầm đìa, tim đập thình thịch.

“Cậu xem, cho dù có áo choàng từ vải siêu sợi, nhưng nếu không mặc

cho tử tế thì làm sao phát huy hết tác dụng được? Giờ thì cậu không thể chơi dao được nữa, cũng chẳng thể tự do chạy nhảy, an phận một chút cũng tốt. Tuy tôi thấy vui đấy, nhưng trò chơi kết thúc rồi, 103221 ạ.”

Kết thúc ư? Tại nơi này?

Rashi nhú mày, thở dài nói.

“Chẳng ngờ các cậu lại ấu trĩ như vậy, nói thật lòng tôi thấy rất tiếc khi phải giết cậu. Nhưng chuyện này không đến phiên tôi quyết định. Tôi sẽ không trêu các cậu nữa. Để tỏ lòng kính trọng trước sự chiến đấu ngoan cường của hai cậu, tôi sẽ cho mỗi người một phát súng để được chết thật nhanh chóng.”

“Từ bi... gớm nhỉ.”

“Có muốn trăng trối gì không?”

Kết thúc thật rồi ư?

Bỗng nước ngừng chảy. Cùng lúc, bức tường chắn bắt đầu hạ xuống. Đám lính xôn xao, Rashi cũng liếc sang phía đó.

Một cơ hội hiếm có! Nhân lúc chúng không chú ý có thể cướp lấy khẩu súng, là cơ hội tuyệt vời để thoát khỏi hiểm nguy... Nhưng, cơ thể như không phải của mình, không động đậy nổi.

“Sao lại thế này?”

“Tường chắn giờ mới được khởi động.”

“Sao có thể vậy được?”

“Chạy mau, sắp bị nhốt ở đây rồi.”

Khi tường chắn hạ xuống hết, điện cao áp sẽ phóng ra trong không gian khép kín, không ai thoát được cái chết.

“Chạy mau, chạy mau lên.”

Đám lính điều những đồng đội bị thương vội vàng rút lui.

“Huấn luyện viên, tường chắn sắp hạ xuống rồi, chạy mau.”

Một tên lính chợt dừng bước, quay đầu lại hét to.

“Huấn luyện viên.”

Tường chắn đang từ từ hạ xuống, thẳng tắp và dứt khoát

Vai trái đau rất như lửa đốt. Ấn chặt lấy vết thương, Nezumi ung dung mỉm cười.

“Họ đang gọi anh kia, còn không nhanh qua đó đi?”

“Xử lý các cậu xong tôi sẽ qua đó.”

Họng súng đen ngòm nhắm thẳng tim Nezumi. Xuất phát từ tâm lý muốn bảo vệ, tay Shion đưa lên chắn trước ngực Nezumi, cánh tay còn lại cũng đặt lên phía trước, đôi bàn tay nhuộm đầy máu vô cùng đáng sợ.

Vậy ư? Quả nhiên tôi sẽ phải chết cùng cậu.

Nezumi mệt mỏi dựa vào Shion, thở hổn hển, toàn thân run rẩy bất ổn.

Tôi không muốn nhắm mắt lại.

Cho tới tận phút cuối cùng, tôi vẫn muốn được ngắm nhìn thế giới này.

Cánh tay Shion ghì chặt nó.

Tôi không muốn nhắm mắt lại, cho tới giây phút cuối cùng tôi cũng không muốn nhắm mắt lại.

Bên tai văng vẳng tiếng súng, tựa như những tiếng động mơ hồ dưới nước.

Trước ngực Rashi, đóa hoa đỏ thắm nở rộ, máu như những cánh hoa bay khắp mặt đất.

Hả?

Rashi lảo đảo lùi về sau mấy bước, khó nhọc dựa vào tường, sau đó từ từ ngã xuống, hoa đỏ nở bên khóe miệng.

Nezumi hít sâu, nhưng không sao thở ra được.

Không phải hoa đỏ... là máu.

Máu đỏ thấm đẫm tường, tựa như những mảng sắc màu được người ta phun lung tung lên tường. Rashi gục đầu, máu tuôn ào ào, nhuộm đỏ phần thân dưới của hắn.

Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?

“Huấn luyện viên!”

Có tiếng hét gọi. Tường chắn sắp hạ xuống hết. Chỉ trong nháy mắt, mọi âm thanh đều bị gián đoạn, không gian nhất thời tĩnh lặng. Nezumi đã có thể thở hắt ra. Nó gượng dậy, dè dặt gọi.

“... Shion?”

Nó quay đầu nhìn người thiếu niên đang ôm lấy mình.

“Shion...”

Tuy đã hít thở bình thường nhưng nó vẫn chưa thể nói chuyện trôi chảy. So với ban nãy, tim nó đập nhanh hơn, mạnh mẽ và điên cuồng hơn.

Shion cầm chặt khẩu súng trong tay. Khẩu súng bán tự động, hòng súng nhỏ, là loại súng đặc chế cho quân đội, có thể xuyên thủng áo chống đạn. Chính là khẩu súng mà Nezumi đã cướp của bọn lính.

Khói lớn vờn, mùi thuốc súng nồng nặc xộc vào mũi. Mồ hôi chảy vào mắt, miệng khô đắng, lưỡi cứng đờ. Nếu gắng sức động đậy lưỡi, sẽ phát ra âm thanh khàn đục.

“Shion, cậu đã làm gì vậy?”

Shion nói lỏng cánh tay đang ôm trước ngực Nezumi rồi đứng dậy. Cậu

chậm rãi bước về phía Rashi.

“Hự...”

Rashi khẽ rên. Hắn ngẩng đầu lên, cơ thể run rẩy không ngừng.

“Đồ gà mờ...”

Hắn lẩm bẩm, khoe miệng lại nhuộm đầy máu tươi.

“Muốn nổ súng phải ngắm chuẩn xác vào điểm chí mạng.”

“Tôi có vài đi đầu muốn hỏi anh.”

Shion chĩa súng vào Rashi, giọng trầm khàn không chút cảm xúc.

“Tại sao ban đầu không khởi động tường chắn?”

“Nó không dịch chuyển.”

“Tức là không thể khởi động?”

“Đúng vậy.”

“Nguyên nhân là gì?”

“Tôi cũng không rõ.”

Để đề phòng bất trắc, trước khi đến đây, các anh hử đã tạm khóa hệ thống tường chắn, nhưng đột nhiên nó lại khởi động. Có đúng vậy không?”

Rashi run rẩy ngẩng đầu nhìn Shion, cầu khẩn.

“Xin cậu, hãy cho tôi chết một cách nhanh chóng.” Hắn ứa nước mắt.

“Trả lời!”

“Đúng vậy. Mất kiểm soát. Không rõ nguyên nhân.”

“Mất kiểm soát. Không rõ nguyên nhân.”

“Tôi cũng không biết, không biết gì cả. Shion, cậu trai trẻ, nhanh lên! Hãy cho tôi chết một cách nhanh chóng. Cứu tôi với.”

“Cứu tôi với?”

Vai Shion run lên khe khẽ.

“Cách đây không lâu, tôi cũng được nghe những lời tương tự, chính tại tầng hầm của tòa nhà này.”

Cuối cùng Nezumi đã có thể đứng dậy. Tuy vai và chân vẫn đang chảy máu, nhưng nó dường như chẳng thấy đau chút nào.

Nhất định phải đứng dậy, nhất định phải nắm chặt tay Shion, nhất định phải ngăn cản cậu ấy.

Shion, cậu định làm gì vậy?

Chân mất cảm giác, hai đầu gối khụy xuống. Thi thể bọn lính rải rác xung quanh, ngay bên cạnh nó là thi thể của một thanh niên trẻ. Cậu thanh niên này tóc đen, cổ đeo một sợi dây chuyền lấp lánh. Tiếng gọi “mẹ ời” vào phút cuối đời dường như vẫn còn nơi cửa miệng.

“Là một người đàn ông bị các anh tống xuống tầng hầm, một con mồi của cuộc săn người. Vì anh ta không chết được nên đã cầu xin tôi, cầu xin tôi rằng ‘Cứu tôi với’. Khi người đàn ông đó đau khổ sống không bằng chết thì anh đang làm gì? Thưởng thức cà phê? Ngâm mình trong bồn tắm? Hay đang đứng lớp?”

“Xin cậu. Hãy để tôi được chết. Đau quá.”

“Tôi đã không thể cứu được người đó.”

“Hãy cứu tôi.”

“Tôi không thể cứu bất cứ một ai.” Tay phải Shion từ từ đưa lên.

“Shion, dừng tay lại.”

Tiếng súng lạnh lẽo vang lên.

Nezumi nhắm chặt mắt, quay lưng đi. Mùi thuốc súng nồng nặc hòa lẫn

mùi máu tanh trong không khí. Lẽ ra Nezumi đã quá quen với mùi này, nhưng giờ nó lại thấy dạ dày quặn lên, buồn nôn không tả nổi.

Không muốn mở mắt ra.

Bởi nếu mở mắt ra sẽ phải đối diện với hiện thực tàn khốc, chỉ muốn mãi nhắm mắt lần trốn, trốn khỏi nơi này, tới bất cứ nơi nào có thể.

Tôi... không muốn nhìn.

Có gì đó thoáng qua.

Giống cảm giác mơn man của gió.

Mang theo hương hoa thơm mát, mùi thơm dịu nhẹ của loài hoa dại.

Có gì đó thoáng qua.

Gió vờn qua má, tóc mái bay bay.

Ha ha, lại nữa rồi, lại là... cảnh tượng đó.

Mắt mở to.

Ánh dương rạng rỡ.

Trước mắt là một vùng thảo nguyên bát ngát.

Thảo nguyên hiên hòa, tuy gió còn se lạnh nhưng ánh nắng vô cùng ấm áp, những bông hoa trắng li ti trải khắp thảo nguyên, đung đưa theo gió, sáng lấp lánh dưới ánh nắng. Mây đen vần vũ ở ngọn núi tím đằng xa, hồ nước phản chiếu ánh sáng trắng mờ lên đỉnh núi. Hồ lớn hồ nhỏ, đầm nước bé, đầm nước to với đủ hình dạng nhan nhản khắp nơi. Trời xanh thăm thẳm, trong vắt, dường như cả bầu trời đều được nhuộm một màu xanh ngát. Mặt đất phủ đầy những bông hoa trắng đang nở rộ, những thảm cỏ xanh non mơn mớn.

Trời xanh, cỏ mềm và cả cánh rừng bát ngát.

Tận cùng của thảo nguyên là rừng rậm, cành cây va vào nhau loạt soạt,

lá đung đưa theo gió, nắng rơi lên lá những đốm sáng lấp lánh, chim chóc
sải cánh chao liệng, lông vũ lướt qua tầm mắt Nezumi.

Thật muốn bay theo những cánh chim ấy.

Liệu có thể bay đi được không?

Nezumi ngẩng cao đầu, chờ đợi. Chờ đợi... Chờ đợi ai?

“Tới đây nào.”

Âm thanh dịu dàng vang lên, cơ thể được một vòng tay dịu dàng ôm ấp.

A, lại nữa rồi.

Ý thức và con tim đã theo đó bay đi.

Giống như được trở về thời thơ ấu, là cậu bé được bao bọc.

Lần trước là mùa hè.

Hơi nóng từ đồng cỏ phả vào mũi.

Lần này có phải là mùa xuân không?

Cảnh sắc hiên hòa, gió, nắng, không khí đầu thật êm ả, dịu dàng, tất cả
như đang ôm trọn lấy Nezumi.

“Ta dạy con hát nhé.”

Nezumi khẽ lắc đầu.

“Tôi biết hát, tôi có thể hát được.”

“Con biết hát bài đó ư?”

“Ừ.”

Nezumi ngẩng cao mặt, uốn ngực đáp lại.

Ngọn gió lấy đi linh hồn, con người đánh cắp trái tim

Hơi đất mẹ, hơi gió mưa, bầu trời và ánh sáng

Hãy lưu giữ tất cả ở chốn này
Lưu giữ tất cả ở chốn này
Sinh tồn trên mảnh đất này
Hỡi linh hồn, hỡi trái tim, tình yêu và ước vọng
Hãy về lại nơi đây
Về lưu lại chốn này

Nezumi nghĩ gió đã ngừng thổi.
Để lắng nghe tiếng hát của nó.
Gió ngừng thổi, những sợi lông vũ nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.
“Ra vậy. Con cũng biết hát.”
Tóc nó bị vò nhẹ, lưng được vỗ vè
“Hát nữa đi. Để ta nghe tiếng hát của con thêm chút nữa.”

Ngon gió lấy đi linh hồn, con người đánh cắp trái tim.
Nhưng tôi vẫn lưu lại chốn này.
Tiếp tục hát ca.
Câu mong.
Tiếng hát tôi vang xa.
Câu mong.
Đón nhận tiếng hát tôi.

Mí mắt nặng dề, toàn thân mất đi sức lực.
“Buồn ngủ quá.”
“Hãy ngủ đi.”

Có thể nhắm mắt ngủ một giấc say sưa thật ư?

“Hãy ngủ đi, ta sẽ đưa con đi.”

“Đưa tôi đi đâu vậy?”

“Vào rừng sâu.”

“Vào rừng sâu?”

“Hãy ngủ đi, không phải nghĩ gì cả, hãy nghỉ ngơi đi.”

Thực sự có thể thiếp đi như thế này ư?

Người lắc lư, thoải mái quá, vô cùng thoải mái.

“Tôi không đi đâu.”

Tiếng phản đối.

Tôi không thể đi được, tôi không thể ngủ được, buộc phải đối mặt với hiện thực, nơi có Shion. Bất kể ở đó có gì đang đợi, tôi cũng không thể bỏ chạy một mình được.

Shion.

Tôi phải trở về bên cạnh cậu.

Tiếng ho dữ dội không ngừng, khói súng và mùi máu tanh nồng thấm sâu vào mỗi tế bào của cơ thể khiến cơn ho dãn dần hơn. Lau khóe miệng, đứng thẳng dậy.

Nezumi trông thấy Shion, hai tay cậu buông thõng, tay phải vẫn cần chặt khẩu súng.

“Tôi không thể cứu được bất cứ ai.”

Câu nói mơ hồ cứ lặp đi lặp lại.

Tôi không thể cứu được bất cứ ai.

“... Shion.”

Nó gọi tên cậu.

Shion, cậu có nghe thấy tiếng tôi không?

“Nezumi.”

Shion nhìn thấy Nezumi.

Niềm vui ngập tràn đôi mắt, nụ cười không thể giấu, miệng thở phào nhẹ nhõm, súng trượt khỏi tay.

“May quá, cậu không sao rồi. Nhưng, cậu mất nhiều máu quá, vẫn ổn chứ? Chỉ ít cũng phải cầm máu đã.”

Shion vội vàng cởi áo khoác, xé tay áo.

“Giờ chỉ còn cái này có thể thay thế bông băng thôi. Cho tôi xem vai cậu nào, để tôi băng bó cho cậu.”

Đây là Shion thường ngày. Là Shion với giọng nói, ánh mắt thường ngày, là Shion ngốc nghếch, không hiểu sự đời, chỉ biết nói về lý tưởng, tính cách bộc trực lại dịu dàng đến khó tin.

Tim chợt thất lại, khóe mắt nóng hổi.

“Shion.”

“Sao thế? Cậu đau à?”

“Cậu đã cứu tôi.”

“Hả?”

“Đừng quên rằng cậu đã cứu tôi... Cậu đã bảo vệ tôi.”

“Tôi á?”

Shion mím môi, chớp mắt lia lịa. Cậu nhìn tới khẩu súng lăn lóc dưới sàn, rồi liếc thấy người đàn ông bất động dựa vào tường.

Một viên đạn găm ngay giữa hai hàng lông mày của hắn.

Thật đẹp.

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu.

Viên đạn găm vào đúng giữa mày. Dù ở cự li gần, nhưng một kẻ tay ngang có thể dùng khẩu súng không trang bị thiết bị ngắm bắn để bắn trúng mục tiêu trong vòng vài centimet, quả là một điếu không đơn giản.

Shion hoảng loạn, hai tay đặt trước mắt, nhìn chằm chằm, cứ như trên tay có những kí tự thần bí nào đó. Bàn tay, cánh tay rã toàn thân cậu bất giác run cầm cập.

“Nezumi... Tôi đã làm gì vậy?”

“Cậu đã cứu tôi, cậu đã li ều chết bảo vệ tôi.”

“Không đúng.”

Không gian khép kín bởi những bức tường chắn vang vọng tiếng thét

“Không đúng! Không đúng! Không đúng!”

“Không có gì là sai cả. Nếu không có cậu, tôi đã bỏ mạng r ồi, người nằm đó không phải là hấn ta, mà sẽ là tôi.”

Nezumi chỉ vào Rashi và hét lên.

“Tôi sẽ nằm đó thế chỗ hấn!”

Nó nắm chặt tay Shion, lắc thật mạnh.

Cỗ Shion lắc lư, lắc lư, cứ như một con rối bị đứt dây.

“Cậu nghe đây, nghe cho kĩ này! Cậu đã bảo vệ tôi, cậu đã cứu tôi! Shion à!”

Nghe cho rõ, Shion, hãy nghe cho rõ lời tôi nói, xin hãy tin tôi.

“Nếu tôi là cậu, tôi cũng sẽ quyết định như vậy, tôi cũng sẽ làm những gì cậu đã làm. Đây là chiến trường, cậu không giết người thì sẽ bị người

khác giết. Những gì cậu làm đầu là hành động chính đáng.”

Nezumi cắn chặt môi dưới. Những lời thốt ra cứ như muốn tan rã, thổi rữa. Nó không muốn nói những đi ầu này.

Nó muốn nói gì? Hiện tại, nó phải buộc Shion hiểu ra đi ầu gì?

“Nezumi.”

Shion khàn giọng thì th ầm.

“Tôi... đã giết h ắn?”

Cậu cúi xuống nhặt khẩu súng lên.

“Tôi không biết vì sao, nhưng tôi đã giết người mà không hề do dự.”

Nezumi nhìn thẳng vào mắt Shion.

Nhất định phải nói với Shion đi ầu gì đó.

“Hành động này có thể... được tha thứ không?”

Họng súng chỉ 5,4 milimet, bây giờ nhìn lại thấy to dị thường.

“Cậu từng nói tôi rất giống NO.6. Lúc đấy tôi đã bảo cậu nh ầm r ối, nhưng... có lẽ cậu đã đúng, tôi rất giống với nơi này. Dù vì bất cứ lý do gì, tôi cũng đã tàn nhẫn, vô tình tước đoạt mạng sống của người khác...”

Tổng chiều dài 155 milimet, nặng 460 gram, ổ đạn tám viên, bốn đường rãnh trong nòng súng, chuyên dùng cho tay phải.

Còn lại mấy viên đạn?

“Có thể được tha thứ không?”

Shion nhắm mắt lại.

Shion? Cậu đang làm gì vậy?

“Dừng lại!”

Nezumi hét lên. Không phải tiếng hét phát ra từ cổ họng, mà là dùng

hết sức bình sinh để hét lớn.

Nó xông vào đánh Shion, đè nghiêng cậu ra sàn.

“Đùa cái gì vậy?”

Tóm lấy ngực cậu, tát vào má cậu.

“Đùa cái gì vậy? Đùa cái gì vậy? Đùa cái gì vậy?”

Lòng bàn tay trượt đến xúc cảm của da thịt

“Đồ khốn kiếp! Cậu nghĩ cậu là ai! Đã đến tận đây rồi mới định cúp đuôi chạy trốn một mình sao? Cậu muốn được giải thoát à? Đùa cái gì vậy?”

Shion cất tiếng rên khe khẽ.

“Đồ nhát cáy! Giết người không được tha thứ, vậy thì tự sát có thể được tha thứ sao? Cậu thử tự sát ở đây xem, cậu sẽ phạm tội giết người hai lần, cậu có hiểu không?”

Tsukiyo nhảy lên vai Nezumi, kêu chít chít chối tai, dường như muốn khuyên can.

Shion hoàn toàn không chống cự, thậm chí tiếng thở cũng rất khẽ. Hai mắt cậu mở lớn, vô hồn, khóe miệng rỉ máu, trên môi còn lưu lại vết máu.

Khắp người đều là vết thương.

Phải chăng không nên đến nơi này? Rõ ràng biết một khi vào Trại sẽ phải đối mặt với chiến trường. Nó biết rất rõ nhưng vẫn kéo Shion vào mớ bòng bong này. Đối với Nezumi, việc cứu cô gái tên Safu kia chỉ là cái có. Nó cần khả năng ghi nhớ chuẩn xác sơ đồ cấu trúc của Trại, có thể hướng dẫn nước đi đúng đắn của Shion. Nó muốn mượn... không, là lợi dụng Shion phá hủy các thiết bị trong Trại, khiến nền móng của NO.6 xuất hiện vết nứt. Vì mục đích này, Shion là thứ vũ khí nó cần nhất.

Không sai, mình đã lợi dụng Shion.

Nhưng nếu kết quả là thế này, thì không nên đến đây, không được đến đây.

Đương nhiên, Nezumi biết đây là một cuộc chiến vô cùng tàn khốc, cũng biết bản thân đã đánh cược một ván mà khả năng thắng chỉ có 1% để nghênh chiến trong một cuộc chiến thiếu suy nghĩ, nhưng nó vẫn tự phụ rằng mình có quyết tâm tất thắng cùng sự bình tĩnh có thể áp chế mọi thứ.

Nó tự phụ cho rằng, kẻ có thể khống chế tình hình không phải NO.6, mà là nó và Shion.

Không có quyết tâm thì không thể chiến đấu, không tự phụ thì không thể chiến thắng.

Mình không sai, mình tuyệt đối không làm sai!

Nezumi nghiêng rằng, hiện thực lóa lờ trước mắt như muốn nuốt chửng lấy nó.

Sao lại biến thành thế này? Hoàn toàn vượt quá dự định ban đầu.

Không được đến nơi này, không nên đến nơi này, không nên kéo Shion vào cuộc chiến của mình.

Cuối cùng nó cũng hiểu.

Chỉ là, đã không kịp nữa rồi.

“Shion.”

Người phải hỏi có được tha thứ không phải là tôi, người phải xin được tha thứ không phải cậu, mà là tôi!

“Hãy gánh lấy nó!”

Nezumi rít lên qua kẽ răng.

Tròng mắt Shion chậm rãi chuyển động, cậu nheo mắt, dường như

muốn dồn toàn bộ sự chú ý vào Nezumi.

“Hãy gánh lấy tội lỗi đó và tiếp tục sống!”

Không phải nói cho Shion nghe, mà nói cho bản thân mình nghe.

Gánh lấy tội lỗi và tiếp tục sống.

Shion, xin lỗi vì đã bắt cậu gánh lấy tội lỗi là tôi. Tôi đã trở thành gánh nặng khiến đôi vai cậu phải chùng xuống rồi.

Có thể được tha thứ không? Liệu một ngày nào đó, cậu có tha thứ cho những việc tôi đã làm không?

Shion thở hắt ra.

Cậu đưa tay ra, chạm vào má Nezumi.

“Lần đầu tiên tôi thấy... cậu khóc.”

“Hả?”

Khóc?

Ai?

“Đủ rồi, Nezumi, đừng khóc nữa, tôi biết rồi, tôi nghe lời cậu, cho nên xin cậu đừng khóc nữa.”

“Đồng ý!”

Sao cậu ngốc như vậy, đến nước này rồi còn quan tâm người khác làm gì? Cái gì mà “đủ rồi”? Không đủ chút nào hết! Vội lại, tôi không khóc, tôi không giống cậu, còn lâu tôi mới chảy nước mắt một cách mất mặt như thế...

Không nhận nhận được nữa rồi, nước mắt trào ra, chầm chậm chảy xuống.

Hóa ra nước mắt nóng như vậy, lăn qua gò má, xuống tới hàm, nhỏ xuống người Shion.

Chết tiệt! Sao lại chảy nước mắt... Chết tiệt!

Nezumi nằm sấp trên người Shion, phát ra thanh âm ghen ngào.

Đáng ghét! Đờngốc! Khốn kiếp!

“Shion.”

“Ừ..”

“Tôi không biết phải làm sao để nước mắt ngừng rơi.”

“Ừ...”

“Tôi thực sự... không biết... cứ tiếp tục thế này... thật tệ.”

“Thế à?”

“Tất nhiên là tệ rồi, nếu Inukashi thấy bộ mặt này của tôi, tên đó sẽ cười nhạo tôi cả đời mất.”

“Nói cũng phải.”

Shion vòng tay ra sau lưng Nezumi, vỗ nhẹ rồi nói.

“Nezumi, chúng ta đi thôi.”

Phải rồi, phải đi thôi, nơi này không phải đích đến, phải tiến về phía trước.

Nhưng đi như thế nào? Làm sao thoát khỏi không gian khép kín này đây?

“À!”

Nezumi bật dậy. Tsukiyo giật mình, vội chui tọt vào dưới áo sơ mi của Shion.

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao không có chuyện gì xảy ra cả? Chẳng phải khi các bức tường

ngăn cách hạ xuống hết thì sẽ phóng điện cao áp sao?”

“Ừ nhỉ...”

Shion đứng dậy. Không biết có phải bị đau ở đâu không, cậu nhú mày, nhưng liền sau đó lại mỉm cười.

“Tường ngăn cách đã hạ xuống gần năm phút rồi, không ngờ lâu như vậy cậu mới phát giác sự bất thường.”

“Cái gì? Cậu nói vậy là ý gì?”

Nezumi ngậm miệng, nhìn khuôn mặt còn dính máu của Shion.

“Chẳng lẽ cậu đã phát hiện từ lâu rồi? Cậu đã đoán được sẽ không xảy ra chuyện gì?”

Shion lắc đầu.

“Tôi không phát hiện được, cũng chẳng đoán trước gì cả, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì? Tới nước này rồi đừng úp úp mở mở nữa.”

“Ừ. Có lẽ cậu sẽ cười tôi, có đi đâu... tôi luôn cảm thấy chúng ta được người ta mời tới.”

“Được mời tới?”

Shion liếm môi, tiếp tục nói bằng ngữ điệu chân thành vốn có của mình.

“Vốn dĩ khi chúng ta vượt qua hành lang, các tường ngăn cách phải khởi động rồi, vậy mà nó lại bất động, cho tới lúc chúng ta bị binh lính bao vây nó mới khởi động, hơn nữa trước đó nó đã được khóa tạm thời. Chính đi đầu phi lý bất ngờ này đã khiến đám lính kia hoảng loạn như thế.”

“Đợi một chút, tôi không hiểu lắm. Ý cậu muốn nói, máy tính của hệ thống an ninh đã gặp sự cố, và vừa khéo cứu chúng ta một bàn thua trông thấy? Tuy bị nhốt trong này không rõ là tốt hay xấu, nhưng nhờ vậy mà

chúng ta thoát nạn. Tức là, sự cố ngẫu nhiên của máy tính đã cứu chúng ta?”

Máy tính của NO.6 gặp sự cố? Sao lại thế được? Không thể nào.

Shion lại lắc đầu.

“Không phải ngẫu nhiên, là cố ý.”

“Cố ý? Ý cậu là máy tính có ý thức?”

Phủ định lần thứ ba.

“Không phải. Tuy là cố ý nhưng vốn dĩ máy móc không hề có ý thức.”

“Shion, cậu có thể nói cho tôi để hiểu một chút không? Rốt cuộc cậu đang nói cái gì? Được mời tới là ý gì?”

“Tôi không biết... tôi không nói rõ được. Nhưng ngoài khả năng này ra thì chẳng còn cách giải thích nào hợp lý hơn. Tôi cảm thấy có người đang gọi chúng ta...”

“Ý cậu là người đi đầu khiến máy tính đó, đã dùng ý thức của người đó cứu chúng ta?”

“Đúng.”

“Người đó là ai? Bạn gái của cậu sao?”

“Safu... Là Safu ư? Nhưng mà...”

Shion lê chân đến trước bức tường. Chỉ có màu sắc ở chỗ đó trắng hơn những nơi khác.

“Đây là thang máy nhỉ?”

“Đúng, con đường duy nhất đi lên tầng cao nhất.”

Sang phải 30 mét là khoảng cách từ đây đến đó. Trên tường hoàn toàn không có thứ gì tương tự như công tắc hay nút nhấn, cũng chẳng có vật nào bất thường, lẽ nào phải dùng những cái thẻ được cài chip để máy cảm

ứng nhận diện mới khởi động được thang máy sao?

“Làm sao để lên thang máy này?”

Shion quay lại, nhìn chăm chăm.

Nezumi nhìn theo thì thấy xác của Rashi.

“Có lẽ trong cơ thể hắn có cái con chip đặc biệt.”

Nezumi nói ra đi đầu mà Shion đang nghĩ. Nó không muốn Shion tiếp tục nói ra bất cứ lời nào liên quan tới cái xác đó nữa.

Shion đảo mắt, đưa tay lên không trung, nói.

“Không... Không được, hệ thống này sẽ không khởi động nếu không tiếp xúc với cơ thể sống. Phải là con chip trong cơ thể sống mới được, xác chết không dùng được đâu.”

“Thế à...”

Nezumi cúi đầu thì thầm.

Ở Shion bây giờ không còn tìm thấy sự hoảng loạn muốn bắn nát đầu mình như ban nãy nữa.

Không tiếp xúc với cơ thể sống thì sẽ không khởi động.

Xác chết không dùng được.

Sau cơn hoảng loạn đó, cậu có thể thản nhiên nói ra những lời này sao?

Nezumi cúi đầu nhìn chân mình.

Không chỉ khiến cậu gánh vác tội lỗi, có lẽ tôi cũng đã mở ra thứ gì đó ẩn sâu trong tim cậu.

Shion, trong lòng cậu đang nghĩ gì? Cái tôi của cậu mà tôi chưa được biết đó, rốt cuộc là thế nào?

Nezumi bỗng thấy lạnh, vết thương ở vai và đùi cũng nhói lên như thể

phụ họa với cái lạnh... Trước đó nó gần như đã quên mất vết thương do súng bắn.

“Có cách nào không?” Nezumi hỏi.

“Có lẽ sẽ có người đến đón chúng ta.” Shion trả lời.

“Có người đến đón chúng ta?” Bỗng nhiên có tiếng máy khe khẽ.

Thang máy xuống, cánh cửa im lặng mở ra. Bên trong có hai bóng người.

Nezumi rất cảnh giác, nhưng nó lập tức phát hiện đó là bóng của nó và Shion. Toàn bộ bức tường đối diện đều là gương.

“Nezumi, lên chứ?”

Đương nhiên, tôi đâu có ngu ngốc và bất lịch sự tới mức từ chối sự đón tiếp nồng hậu như thế này.”

“Ừ, nói cũng phải.”

Nezumi bước nhanh vào thang máy. Nhấn nhẹn chịu đau, vết thương lại bắt đầu nhức nhối. Vì đã mất bao nhiêu là máu, nó khó lòng cử động mạnh. Thêm vào đó, như Rashi đã nói, cánh tay này không dùng dao được nữa.

Bây giờ lo nghĩ mấy chuyện này cũng vô ích thôi...

Không thể lường trước được vào khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, cái gì rình rập đón lõng nó và Shion. Thay vì bắn khoả cho sau này, chỉ bằng thần nhiên đối mặt với hiện tại.

Bây giờ cũng chỉ có cách như vậy thôi.

Nhìn xung quanh.

Ngoài gương ra không có gì khác cả. Tường bóng loáng, sạch bong. Đương nhiên cũng không có nút bấm, công tắc, hay màn hình. Đây chỉ là

một không gian sạch sẽ và sáng sủa mà thôi.

Cửa thang máy sắp đóng lại.

Trước mặt là Rashi đang giạng chân, ngoẹo đầu.

Là gót giày của anh lính cất tiếng gọi mẹ trước khi chết.

Shion đặt tay trước ngực.

Chấp tay để cầu nguyện ư?

Nezumi đoán chắc là động tác cầu nguyện.

Vậy mà, bàn tay Shion lại cuộn thành nắm đấm.

Chỉ thế thôi.

Cửa đã đóng lại.

5

Niềm vui mừng giả tạo

Niềm vui mừng sâu sắc khó tả bằng lời cứ làm rối loạn trái tim nàng, đó là niềm vui mừng giả tạo mà dù thế nào cũng phải giấu kín. Tuy mất mặt, nhưng lại là một trong những niềm vui mãnh liệt chỉ có thể nhâm nhi từ trong sâu thẳm trái tim.

— Phận đàn bà, Maupassant

“Không biết cha đã về chưa?”

Lily than thở.

“Không biết mẹ đã gặp được cha chưa? Không biết đã nói ‘Anh về rồi à?’ với cha chưa? Trời tối thế này rồi, cha của Yuna với cha của Ei đã về nhà từ lâu, mỗi ngày họ đều đi cùng một chuyến xe buýt về nhà, con thường đi đón cha chung với Yuna và Ei.”

“Thật không? Chắc cha của con vui lắm?”

Cha vui lắm, sẽ ôm và hôn má con nữa. Thật ra con cũng hơi ngại vì con đã lớn rồi, không còn là đứa con nít được cha hôn một cái liềm nhảy cẫng lên. Nhưng cha vẫn coi con như con nít, cho nên mới hôn con trước mặt mọi người. Thật là khó nghĩ quá!”

Cái miệng của bà cụ non Lily rất đáng yêu, Karan mỉm cười nhìn cô bé.

Lily lại thở phò. Cô bé chống cằm, thở dài thườn thượt. Điều bộ người lớn này chắc là bất chước mẹ.

Bình thường Karan sẽ pha trò với Lily rằng “Ai dà, Lily lớn thật rồi”, nhưng hôm nay bà chẳng có tâm trạng đó. Có lẽ lây nhiễm cái sự sầu muộn của Lily, Karan cũng cảm thấy lòng nặng trĩu, ngay cả mỉm cười cũng rất miễn cưỡng.

“Dì ơi!”

“Sao vậy?”

“Cha con sẽ về chứ?”

“Tất nhiên rồi!”

Karan dừng lau đĩa, nhìn Lily.

Vốn rất thích bánh muffin mà hôm nay Lily chỉ ăn nửa cái, rồi đặt lại trên đĩa.

“Anh Getsuyaku, cha của con ấy, mỗi ngày đều rất bận rộn. Có thể cha Lily đã lỡ mất chuyến xe buýt nên phải chờ chuyến sau mới về được.”

Karan nói xong cũng thở dài. Những lời này chẳng có ích gì hết, đi đâu Lily muốn nghe không phải là lời an ủi qua loa như vậy.

Mình còn chẳng giúp nổi một cô bé con lúc nó buồn bã. Karan chợt thấy nóng ruột, lại thấy bản thân thật vô dụng.

Đôi mắt vui tươi lúc nào cũng đầy sức sống của Lily bỗng nhuộm màu ảm đạm.

Người cha hằng ngày luôn về nhà đúng giờ, hôm nay vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, khiến cô bé vô cùng lo lắng.

Karan không thể cười mà nói với cô bé rằng “Ôi dào, chỉ nhớ xe thôi mà”. Bởi Lily lo lắng là có lý do, gần đây biểu hiện của Getsuyaku hơi khác thường. Không chỉ Lily, mà ngay mẹ cô bé, vợ của Getsuyaku, chị Renka cũng thấp thỏm ra bên xe buýt đón chồng.

Getsuyaku đã gây ra chuyện gì khiến vợ con bất an sao?

Không, không chỉ có Getsuyaku...

Bất an, sự bất an vô tận, bây giờ đang bao trùm cả cái thành phố này, bao trùm cả NO.6.

Cũng có thể nói là rối ren.

Đã có mấy chục người dân thành phố hi sinh rồi.

Mặc dù Karan không biết dùng hai chữ “hi sinh” có phù hợp không, nhưng cái cảm giác âm u đáng sợ toát ra từ hai chữ này hoàn toàn giống với không khí trong thành phố. Karan không thể dừng suy nghĩ đó lại, bởi bản thân bà cũng đang sốt ruột vì cảm giác bất an cuộn cuộn, cảm giác khác với nỗi nhớ mong Shion, cứ không ngừng dâng lên.

Việc này là thật hay sao?

Cứ từng người từng người chết đi.

Không có bất cứ điệ̀n báo nào, chỉ đột ngột ngã gục rồi lập tức tắt thở. Mặc dù Karan không tận mắt chứng kiến, nhưng nghe nói rằng, tóc của những người thiệt mạng đều rụng hết, toàn thân đầy nếp nhăn, chết trong bộ dạng như thể đã già trăm tuổi. Kể cả những thanh niên cường tráng, những cô gái xinh đẹp, đều biến thành bộ dạng hủi hùng đó.

Tại sao? Rốt cuộc là do nguyên nhân gì?

Một loại virus mới? Khí độc? Một chứng bệnh mới?

Mặc dù có nhiều suy đoán, nhưng chẳng ai xác định được nguyên nhân, cũng không thể tìm ra điểm chung ở các nạn nhân. Độ tuổi, thể hình, hoàn cảnh sống, công việc, số lần sinh nở, chẳng ai giống ai, không có một điểm chung nào.

Không, có một điểm tương đồng. Tất cả đều là công dân NO.6.

Có người ngã ở quảng trường trước Tòa thị chính, có người thì ở giữa đường, có người đang ở trong bếp nhà mình.

Nạn nhân không tập trung tại một địa điểm mà rải rác ở nhiều nơi, đâu là những nơi có không gian chật hẹp, cứ như các nạn nhân là mục tiêu được định sẵn vậy.

Có nhiều người đứng ngay bên cạnh nạn nhân nhưng lại chẳng gặp bất trắc gì. Người bạn vừa mới trò chuyện, người quen sánh vai đi cùng nhau, những người xa lạ đi lướt qua nhau, đột nhiên trở thành nạn nhân.

Tiếng kêu thất thanh và tiếng khóc bi thương cùng lúc vang lên...

Không thể đoán được lúc nào, nơi nào, ai sẽ là người hi sinh tiếp theo. Điệu này mới đáng sợ, nỗi sợ hãi vô bờ bến.

Cái chị lúc này vừa ngã gục rõ ràng vẫn chưa tới ba mươi tuổi, thế mà trông chẳng khác gì một bà lão lom khom.

Hàng xóm chết rã. Người vừa nói “Chẳng biết sau sẽ thế nào?” và “Sợ lắm” liền vật ra đau đớn.

Này, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Việc này không phải là không liên quan tới mình.

Ngày mai, à không, biết đâu sau một phút nữa mình cũng...

Người hi sinh tiếp theo có thể là mình.

Thị trưởng đang làm gì? Tại sao không ban bố biện pháp nào cả? Không định cứu người dân chúng tôi sao?

Người cần quyền phát lời những chuyện đáng sợ xảy ra trong thành phố, khiến cư dân bất mãn, dân buông lời trách móc, rồi trở thành oán hận.

Qua các phương tiện thông tin, thị trưởng thông báo với cư dân thành

phố rằng tình hình đã ổn định, yêu cầu mọi người bình tĩnh.

Nhưng ngay trước màn hình đang chiếu bài kêu gọi của thị trường, lại có thêm nạn nhân, chẳng biết là thứ mấy rồi, ngã xuống. Họ co giật liên tục rồi lão hóa. Tình hình như vậy làm sao bình tĩnh được?

Cho tôi thuốc.

Cho tôi biết cách giải quyết.

Cho tôi biết thông tin chính xác.

Tiếng kêu than của người dân râm ran ở mỗi góc phố.

Cha chưa về, mẹ cũng đã ra khỏi nhà.

Trái tim bé nhỏ của Lily tràn ngập bất an. Có vẻ cô bé sắp không chịu đựng được nữa.

Cũng có thể cô bé đang cố gắng kìm nén nước mắt.

Karan rất hiểu nỗi đau khổ và buồn bã khi lo lắng cho người thân yêu nhưng lại chẳng làm được gì hết. Bà cũng từng nếm trải cảm giác nôn nóng khi chỉ biết đợi chứ không thể làm được gì khác. Bà nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà của Lily, nói.

“Con mau ăn bánh đi.”

“Dì ơi...”

“Lily yêu cha nhất, đúng không?”

Lily ngẩng nhìn Karan, gật đầu thật mạnh.

“Vâng, con yêu cha nhất, yêu nhiều lắm, con cũng yêu mẹ và em bé trong bụng mẹ nữa.”

“Đúng vậy, dì nghĩ cha Lily cũng yêu Lily vô cùng. Cha sẽ hôn lên má con, đúng không? Sẽ vừa nói ‘Cha yêu Lily’ vừa hôn con, phải không nào?”

“Đúng ạ, cha con luôn nói ‘Cha yêu Lily’.”

“Cho nên dì nghĩ cha con không sao đâu. Nhất định cha sẽ về với Lily. Con người ta dù ở trong hoàn cảnh nào cũng sẽ trở về bên cạnh người mà họ thương yêu nhất.”

Lily chớp mắt.

“Có thật vậy không dì?”

“Thật chứ. Dì không gạt Lily đâu.”

Lily mỉm cười. Cô bé cầm cái bánh muffin lên, cắn một miếng, nói.

“Ngon quá.”

“Vừa hay còn lại ba cái, lát nữa con mang về cho cha với mẹ con nữa nhé!”

“Con cảm ơn dì.”

Sau khi ăn xong, Lily chấp hai tay cảm ơn thật to.

“Dì ơi!”

“Gì thế?”

“Lily cũng rất yêu dì.”

“Lily, con rất đáng yêu, cảm ơn con.”

“Cả anh Shion nữa... Mặc dù không bằng cha, mẹ với dì, nhưng con cũng rất yêu anh ấy.”

“Ừ.”

“Anh Shion cũng sẽ trở về”

“Lily...”

“Chẳng phải dì nói, con người ta sẽ về bên cạnh người mình thương yêu nhất sao? Vậy anh Shion nhất định cũng sẽ trở về bên dì.”

Lily dựa sát vào ghế, đứng đưa hai chân rồi nói tiếp.

“Anh ấy từng bôi thuốc giúp con đó.”

“Thật vậy ư? Shion sao?”

“Vâng. Con và Ei cùng chơi đuổi bắt thì bị ngã. Con ngã trước, sau đó Ei ngã lên người con, đau lắm. Ei hơi mập nhưng bạn ấy chạy rất nhanh, còn biết vẽ nữa, con cũng rất thích vẽ tranh nên bọn con thường cùng nhau vẽ.”

“Là bạn rất thân đúng không?”

“Vâng ạ, bọn con là bạn thân, nhưng cũng có lúc cãi nhau, mà còn cãi nhau to cơ, đến mức con từng hạ quyết tâm là cả đời này sẽ không bao giờ chơi với bạn ấy nữa.”

“Chính vì là bạn tốt, cho nên cãi nhau xong lại như chưa có gì xảy ra. Shion đã bôi thuốc cho con khi con bị ngã à?”

“Vâng ạ! Hôm đó chân con chảy rất nhiều máu, đau lắm ạ, con khóc rất to, Ei cũng khóc nữa. Lúc đó anh Shion đi ngang qua, anh ấy bế con ra chỗ vòi nước, rửa sạch máu rồi bôi thuốc cho con, còn xoa đầu con bảo là ‘Hết chảy máu rồi, các em không ai được khóc nữa nhé’. Anh ấy còn lau mặt cho Ei nữa.”

“Việc đó xảy ra khi nào vậy?”

Đôi chân đang đứng đưa của Lily dừng lại, cô bé ngẩng đầu nhìn Karan.

“Để con nhớ xem, à, chính là trước khi không thấy anh ấy nữa, hôm đó anh ấy phải tới công viên làm việc. Dì ơi, anh Shion rất tốt. Mẹ con cũng bảo là anh ấy vừa dịu dàng vừa đẹp trai, là người con trai tốt, còn nói ‘Đợi anh Shion về, Lily làm cô dâu của anh nhé’ nữa cơ.”

“Lily làm cô dâu của Shion? Sẽ vui lắm đây.”

“Nhưng, Ei bạn ấy... “

“Ei làm sao cơ?”

“À, Ei nói bạn ấy trúng tiếng sét ái tình với anh Shion. Con hỏi ‘Tiếng sét ái tình là cái gì?’, bạn ấy nói ‘Tức là quyết định lấy anh ấy’. Nếu Ei và anh Shion lấy nhau rồi, con sẽ không thể làm cô dâu của anh nữa. Mặc dù mẹ bảo ‘Không thể thua Ei’, nhưng con không biết mình có làm được hay không nữa.”

“Ồ, vậy à?” .

Karan cười thật to.

Tạm thời quên đi những bất an và lo lắng quẩn quanh trong lòng.

Từ lúc Shion bỗng nhiên biến mất đến nay, Lily chưa từng nhắc tới Shion. Có lẽ là sợ Karan nghe rồi sẽ buồn. Cũng có thể do Renka dặn cô bé không được nhắc đến.

“Lily, sắp tới con đừng nhắc anh Shion trước mặt dì Karan nhé...”

“Tại sao hả mẹ?”

“Bởi vì dì sẽ buồn.”

“Mẹ, anh ấy đã làm việc xấu hả? Vì vậy mới bị bắt? Mọi người đều nói như thế.”

“Thế con nghĩ sao?”

“Con á? Con cảm thấy anh ấy sẽ không làm việc xấu. Anh Shion tốt lắm, anh ấy tuyệt đối không làm việc xấu đâu.”

“Chính xác, con rất hiểu chuyện, mẹ phải thay đổi cách nhìn về con rồi. Hừm, vụ này nhất định là do nhầm lẫn ở đâu đó. Shion rất cừ, mẹ chưa từng thấy đứa trẻ nào ngoan như vậy. Thằng bé vừa dịu dàng lại vừa bản lĩnh. Mà này, Lily, một mai Shion trở về, con phải làm cô dâu của Shion

nhé, dứt khoát không được thua Ei đâu đấy.”

Có thể hai mẹ con đã từng nói chuyện như vậy, nghĩ mà thấy buồn cười.

Nhờ đó Karan cảm thấy được an ủi.

Bà từng cho rằng mình phải đơn độc đối đầu với những ngày buồn khổ và lo âu, nhưng mọi người xung quanh đã an ủi bà rất nhiều.

Cô bé này đã tiếp thêm sức mạnh cho bà. Và còn...

Nhất định sẽ tái ngộ.

Lá thư của Nezumi cũng thế.

Mình có rất nhiều chỗ dựa, tấm lòng của mọi người chính là nguồn sức mạnh của mình.

“Lily, cảm ơn con!”

Karan nhẹ nhàng ôm lấy cô bé.

Bất chợt, tiếng chuông cảnh báo vang lên.

Một phần của bức tường biến thành màn hình, một người phụ nữ trẻ xuất hiện. Đó là phát thanh viên trực thuộc Cục Thông tin.

“Cảnh báo khẩn cấp. Chính phủ vừa ban lệnh giới nghiêm, đề nghị người dân nhanh chóng trở về nhà, từ giờ phút này cấm tất cả người dân ra ngoài. Không có bất cứ ngoại lệ nào. Ai trái lệnh sẽ bị tạm giam. Xin nhắc lại. Chính phủ vừa ban lệnh giới nghiêm, đề nghị người dân nhanh chóng...”

Đang cúi đầu đọc nhanh bản tin, nữ phát thanh viên đột nhiên tròn trừng hai mắt. Cô đứng bật dậy, ôm lấy cổ họng, rít lên.

“Cứu tôi với! Á...”

Tiếng kêu thất thanh.

Karan vội vàng ôm lấy Lily.

“Dì ơi, người đó làm sao vậy?”

“Đừng nhìn, con không được nhìn!”

Mái tóc màu nâu vàng của nữ phát thanh viên dãn bạc trắng, má xuất hiện những nốt đen, chẳng mấy chốc đã chi chít khắp mặt.

“Cứu... tôi...”

Ngón tay của cô ta cong cong, giống như muốn tóm lấy không khí, cả người ngã nhào ra sau bàn.

Tín hiệu màn hình đã bị ngắt.

Tình huống này không thể dùng “tai nạn bất ngờ” để diễn tả được.

Điều này thật bất thường. Một sự việc bất thường nghiêm trọng đang diễn ra.

Karan cảm thấy chóng mặt.

Không, không đúng, là NO.6, là cái thành phố này đang chao đảo chực đổ, đang kêu lên bi ai giống như cô phát thanh viên kia.

Hỗn loạn, tai họa, nguy hiểm, đau khổ, sợ hãi, những thứ tuyệt đối không được hiện diện ở NO.6, giờ đây lại đang lần lượt xuất hiện.

Karan nghe thấy tiếng cười.

Từ một nơi xa xôi nào đó vọng đến.

Ai? Là ai đang cười? Tiếng của ai vậy?

Lá khô bay ngoài cửa sổ.

Một chiếc lá, hai chiếc lá, ba chiếc lá...

Gió đang thổi. Cơn gió mạnh từ phía Nam thổi đến, tiễn cái lạnh của

mùa đông đi, mang đến cơn gió mùa xuân. Làn gió ấm áp luôn khiến người khác cảm thấy vui sướng. Âm thanh theo cùng gió thổi vào tai Karan.

“Dì ơi, con sợ quá.”

Lily túm lấy Karan.

“Hình như có người đang cười.”

“Lily, con cũng... nghe thấy sao?”

“Con không biết, nhưng con thấy sợ lắm.”

Lily khóc to.

“Thật đáng sợ!”

“Không sao, không sao, Lily, dì ở đây, con không phải sợ.”

Con luôn mang lại sức mạnh cho dì, an ủi dì. Lần này dì sẽ tiếp sức mạnh cho con. Dì sẽ không để con bị bắt đi như Shion và Safu đâu. Dì sẽ bảo vệ con.

Kara cắn chặt môi dưới, ôm Lily thật chặt. Bà ngoảnh đầu nhìn cơn gió thổi qua ngoài cửa sổ.

Dì nhất định sẽ bảo vệ con.

Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Người đàn ông vô cùng hoảng loạn.

Hoàn toàn không làm rõ được nguyên nhân.

Lần đầu tiên xảy ra chuyện như thế này...

“Tại sao lại xảy ra chuyện này?”

Fennec, thị trưởng của NO.6, gầm lên.

“Tại sao chúng lại tự ý hành động? Không phải anh đã khống chế chúng rồi sao?”

Ồn ào quá, thật là một gã làm người khác nhức đầu. Hồi trước đã giống như con chó con chỉ biết sủa, giờ đã có tuổi rồi vẫn chẳng thay đổi gì.

“Thứ đó sắp thức tỉnh rồi. Mọi chuyện sẽ êm thấm cả thôi.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, Fennec, đây chẳng qua là chút bất thường trước khi mọi sự thành công thôi mà.”

“Một chút bất thường? Cả thành phố đều chìm trong hoảng sợ rồi kìa.”

“Mau ban lệnh giới nghiêm đi.”

“Tôi đã ban hành từ lâu rồi. Nhưng nếu tiếp tục xuất hiện người chết, e rằng Cục Trị an sẽ không thể khống chế được sự hỗn loạn của dân chúng.”

“Thế thì phải đi đầu động quân đội rồi!”

Thị trưởng nghiêm mặt.

“Quân đội?”

“Không sai. Cho dù xảy ra bạo động, chỉ cần phái đội quân đó tới là có thể dẹp yên tất cả, không phải sao?”

“Anh muốn tôi dùng vũ lực để trấn áp dân chúng? Trấn áp cư dân của thành phố NO.6 này sao?”

“Quân đội là để làm mấy việc này mà, không phải sao? Quân đội sẽ trấn áp tất cả những người chống lại NO.6, bất kể là người trong hay ngoài thành phố.”

“Nhưng mà...”

“Fennec, người quyết định là anh, bởi vì anh là vua. Tôi không thể can thiệp vào quyết định của anh. Nhưng xin anh nhớ cho, anh là người thống

trị mảnh đất này. Chống lại anh đồng nghĩa với phản bội NO.6.”

Thị trưởng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói.

“Chính xác, không sai, anh nói đúng.”

“Là tôi nói năng hơi vô phép mới đúng.”

“Không sao, tôi cho phép anh.”

Cho phép? Anh cho phép tôi ư?

Người đàn ông cười thầm.

“Truyền lệnh cho quân đội chuẩn bị, đợi lệnh chiến đấu.”

“Nhân dịp này cho bọn dân đen đó được chiêm ngưỡng sức mạnh của anh luôn.”

Thị trưởng vội vàng rời khỏi phòng, dường như rất hưng phấn.

Người đàn ông nhắm mắt lại, cười thầm thêm một lần nữa.

Thứ đó sắp thức tỉnh rồi. Nếu vậy...

Getsuyaku khóa nước nóng của vòi hoa sen lại.

Hôm nay phải sớm hoàn thành công việc để về nhà.

Getsuyaku có thói quen tắm qua sau khi xong việc, tắm xong sẽ uống một cốc nước lạnh. Nếu nói đây là đi đầu gã mong mỗi nhất, có lẽ sẽ thấy nó chẳng có gì to tát. Nhưng mỗi lần tắm xong, gã thực sự thấy hạnh phúc.

Tốt rồi, công việc hôm nay đã xong, có thể về nhà rồi. Nghĩ đến đây, Getsuyaku lại mỉm cười, nụ cười của vợ con cũng hiện ra trước mắt.

Getsuyaku từng lo lắng liệu mình có thể trở thành cha con với đứa con riêng của vợ, đứa con gái không cùng dòng máu với mình hay không. Nhưng đến hôm nay gã lại thấy mình thật nực cười khi lo lắng chuyện đó.

Không cùng huyết thống thì sao? Cái thứ đó vốn chẳng ảnh hưởng gì tới tình thân cả. Getsuyaku nghĩ vậy đấy, bởi vì gã vô cùng yêu con gái của mình.

Lily bé bỏng, ai gặp cũng mến.

Mỗi lần hôn má Lily, con đầu cười xấu hổ. Có lẽ đến năm sau con sẽ bảo, “Cha đừng như thế nữa!” và không cho mình hôn. Nhưng dù thế nào thì con vẫn rất đáng yêu. Nếu có thể, mình muốn mãi mãi được hôn con... Ai dà, như thế cũng không hay lắm. Thôi, nghĩ mấy chuyện xa vời đó làm gì? Chẳng biết hôm nay con có đến bến xe buýt đón mình không? Nếu con đến, mình sẽ rất vui. Mình vừa xuống xe, Lily liền phi tới, ôm chặt mình mà rối rít “Cha về rồi!”. Khi đó mình cũng sẽ bế con lên và hôn con.

Đó là khoảnh khắc hạnh phúc nhất.

Nhờ con gái Lily nên mình mới được nếm trải hạnh phúc này. Hơn nữa, mình sắp có cô con gái thứ hai rồi. Hôm trước đi bệnh viện, bác sĩ nói đứa bé sắp chào đời là con gái. Con gái thứ hai của mình, em gái của Lily, gia đình sắp có thêm một thành viên mới.

Getsuyaku thay xong áo, nhẹ nhàng vuốt mái tóc.

Chỉ cần nghĩ đến vợ và con gái là vui. Tuyệt đối đừng nghĩ đến những việc đã làm hôm nay.

Mình không làm gì hết, cũng chẳng biết gì hết.

Như thế là tốt rồi.

Ngày mai Inukashi sẽ đưa cho mình phần thù lao còn lại. Chắc nó không lừa mình đâu nhỉ? Nó rất xảo quyệt, không chịu thiệt bao giờ. Tuy nó keo kiệt, nhưng lại chưa từng nói điều, nó sẽ giữ lời hứa. Điểm này thì có thể tin tưởng nó. Nếu nó không đáng tin, mình đã chẳng móc nối với nó

chuyển cơm thừa, canh cặn và mấy thứ bỏ đi khác ra ngoài.

Chỉ là thù lao lần này khác xa so với những lần trước.

Getsuyaku thò ba ngón tay ra, lần lượt gấp từng ngón lại, bắt đầu từ ngón cái.

Ba đồng vàng. Quá hậu hĩnh.

Cộng thêm số nó đã đưa là có sáu đồng vàng rồi. Với số tiền này có thể ăn chơi sung sướng một quãng thời gian.

Tất nhiên, mình sẽ không lấy tiền đó ăn chơi, phải để dành cho Lily và bé cưng sắp chào đời. Renka nhất định sẽ rất vui... Chỉ là, hôm trước đưa tiền cho cô ấy, cô ấy lo lắng nhiều hơn là vui mừng, mặt biến sắc, “ông xã, sao anh có nhiều tiền vậy?”

Mặc dù lần đó lấp liếm được, nhưng như thế không hay, đã khiến Renka lo lắng. Lần này không thể sơ hở nữa, phải nói gì đó để Renka khỏi nghi ngờ, ví như tiền trợ cấp đặc biệt chẳng hạn, hi vọng lần này có thể bịa ra ra lý do hoàn hảo...

Sáu đồng vàng. Thù lao quá lớn.

Sau khi gấp hết các ngón tay vào, Getsuyaku giơ ngón út lên.

Muốn mua cho Lily một bộ váy mùa xuân, mua cả cho Renka một bộ nữa. Renka rất đẹp, chỉ là nhà chẳng dư dả để cô ấy có thể chăm chút, chưng diện. Thường ngày Renka mặc quá giản dị nên trông hơi già, nếu cô ấy mặc váy màu sáng như màu hồng hay màu xanh nước biển, nhất định sẽ rất đẹp. Cả chị Karan nữa. Chị ấy hay chăm nom Lily và rất yêu con bé, phải mua chút quà cảm ơn biểu chị ấy mới được. Mua cái gì thì hợp đây?

Tâm trạng Getsuyaku phấn khởi hẳn lên. Gã như thấy mình đang dắt tay Lily đi mua sắm. Gã thấy Lily ngoảnh đầu lại và mỉm cười, Renka

cũng cười.

Ôi, thật hạnh phúc. Getsuyaku thực sự thấy hạnh phúc.

Gã uống hết nước trong cốc.

Xong rồi, về nhà thôi.

Chuông báo động vang lên, đèn cảnh báo nhấp nháy.

A!

Tim Getsuyaku thất lại, toàn thân toát mồ hôi.

Cánh cửa thông với Trại Cải tạo sắp mở.

Lúc này Getsuyaku băng qua cánh cửa đó vào Trại, tiến hành quét dọn, sau đó về căn phòng nhỏ này. Gã quyết định kết thúc công việc sớm hơn một chút, đi tắm rồi uống nước.

Chỉ vậy thôi.

Gã giật lùi.

Mình chỉ làm bấy nhiêu việc thôi mà. Mình vẫn làm việc chăm chỉ như mọi ngày, bây giờ đang chuẩn bị về nhà.

Chạy ngay đi!

Cậu trai trẻ đi lướt qua ngoài hành lang hình như có nói thế? Đúng, cậu ta đã nói thế. Mặc dù trông khá trẻ nhưng rất uy nghiêm, dù uy nghiêm nhưng vẫn nở nụ cười diễm lệ.

Chạy ngay đi! Đó là cảnh cáo sao? Phải chăng nên nghe lời cậu ta, tháo chạy càng sớm càng tốt? Nhưng Getsuyaku sợ cuống cuống trốn chạy sẽ lòi đuôi chuột, sợ vì thế mà bị nghi ngờ. Tháo chạy đồng nghĩa với nhận tội còn gì? Getsuyaku không muốn bị nghi ngờ, vì vậy ngày mai, ngày kia đều phải đi làm. Nếu bị nghi ngờ, gã sẽ mất công việc này, thế nên gã dự định ngày mai vẫn đi làm, thế nên gã đã vờ như không nghe thấy, phớt lờ

lời cảnh cáo kia...

Chạy ngay đi!

Mình sai rồi, mình nên nghe lời cậu ta, mình nên nhanh chóng chạy trốn.

Cửa mở.

Mình nên nhanh chóng chạy trốn.

Hai nhân viên Cục Trị an cầm súng đứng ở đó.

“Anh là Getsuyaku?”

Hai chân bủn rủn, hai tay run rẩy, toàn thân run bần bật.

Không được run, như vậy sẽ bị nghi ngờ, phải làm bộ như không biết gì cả. Giả vờ không biết đã xảy ra chuyện gì... Mình chưa làm gì hết...

“Trả lời mau!”

“Đúng, tôi là Getsuyaku.”

“Đi theo chúng tôi, không được chống cự.”

“Đi... đâu... vậy?”

Không có lời đáp.

Hai nhân viên Cục Trị an lực lưỡng có chiều cao và độ rộng đôi vai tương đương với Getsuyaku chỉ im lặng chìa súng vào gã.

Im lặng nói lên tất cả.

Sự hủy diệt sắp tới. Getsuyaku biết mình không chạy thoát được, nhưng gã vẫn muốn vùng vẫy vào phút chót.

Đừng, tôi không muốn!

“Tại sao? Tôi... tôi đã làm gì... đâu?”

Lần này người của Cục Trị an đáp lại.

“Anh có những hành động đáng ngờ khi ở quanh khu vực mô hình người”

“Hành động đáng ngờ? Nhất định là... nhàn lẩn gì r ấ. Tôi... tôi chỉ quét dọn mà thôi. Do bọn robot quét dọn gặp trục trặc, làm bẩn nền nhà nên tôi được gọi tới để vệ sinh. Tôi chỉ tới đó thu dọn bãi chiến trường của bọn robot thôi mà.”

“Người phụ trách bảo trì con robot đó là anh.”

Miệng súng di chuyển lên xuống, dường như muốn chặn lại lời giải thích của Getsuyaku.

“Hơn nữa còn sớm hơn một tuần so với dự định ban đầu.”

“Đó là bởi vì... tôi cảm thấy nó có vấn đề.. chuyện này thường xảy ra...”

Hai nhân viên của Cục Trị an im lặng, môi mím chặt, mắt vô cảm. Hai người này giống robot hơn nhiều.

Bị robot giải đi coi như xong đời, không cách gì thoát thân được.

Không, tôi không muốn!

Tôi muốn về nhà, tôi muốn về bên Lily và Renka.

Getsuyaku ném cái cốc đang cầm r ấ xông ra ngoài.

Mình phải chạy! Mình phải trốn thôi!

Chỉ cần chạy thẳng theo đường này, qua trạm kiểm soát là tới Lost Town. Chỉ cần đáp xe buýt, sau mười phút là có thể tới trạm xe quen thuộc, nơi Lily đang đợi mình.

“A, cha về r ấ!”

“Cha về r ấ đây, Lily.”

“Mẹ đang đợi cha đó, nghe nói cơm tối hôm nay là món thịt hầm mà

cha thích nhất, còn có bánh mì nướng của dì Karan nữa.”

“Thật tuyệt, mới nghe mà cha đã thấy đói bụng rồi. Lily này, lần tới cha mua quần áo mới cho con nhé.”

“Thật không ạ?”

“Tất nhiên là thật rồi, ngày nghỉ sắp tới chúng ta đi mua nhé.”

“Vui quá, cảm ơn cha!”

“Được rồi, chúng ta về nhà thôi, mẹ con đang đợi đấy.”

Lồng ngực nóng ran.

Trước mắt máu thịt bết.

Sao vậy?

Thế giới xiêu vẹo, trước mắt tối sầm lại.

Không, tôi không muốn! Tôi muốn về nhà, về nhà, về nhà...

“A, cha về rồi.”

“Cha về rồi đây, Lily.”

Getsuyaku trúng một phát súng, gục chết ngay tại chỗ.

Inukashi ngoảnh đầu đi, siết chặt nắm đấm.

Sao lại thế này?

“Này, tên đó bị bắn chết rồi.”

Rikiga kêu lên.

Họ ẩn mình trong rừng cây rậm bên ngoài Trại. Trong Trại, chỉ có phòng quản lý vệ sinh là thông thẳng với West Block mà không cần qua bất kỳ trạm kiểm soát nào. Tất nhiên chỉ có người của Trại mới có thể tự do ra vào cánh cửa đó, từ phòng quản lý vệ sinh không thể vào sâu trong nội bộ

Trại. Một khi cánh cửa bằng hợp kim đặc biệt mà ngay cả tên lửa đạn đạo cỡ nhỏ cũng không thể phá hủy đó không mở, bên ngoài sẽ không thể đột nhập vào. Nghĩa là chỗ làm việc của Getsuyaku nằm ở vị trí rất gần với West Block, hoàn toàn cách biệt với NO.6.

Với Inukashi, cách biệt hay không chẳng quan trọng, bởi cho dù van xin nó, nó cũng không thêm vào trong Trại. Nó chẳng có tí hứng thú nào với nơi đó, thậm chí nó hi vọng cả đời này cũng không dính líu gì tới nơi đó.

So với Trại, Inukashi quan tâm và coi trọng việc Getsuyaku có thể lấy thức ăn thừa, đồ vứt đi ở chỗ thu gom rác rồi bán cho nó hơn.

Inukashi đã làm ăn với Getsuyaku được ba năm rồi. Inukashi không thân với Getsuyaku, cũng chẳng thích thú gì gã, cả hai chỉ là lợi dụng lẫn nhau để làm ăn mà thôi.

Getsuyaku luôn cẩn thận, tuân thủ quy định, là một gã đàn ông bình thường có lương tâm nhưng cũng có lòng tham, một con người hèn mọn giữa cộng đồng người mà thôi.

Nhưng gã rất yêu gia đình mình. Gã từng nói, đối với gã gia đình là thứ quan trọng nhất trên đời này, còn hơn hờ khoe rằng con gái thứ hai sắp chào đời rồi.

Khi nghe Inukashi bảo “Anh không thấy nuôi người phiền phức sao? Không giống như nuôi chó”, Getsuyaku há hốc mồm, dường như rất kinh hãi.

Inukashi còn nhớ sau đó gã ngậm miệng lại, nhìn nó bằng ánh mắt thương hại.

Lúc đó, Inukashi không tài nào hiểu nổi ánh mắt Getsuyaku, nhưng giờ nó đã hiểu được chút đỉnh, nhờ cả nhóc Shion, không phải, là tại thằng nhóc đó mới đúng.

Inukashi đã hiểu được đôi chút tấm lòng nâng niu sinh linh bé bỏng của Getsuyaku. Hơn nữa, đối với người vợ và đứa con đang đợi ở nhà, Getsuyaku không phải là một người hèn mọn trong vô vàn người, mà là một người không thể thay thế được.

“Thì ra không chỉ cư dân West Block mà ngay cả cư dân NO.6, bọn đó cũng có thể thẳng tay bắn chết.”

Rikiga lau mồ hôi trên trán.

Miệng thì nói, nhưng toàn thân ông đã cứng đờ.” Chắc bởi vì gã là cư dân Lost Town, nên mới bị xem như rác rưởi luôn.”

Inukashi giả vờ bình tĩnh đáp lại, kì thực nó cũng căng thẳng đến căng cứng cả cổ r ối.

Không ngờ bọn chúng lại giết Getsuyaku...

Có nằm mơ nó cũng không nghĩ Getsuyaku sẽ bị giết

Nó chỉ nghĩ tới chuyện có lẽ Getsuyaku sẽ lộ tẩy do không bị chuyện lấp liếm được, trường hợp xấu nhất, gã có thể sẽ bị bắt giam...

Nhưng chỉ cần Trại Cải tạo sụp đổ như lời Nezumi nói, vậy thì Getsuyaku sẽ được tự do. Chỉ cần nó nhân lúc hỗn loạn, lẻn vào phòng giam thả gã ra là được.

“Thật là! Vì tin mấy lời ngon ngọt của cậu nên tôi mới lâm vào tình cảnh này. May mà tôi không hoàn toàn tin những gì cậu nói đấy. Chết tiệt, cậu lừa tôi!”

Inukashi có thể nhận ra một, hai câu trách móc của Getsuyaku, nếu cần thiết nó có thể cúi đầu xin lỗi, sau đó sẽ đưa nốt số tiền đã thỏa thuận cho gã. Ba đồng vàng, thêm một đồng phí bồi thường, chắc gã sẽ vui vẻ thôi.

Trại sụp đổ, cũng đồng nghĩa với việc Getsuyaku sẽ thất nghiệp.

Cảm ơn anh đã giúp đỡ trong thời gian qua.

Không có chi. Nhưng tôi không nhận mấy việc nguy hiểm nữa đâu đấy.

Hai người bắt tay, sau đó chào tạm biệt.

Inukashi cho rằng nếu có thể chào tạm biệt như thế, sẽ là một kết cục hoàn hảo.

Nhưng giờ đây, Getsuyaku đang nằm bất động trên nền đất khô cứng. Chỉ có gió lướt qua gã mà thôi.

Không ngờ gã lại bị giết...

Bị giết một cách nhanh gọn và thản nhiên như thế.

Getsuyaku là công dân thành phố, là cư dân ở bên trong bức tường, tốt xấu gì cũng là một công dân NO.6 có đăng kí hân hoi. Gã khác với dân West Block. Gã sẽ không bị sát hại tàn nhẫn đâu...

Inukashi đã tin như thế.

Mình đã quá ngây thơ rồi. Rõ ràng đã biết NO.6 sẽ đối xử lạnh lùng, tàn bạo như thế nào đối với những kẻ phản bội nó, không phục tùng nó, chống đối nó... Hóa ra mình chỉ biết chứ chẳng hiểu gì cả. Mình quá ngây thơ. Lẽ ra mình nên bảo Getsuyaku phải trốn ngay sau khi nhấn cái nút đó. Lẽ ra mình nên ra lệnh cho Getsuyaku chạy trốn ngay...Inukashi cảm thấy tóc mình như bị ai đó giật ngược lên, chân tóc đau nhói. Tiếng hét âm ỉ trong cuống họng nó.

Nó nhớ ra rồi. Trong thư của Nezumi rõ ràng có viết...

Lệnh cho người trợ giúp nhanh chóng thoát thân.

Rõ ràng có viết câu đó. Nezumi đã nhìn thấu sự lạnh lùng và tàn bạo của NO.6, nhưng mình lại phớt lờ câu đó. Mình chỉ gắng sức lôi kéo

Getsuyaku mà không đoái hoài tới an nguy của người trợ giúp. Cho tới tận bây giờ, mình vẫn không tin được mọi chuyện sẽ thành ra thế này.

Mình đã phạm phải một sơ suất không thể tha thứ được. Mình là một thằng nhóc ngây thơ đáng chết!

Inukashi cắn chặt môi.

Giờ có hối hận cũng không cứu vãn kịp nữa.

“Thật tàn nhẫn.”

Rikiga lại lau mồ hôi trên trán.

Hai nhân viên Cục Trị an giẫm lên người Getsuyaku. Chúng nhìn nhau rồi gật đầu. Sau đó mỗi tên nắm một chân Getsuyaku, kéo lê gã vào trong. Máu từ thi thể kéo thành một vệt dài trên mặt đất.

“Mấy gã đó là người thật sao?”

Giọng Rikiga khàn đặc cả lại.

Lũ chó bên cạnh Inukashi rên ư ử.

Đúng vậy, lũ chó này còn tốt hơn hai tên đó gấp trăm lần. Tâm hồn lũ chó còn ngay thẳng hơn hai tên đó gấp trăm.

Inukashi khẽ búng tay, lũ chó đứng dậy. Rikiga chớp mắt nói.

“Này, đợi chút, mày định làm gì?”

“Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là cắn nát yết hầu của mấy gã đó, trả thù cho Getsuyaku.”

“Đồ ngốc, dừng lại mau! Chó của mày lợi hại đến đâu cũng không thể thắng được nhân viên Cục Trị an có vũ khí. Hơn nữa nếu bị chúng phát hiện thì chúng ta cũng sẽ bị bắn chết. Bọn chúng đến công dân thành phố còn dám nổi sừng thì làm gì có chuyện tha cho chúng ta.”

“Không sai, nhưng...”

“Nếu tên đó còn sống, mày làm loạn lên coi như có chút ý nghĩa, nhưng gã đã bị giết, đã chết rồi. Người chết không cảm nhận được gì hết, không biết hối hận cũng chẳng biết đau đớn, giống như hòn đất này vậy. Không cần liều mạng vì một hòn đất. Chết ít, tao không ngu như vậy.”

Đôi mắt đỏ ngầu của Rikiga trở nên nghiêm khắc.

“Chúng ta không thể chết, chúng ta còn việc quan trọng phải làm, chúng ta phải cứu Shion. Nếu chúng ta đi đòi nhà ma thì mọi chuyện sẽ đổ sông đổ bể hết, đừng có quên mất nhiệm vụ quan trọng nhất, Inukashi.”

“Tôi biết rồi.”

Rikiga nói không sai, còn có việc quan trọng cần làm, không giữ lại mạng sống thì không thể hoàn thành được.

Inukashi búng tay chậm hơn lúc nãy, lỗ chó nhất loạt cúi rạp xuống đất. Rikiga thở dài một hơi.

“Thật tình. Đừng có kích động vì cảm xúc nhất thời như thế. Bởi vậy tao mới không tin tưởng bọn trẻ chúng mày.”

“Ông chú!”

“Sao?”

“Lâu lâu ông cũng nói được vài câu ra hồn chứ không phải chỉ biết bàn lùi. Tôi phải thay đổi cách nhìn về ông rồi.”

“Tùy mày thích nói gì thì nói.”

“Tôi nói vậy thôi chứ vàng vẫn phải chia đôi đấy. Ông đừng có mà quên.”

“Biết rồi. Cho dù chia cho mày một nửa thì số đó cũng đủ để tao hưởng thụ cả đời rồi. Nhưng tên đó bị trừ khử rồi, làm sao chúng ta đột nhập vào phòng quản lý vệ tinh đây?”

“Tôi có chìa khóa.”

Inukashi đưa thẻ khóa từ ra cho Rikiga xem.

“Mày có chìa khóa à?”

“Đúng, chìa khóa dự phòng. Trong Trại Cải tạo chỉ có phòng quản lý vệ sinh là còn dùng thẻ khóa từ, hơn nữa ở đó không lắp đặt hệ thống nhận biết cơ thể sống, hệ thống cảnh báo và thăm dò dị vật, ngay cả camera giám sát cũng không có, là nơi ẩn nấp thích hợp nhất.”

“Chắc bọn chúng cho rằng không cần bỏ tiền của trang bị cho cái nơi tập trung rác rưởi đó. Chìa khóa này mày thó của người đàn ông đáng thương kia hả?”

“Không phải. Tôi mượn chìa khóa này trong ngăn kéo của cái bàn mà gã dùng để ăn trưa.”

Đó là một cái bàn cũ rích, nhìn là biết được nhặt từ trong đồng rác ra. Getsuyaku ăn trưa một mình ở cái bàn đó. Gã từng đưa cho Inukashi cái bánh ngọt ngọt gọi là muffin, ngon đến nỗi tới giờ Inukashi vẫn nhớ như in mùi vị. Gã nói bánh đó mua ở tiệm bánh gần nhà.

“Giờ thì không cần trả lại nữa.”

Rikiga lâm bẫm bằng giọng điệu nghiêm túc khác thường.”Đúng vậy, không cần trả lại nữa, nhưng tôi sẽ sử dụng nó thật tốt.”

Tôi sẽ tặng anh cảnh tượng Trại Cải tạo này sụp đổ. Getsuyaku, tôi sẽ tặng anh thứ tương đương với máu mà anh đã đổ. Tôi biết như vậy không đủ để bù đắp lỗi lầm của tôi, nhưng đó là món quà quý giá nhất tôi có thể tặng anh.

Inukashi áp tay lên ngực, nơi đó có thư của Nezumi.

Lần này tôi sẽ không sai nữa, tôi sẽ cẩn thận từng chút một, sẽ không

cầu thả nữa.

Lần hành động này ảnh hưởng đến tính mạng Nezumi và Shion, tuyệt đối không thể thất bại.

Chít, chít, chít!

Không biết từ lúc nào, hai con chuột đã đến bên chân Inukashi, chúng men theo cánh tay nó để trèo lên.

Nếu nhớ không lầm thì đây là Hamlet và Cravate, là hai con vật có trí khôn.

“Bọn mày đến rồi à? Tốt, tất cả đã đủ mặt rồi đấy ông chú.”

“Tốt rồi, tiếp theo chỉ cần chuẩn bị sân khấu hoàn hảo, đợi nhân vật chính lên diễn là được.”

“Không sai, diễn viên nổi tiếng lên sân khấu, chúng ta phải chơi một khúc dạo đầu du dương mới được.”

Vở kịch chỉ có một màn duy nhất.

Là hi vọng hay tuyệt vọng? Là thành công hay thất bại? Là thiên đường hay địa ngục? Là sống hay chết? Sân khấu không có kịch bản, bức màn đã kéo lên.

Tới lượt bọn này lên diễn rồi. Tao đợi mày đấy, Nezumi.

Chít, chít! Chít, chít, chít!

Hai con chuột trên vai Inukashi ngóc đầu, dường như đang kêu gọi ai đó.

“Ngừng rồi.”

Nezumi nghiêng đầu, không hiểu lắm điều Shion vừa nói.

“Vẫn chưa ngừng mà?”

Thang máy vẫn đang đi lên, không ngừng đi lên. Shion chỉ vào khoe mắt mình, nói.

“Tôi nói nước mắt ngừng chảy rồi kìa.”

Hai má Nezumi đỏ lên.

“Đồ ngốc, lúc này còn nói vớ vẩn gì thế! Có sức trêu chọc tôi thì nên tập trung vào cửa thang máy đi. Lúc cửa mở, không biết sẽ xuất hiện gì nữa.”

“Tôi không trêu chọc cậu, chỉ muốn nói là nước mắt không chảy nữa mà thôi.”

“Lắm chuyện! Im đi!”

Nezumi ngoảnh sang chỗ khác, giống như một đứa trẻ đang hờn dỗi.

Hơi buồn cười.

Lạnh lùng, độc mồm độc miệng, mạnh mẽ, đầy hấp dẫn, đó chính là Nezumi. Dường như nó chẳng có điểm yếu nào. Nhưng không ngờ đằng sau vẻ điềm tĩnh đó lại ẩn giấu tính khí trẻ con như thế này. Nó vẫn có một trái tim thuần khiết với những cảm xúc không thể kìm nén.

Lần đầu tiên thấy Nezumi rơi lệ.

Lần đầu tiên thấy Nezumi vỡ òa, nước nở nghẹn ngào, trong lòng Shion chỉ có một cảm xúc, đó là yêu mến. Không phải tình bạn, chẳng phải nhớ nhung, không phải tình yêu, cũng chẳng phải tôn kính. Chỉ là yêu mến mà thôi.

Những giọt nước mắt không chút che giấu đó khiến Shion hết mực yêu mến, dù mất mạng cũng phải bảo vệ Nezumi.

Bên tai là tiếng gió gào thét và tiếng mưa xối xả.

Là âm thanh của một trận mưa bão. Phải rồi. Đây chính là cảm xúc khi

Shion gặp Nezumi lần đầu. Giờ đây, cảm xúc đó lại ùa về

Dù mất mạng cũng phải bảo vệ Nezumi.

Tất nhiên, đó chỉ là mong muốn từ phía Shion. Nezumi không yếu đuối đến mức cần cậu che chở.

Tiếng mưa bão vẫn rõ mồn một bên tai.

Nezumi lúc đó gầy yếu, không thể sánh với bây giờ. Cũng giống như lúc này, vai nó đầy máu, đứng trước mặt cậu, dáng người thấp nhỏ, người đầy vết thương, ngay cả đứng cũng khó khăn. Dù vậy, ánh mắt nó vẫn sáng rực sức sống, không gợn chút mây đen nào. Nó không kêu cứu, không gào khóc, chỉ lạnh lùng nhìn Shion.

Cậu rốt cuộc là người như thế nào?

Vấn đề này cứ canh cánh mãi trong lòng Shion. Và cho đến nay vẫn chưa có lời giải đáp.

Mình rốt cuộc là người như thế nào?

Lý trí, tình cảm mãnh liệt, sự ngu muội, tham vọng và cả chính nghĩa của mình, rốt cuộc là thế nào?

Dang rộng đôi tay, trên đó còn đầy những vết máu. Là của mình? Hay là của người đàn ông kia? Bàn tay và năm ngón tay đều bị nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Mình có thể chiến đấu với bản thân không?

“Trông tôi thật thảm hại.

Nezumi thở dài. Nó nhìn vào gương trong thang máy, nhúu mày.

“Đầu tóc bù xù, mặt mũi lem nhem, thật thảm hại. Bộ dạng này đến phù thủy của Macbeth cũng không thèm ngó ngang. Nếu giám đốc nhà hát mà thấy bộ dạng này, chẳng biết ông ấy sẽ gào rú tới mức nào!”

“Tôi thấy rất đẹp.”

“Shion, cậu không cần an ủi tôi. Thật tình. Biến thành bộ dạng này, đúng là phí hoài vẻ đẹp trời sinh của tôi.”

“Không ngờ cậu tự kiêu đến thế đấy.”

“Tôi không giống như ai đó, tôi rất hiểu bản thân mình. Đẹp là đẹp, xấu là xấu.”

“Cậu đang nói về diện mạo...”

Hay là nội tâm con người? Đôi mắt cậu có thể nhìn thấu nội tâm đẹp đẽ hay xấu xí của con người ư?

Lý trí, tình cảm mãnh liệt, sự ngu muội của tôi...

Nezumi đọc một đoạn lời thoại của phù thủy trong *Macbeth*.

“Đẹp đẽ chính là ô uế, ô uế chính là đẹp đẽ, nào, bay thôi!”

Thang máy dừng lại.

Shion chăm chú nhìn cửa thang.

Tiếng gào thét, Safu đang gào thét... Cậu cảm nhận được rất rõ rệt.

Shion!

Cửa thang máy mở ra, không một tiếng động.

“Đừng có xông ra ào ào như vậy!”

Nezumi chặn Shion lại, nó đi ra trước. Chân hơi khập khiễng. Dù đã cấn máu nhưng có vẻ vết thương rất nghiêm trọng, nếu cử động mạnh có lẽ máu sẽ lại tuôn ra. Sức lực của Nezumi và Shion đều sắp cạn kiệt rồi.

Shion!

Safu, cậu vẫn ổn chứ? Mình có thể gặp được cậu không?

Để đưa cậu thoát khỏi nơi này, mình đã đến đây, xin hãy dẫn đường cho

bọn mình tìm thấy cậu.

Shion...

Một hành lang dài màu đen bí ẩn. Chỗ thang máy chỉ có tường. Đối diện thang có ba cánh cửa cách đều nhau. Không có hơi người. Lặng phắc như tờ. Thang máy sau lưng Shion lặng lẽ khép lại.

“Là cửa nào?”

Nezumi quay lại hỏi.

“Bên phải, bên trái hay chính giữa? Mở sai cửa có thể sẽ có lang sói xông ra đấy.”

“Không... không phải, không phải ba cửa này.”

Shion đi thẳng theo hành lang, không phải bên phải, không phải bên trái, cũng không phải ở giữa.

Đột nhiên một cánh cửa mở ra. Một cô gái mặc áo trắng xuất hiện.

“Á...”

Cái máy tính dạng thẻ trên tay cô ta rơi xuống sàn.

“Các cậu... tại sao người ngoài lại vào được đây?”

Hai người đi tới chỗ cô gái đang đứng ngây tại chỗ.

“Khoan đã... Các cậu muốn đi đâu?”

“Chào cô.”

Nezumi nhặt máy tính lên, đưa cho cô gái áo trắng đó.

“Xin lỗi vì đã làm cô sợ. Chúng tôi không phải kẻ khả nghi... Không, chúng tôi cực kì khả nghi, nhưng cô đừng lo lắng, chúng tôi hoàn toàn không có ý định làm hại cô, xin đừng la lớn.”

Shion dừng lại ở cuối đường.

Safu!

Bức tường nhẹ nhàng mở ra hai bên.

“Tại sao cánh cửa đó lại mở?”

Cô gái áo trắng rên khẽ.

Nezumi huýt sáo.

“Giống hang vừng ời mở ra trong truyện *Alibaba và bốn mươi tên cướp* thế. Shion, cậu dùng thân chú gì vậy?”

“Không thể nào... Tại sao chỗ đó lại...”

Cô gái áo trắng ngã bệt xuống sàn. Có lẽ vì quá kinh ngạc nên mặt cô trắng bệch.

Phía trong vẫn còn một cánh cửa nữa.

Cánh cửa màu đỏ sẫm.

“Thảm mĩ kém quá.”

Nezumi lè lưỡi, đứng cạnh Shion.

“Có thể mở được không?”

“Chắc là được.”

Shion đặt tay lên cửa.

Toàn thân Nezumi bỗng run lên. Nó nhắm mắt lại, mím chặt môi.

“Nezumi, sao thế?”

“Âm thanh... Tôi nghe thấy âm thanh”.

“Cậu cũng nghe thấy tiếng Safu sao?”

“Không phải, đây... không phải là tiếng người, đây là... tiếng của ai?”

“Nó nói gì?”

“Cuối cùng cũng đến rồi à?”

Nezumi áp tay lên ngực, thở h ồ ng h ộc.

“Cuối cùng cũng đến. Đã đợi lâu lắm rồi.”

Cuối cùng cũng đến. Đã đợi lâu lắm rồi.

Người gọi tôi là Safu, thế người gọi cậu là ai?

Người đứng bên kia cánh cửa đợi cậu là ai?

Lòng bàn tay cảm nhận được sự dịch chuyển. Cánh cửa màu đỏ sẫm mở ra.

“A...”

Shion và Nezumi cùng kêu lên, tiếng nói cùng nghẹn lại trong cổ họng.

“Đây là...”

Trước mắt hai người là mấy cái trụ trong suốt, lớn vừa vòng tay ôm của trẻ em, bên trong đồ đầy thứ chất lỏng trong suốt, được xếp ngay hàng thẳng lối.

“Là nào sao?”

Nezumi nuốt nước bọt.

“Là nào.”

Trong mỗi cái trụ đều có một bộ não trôi lơ lửng. Nhìn kĩ sẽ thấy mỗi bộ não được nối liền với đáy trụ bằng nhiều cái ống dẫn trong suốt, thỉnh thoảng có ánh sáng xanh trắng chớp tắt.

Không ngờ được là sẽ thấy cảnh tượng kì dị này. Thật không tưởng tượng nổi.

Cánh cửa màu đỏ sẫm đóng lại. Đúng khoảnh khắc nó khép kín, hình như có tiếng gió. Ảo giác ư? Chắc là ảo giác. Nhưng những thứ đang thấy tận mắt này thì không phải ảo giác, mà là hiện thực, là cảnh tượng thực sự tồn tại.

Chân mềm nhũn, tim như muốn ngừng đập.

Nezumi xốc nách Shion.

A, tôi phải dựa vào cậu r ồi sao?

Hai người từ từ tiến vào những cái trụ.

Phải đi đến đâu? Nơi đây có điểm dừng không?

“Shion!”

Có tiếng gọi.

Ngẩng đ ầu.

Safu đứng đó.

Mặc cái áo len đó.

Cái áo len màu đen có những dải màu h ồng đậm ở ngực và tay áo do bà nội của Safu tự tay đan cho cô.

“Safu!”

Safu đứng đó.

Có tiếng gió.

Shion dang thẳng hai tay ra.

Table of Contents

Start

1 Cái ôm cuối cùng

2 Trái tim con người

3 Vũ khí mang tên lý trí

4 Có đau lòng không?

5 Niềm vui mừng giả tạo